

TAJ GIBSON

GLEDAJ NOVIM OČIMA

PRAVA LEPOTA BOŽJEG KARAKTERA

Video sam jednom Boga,
kao kroz prozor u mojoj duši provirio sam. Bio je baš onakav kakav
sam sumnjao da jeste, baš onakav kakav sam se plašio da jeste. Sebičan i
okrutan,

činilo mi se da jeste;

tako jako ružan,

tako drugačiji od mene.

Onda sam pogledao dublje,

S vremenom još dublje;

To je bilo ogledalo,

a lik u njemu moj...

Naslov originala:

See with New Eyes: The True Beauty of Gods Character, Ty Gibson

SADRŽAJ

SADRŽAJ	2
1. UPOZNAVANJE SA OCEM	4
2. ŠTA VIDIŠ?	9
3. POGLEDAJ PONOVO... PO PRVI PUT.....	14
4. KAKO BOG IZGLEDA U TAMI	18
5. KAKO BOG IZGLEDA U OGLEDALU	22
6. POLJUBAC ZA BUĐENJE	26
7. SLEP NA SVETLU	30
8. SUDBINA: SVESNOST.....	33
9. LJUBAV KOJA PREVAZILAZI RAZUM.....	37
10. ŽIVOT LJUBAVI.....	43
11. BEZVREMENA GOLGOTA.....	48
12. VID ZA RANJENE OČI	55
13. TVOJ ODRAZ U NJEGOVIM OČIMA.....	59
14. LAŽ KOJA ZASLEPLJUJE.....	63
15. ZATO ŠTO SMO SLOBODNI, TREBA NAM DA VIDIMO.....	67
16. ONO ŠTO VIDIŠ ONO JE ŠTO DOBIJAŠ.....	71
17. OSETI ONO ŠTO VIDIŠ	75

Posvećeno Amber, Džejsonu i Lei

Kakva je privilegija biti vaš otac!

*Neka vas neuporediva lepota karaktera našeg
nebeskog Oca uvek ispunjava strahopoštovanjem.*

1. UPOZNAVANJE SA OCEM

Poznavanje pravog Božjeg karaktera jeste krajnje oslobođenje. Sva sloboda je prisutna u poznavanju Njegove dobrote i ljubavi. Ona postaje naša kroz veru.

Kada sam bio mali dečak, postojali su trenuci kad bih nalazio zaklon na drvetu. Preživljavao sam tamo, na najvišim granama.

Svakog dana došao bih kući iz škole kao što to svi dečaci rade. Zastajući kod ulaznih vrata, uz osećaj nervoze koji traje još od prethodnog dana, ostavio bih svoje knjige i činiju za ručak pod tremom i uputio bih se pravo prema drvetu u dvorištu. Na njemu su bile tri letve koje sam planski zakucao u stablo kako bih mogao da dohvatim prvu granu. Penjući se sve više u vis sa svakim novim pokretom, osećao sam se sve bolje i bolje. Osećao sam se sigurno.

U blizini vrha drveta bile su dve snažne grane koje su formirale oblik udoban za sedenje. Ponekad bih satima sedeo tamo razmišljajući. Zapravo, većina vremena proticala je u osećajima. Osećao sam misli koje sam teško mogao da pomislim. Nisam zapravo znao šta da mislim. Moje misli su bile skoro bezoblične. Ali moja osećanja su bila veoma jasna, i veoma snažna. Bila su to osećanja besa. Osećanja mržnje. Osećanja duboke želje da stvari budu drugačije nego što su bile, u toj kući tamo dole koja je trebalo da bude dom. Nekako sam se osećao dobro na drvetu iako je to bilo mesto gde sam se sa svojom stvarnošću suočavao uz najoštriji bol. Barem sam bio sam. Barem sam bio na distanci od tih prizora i zvukova koji su život činili gotovo nepodnošljivim.

Ali kao što svi dečaci moraju da jedu, spavaju i rade svoj domaći, uvek sam morao da siđem sa drveta. Majka bi me pozvala i ja bih se nevoljno spustio na zemlju, duboko bih udahnuo i prošao kroz ta vrata.

Ponekad je atmosfera bila vesela. Većinom vremena to nije bio slučaj. Moja mama se uvek trudila da bude srećna, a moj otac se uvek trudio da smrska svaku mogućnost za sreću. Slike u umu su još uvek žive, ali ih retko pretražujem.

Svi bismo sedeli oko stola za jelo večerajući. Postepeno, sa svakim novim gutljajem Keslera (američki brend viskija – *prim. prev.*) ili votke rasla je tenzija. I to u vezi sa sitnim stvarima. U vezi s načinom na koji je hrana pripremljena. U vezi s načinom na koji je mama koristila svoje vreme. U vezi s računima. U vezi s bilo čim. Otac bi ponekad zadržao staloženost za vreme jela i dao oduška svom besu kasnije te večeri. Ponekad bi počeo da baca posuđe sa stola, ili bi prevrnuo ceo sto. Konačno, uvek se završavalo isto. Mama bi bila pretučena, često krvava, ponekad bez svesti. Nas četvoro dece nikad nije doživelo njegovo nasilje na sebi, ali smo ga osećali ispod svoje kože i u našim srcima. Mnogim noćima bili bismo zgrčeni svi u jednom krevetu, plaćući dok nas iznemoglost ne prisili u san.

Onda je došao dan slobode, barem za mene, do neke mere.

Moje ocene su bile niske. Učiteljica je pozvala mamu i objasnila da sam delovao izgubljeno i da jedva da uopšte učestvujem u školskim aktivnostima. Gospođa Sanders joj je rekla da sam dete natprosečne inteligencije, zbog čega sam bio ponosan, ali da ću morati da ponavljam drugi razred ukoliko se ne uključim u proces učenja.

Mama je bila zabrinuta za mene.

TAJ GIBSON – GLEDAJ NOVIM OČIMA – 1. UPOZNAVANJE SA OCEM

Kako je samo divna žena ona bila. Ona je bila jedina osoba na svetu koje je mogla da me nasmeje. Ako sam išta tada znao, znao sam to da me mama voli. Razlog zbog kojeg sam tatu mrzeo tako jako bio je taj što sam nju jako voleo. Bol koji joj je on nanosio bio je više nego što sam mogao da podnesem. Često sam priželjkivao da mi on nije otac.

Mama me je pozvala sa drveta jednog dana: „Taj, molim te siđi. Treba da pričam s tobom pre nego što Čarli dođe kući.“

„Čudno“, pomislio sam „nazvala ga je Čarli.“ Uobičajeno, kad je pričala sa nama decom, zvala ga je tata. Bilo je neke neobične hitnosti u njenom glasu.

Brzo sam sišao sa drveta i otrčao u kuću. Mama me je odvela u malu sobu u zadnjem delu kuće i zatvorila vrata. Bili smo sami. Počela je da priča o mojim ocenama u školi. Onda je rekla nešto u vezi s činjenicom da sam najstarije dete i da bih mogao da čujem nešto što ona ima potrebu da mi kaže. Možda će me to rasteretiti, rekla je, tako da mogu da se fokusiram na učenje u školi, a možda i neću sve to razumeti i možda će to pogoršati stvari. Nije bila sigurna. „Ali mislim da treba da ti kažem to“, rekla je.

Bio sam zbunjen.

„O čemu to priča?“ pitao sam se.

Posegnula je ka meni i stavila svoje lepe, mlade ruke na moja kolena i pogledala me pravo u oči. Sećam se da sam imao osećaj da će mi reći nešto veoma važno, nešto što će pomoći.

I tako je i bilo.

„Čarli nije tvoj tata“, rekla je napuklim glasom suzdržavajući svoje emocije.

„Šta?“ izustio sam.

On je bio sve što sam znao. Oduvek sam ga zvao tata. Bio sam zbunjen.

Onda je mama izvukla nešto iz koverta. To je bila slika drugog čoveka. Lice mi nije bilo poznato.

„Njegovo ime je Džoni,“ rekla je. „On je tvoj tata“.

Nastavljajući, rekla mi je kako je bio dobar čovek. Smešan. Ljubazan. Nikad nasilan. Ali mi je takođe rekla da su njih dvoje bili previše mladi kada sam se ja rodio. On nije mogao da ostavi svoj tinejdžerski život i zabavu. Tako da ga je nevoljno ostavila nakon što ga je više puta upozoravala i očajnički molila govoreći mu da želi da ima „dobar život“. Želela je nešto bolje za svoju bebu... bebu Taja.

„Čarli nije tvoj tata,“ ponovila je. „Nadam se da ti to saznanje nekako pomaže jer znam da ne voliš način na koji se on ponaša prema tvojoj mami“.

Iako nikad zapravo nisam razumeo zašto ona i moj pravi tata nisu uspeali, velika promena unutar mene desila se tog dana. Iznova i iznova sam pričao sebi „On nije moj otac.“ Nekako, bio sam slobodan; slobodan da se ne identifikujem sa njegovom ružnoćom; slobodan da budem neko drugi, da mu ne budem nalik.

Nikad više Čarlija nisam zvao ocem. Moje ocene u školi su skočile. I nikad se više nisam peo na drvo, osim iz zabave, što je uobičajen razlog iz kog deca treba da se penju na drvo. Ali to oslobođenje iz mog detinjstva samo je bleđa senka još većeg oslobođenja koje je tek predstojalo.

Konačno, nakon devet godina pakla na Zemlji, mama se razvela od Čarlija i odvažila se da pokuša da sama odgoji četvoro dece. Razvedena i sama, naporno je radila, od jutra do večeri, svakog dana uz povremenu slobodnu nedelju. Jedva da smo je viđali, ali smo znali da radi za nas. To je bio jedini način da preživimo. Šta je drugo mogla da uradi?

Imavši mnogo slobodnog vremena, dosta sam bio na ulicama velikog grada išavši kroz njega na putu do i od škole. Pretpostavljam da sam video previše na tim ulicama. Previše nepravde. Previše tuge. Previše patnje.

Zavisnost od droge. Zavisničke bebe. Rasnu mržnju. Nasilje mafije. Zlostavljanje dece. Svega toga je bilo tamo, i svega je bilo previše. Život je bio zastrašujuće ružan, ružniji od onoga sa čim sam mogao da se nosim. Tako da sam postao ciničan, nisam mogao da ne reagujem na sve to, iako sam probao. Nekako, protiv moje volje, osetio sam svaku tragediju koju sam primetio. Zašto niko ne može da uradi nešto da sve to zaustavi? Često sam postavljao to pitanje u svojoj glavi.

Ali kome sam se uopšte to obraćao, kao da tamo negde postoji neka skrivena stvarnost dobrote i pravde?

Bog nije bio čak ni opcija. Nikad do tad se nisam susreo sa idejom Boga u nekoj konkretnoj formi. Postojala je neka maglovita predstava da mora da postoji neko više biće, ali ta predstava nije bila ništa više do maglovita. Čuo sam da drugi ljudi pričaju o takvom biću. Ali ko ili šta je to, ili on, o tome nisam ništa znao. Postojala je ta „smešna ideja“ koju su neki imali da je Bog osoba, ili tako nešto, i da je On zapravo dobar i da voli ljude.

„Kako bi bilo ko mogao da veruje u takvu besmislicu?“ Tako sam razmišljao u svom mladom radoznanom umu. „Kakva ogromna gomila iracionalnog uzbuđenja. Pa samo pogledajte ovaj svet. Svaka budala može da vidi da ako postoji Bog, Njega sigurno nije ni najmanje briga o onome što se dešava ovde dole.“

Izrazit osećaj zbunjenosti i nezadovoljstva postajao je sve veći kako je vreme prolazilo.

I onda sam upoznao mog Oca. Ne Džonija, već Jahvea (ova reč prevedena sa jevrejskog jezika, na kom je pisan Stari zavet znači, ‘Gospod’ – *prim. prev.*).

Imao sam sedamnaest godina i bio sam bez spokoja. Moja mama je postala hrišćanka, ali ja sam pretpostavljao da je to bila posledica „truda da se emocionalno preživi“. Da stvari budu još gore, moja devojkica je takođe bila zainteresovana za te stvari o Bogu, i zajedno sa mojom mamom čitala je Bibliju. Ali za mene nije bilo moguće da se predomislim. Nije bilo moguće, uporno sam ponavljao sebi, da bi Bog mogao da bude osoba sa kojom bih ja hteo da imam bilo šta. Slučaj zatvoren! Tačka!

Ali zapravo to nije bila tačka, radije je bio znak pitanja. Negde duboko u sebi, stvarno sam želeo da razumem istinu o svom ovom maglovitom haosu u svetu. Ali nije mi bilo moguće da jednostavno prihvatim, slepo i lakoverno, da Bog voli ljude. Trebali su mi razumni i logički odgovori.

Moja mama je pitala pastora za mlade (sveštenika – *prim. prev.*) da pokuša da me posećuje jednom nedeljno, za vreme grupnog čitanja Biblije koje je mama organizovala u našoj kući. Oni bi čitali Bibliju u trpezariji, a on bi došao i kucao na vrata moje sobe, gde sam se skrivao dok crkvenjaci ne odu. Prvi put kad je došao u moju sobu bio sam oduvan smelošću ovog štrebera u odelu, sa kratkom kosom, koji je pokušavao da me zainteresuje za religiju. Ali njegova hrabrost u meni je izazvala određeni nivo poštovanja. Postojalo je nešto u vezi s njim što me je gotovo navodilo da mi se dopadne.

Nakon nekoliko nedelja odlučio sam da se rešim ovog finog ali zabludelog čoveka. Njegove posete delovale su mi besmisleno. Tako da sam smislio da ga jednostavno suočim sa svojim iskrenim stavom o njegovom Bogu i njegovoj religiji.

Dok sam ga ispraćao iz svoje sobe do ulaznih vrata, pripremao sam se da izbrbljam ono što sam mislio o toj ideji „Bog je ljubav“. To će biti prvi put da sam naglas izgovorio ono što mi je bilo u glavi o toj temi. Nisam čak bio ni siguran šta ću kazati.

„Slušaj, mislim da je super što ti voliš Boga i što misliš da On voli tebe, ali ja baš i ne prihvatam to tako. Jednostavno se ne poklapa sa stvarnošću. Hoću da kažem, 2 + 2 su 4, a ne 56. Stvarni svet patnje se jednostavno ne poklapa sa tim konceptom ‘Bog je ljubav’.“

On je bio tih i slušao je, izgledalo je kao da je stvarno zainteresovan za to šta imam da kažem. Tako da sam nastavio, ubeden u svoje rezonovanje.

„Ja nisam Bog, i ne tvrdim da volim svakoga kao što ti kažeš da On voli, ali ako bih ja video da neko zlostavlja svoje dete, ja bih intervenisao. Ako bih video decu izgadnelu skoro do smrti, ja bih ih nahranio. Ako bih video čoveka kako tuče svoju ženu, ja bih ga zaustavio. Ja nisam Bog, i ne tvrdim da volim svakoga, ali ako bi u mojoj moći bilo da okončam sve mučenje u ovom haotičnom svetu, ja bih to uradio. Tako da nemoj da mi pričaš da Bog voli ljude. Realnost je daleko ubedljivija od religije.“

Kakvo oslobođenje. Osećao sam se baš dobro što sam pretočio u reči osećanja koja su me već godinama uznemirivala. I sve je savršeno imalo smisla. Moja logika je bila savršeno utegnuta, ili sam makar mislio da jeste.

Pastor za mlade nije imao neki odgovor za mene. Ali je imao nešto mnogo važnije za taj trenutak. Imao je iskrenost, saosećajnu iskrenost. Jednostavno je pogledao u mene sa očima koje su odsajivale bol koji sam osećao i rekao je: „Da, slažem se, ne poklapa se. Teško je razumeti kako Bog može da stoji po strani i da nas gleda kako patimo.“

Verovatno sam očekivao neki unapred osmišljen religijski kliše: „Bog kaže, ja verujem, i stvar je rešena za mene.“ Za kulturološkog hrišćanina, koji je rođen i odgajan u crkvi, takvi odgovori bi mogli da budu smisleni – možda; ali ne za ljude koji nisu baš sigurni da li Bog uopšte postoji. I zbog toga što mi nije dao tu vrstu odgovora, nivo mog poštovanja prema tom pastoru jako je porastao.

Baš pre nego što je izašao kroz vrata imao je jednu konačnu stvar da kaže.

„Da li bi mi učinio jednu uslugu? Da li bi bio voljan da pročitaš samo prvo poglavlje ove knjige,“ rekao je dok je prstom pokazivao u knjigu debelu 7 centimetara koja je stajala na stoju moje mame. „Ne celu knjigu, samo prvo poglavlje. Možda će ti dati odgovor.“

„Naravno, pročitacu prvo poglavlje.“

Prisećajući se toga, čudim se da sam potvrdno odgovorio. I dalje imam osećaj kao da je neko drugi rekao „da“ mojim ustima, pre nego što sam ja rekao „ne“.

Te večeri, sedamnaestogodišnji i potpuno skeptični ja, seo je da ispunim obećanje. Pročitao sam prvo poglavlje te knjige. Tema poglavlja ticala se Božjeg karaktera u kontekstu ljudske patnje. Nisam razumeo većinu onoga što sam pročitao, ali jedna veoma važna stvar osvanula je u mom umu. Bilo je to kao da je neko upalio svetlo unutar mene. Potpuni mentalni i emocionalni preobražaj desio se u samo nekoliko trenutaka. Iako u knjizi to nije pisalo baš ovim rečima, jednostavna ali duboka slika realnosti oblikovala se u mom umu: ljubav proizvodi slobodu; sloboda stvara rizik; ali ljubav je vredna rizika.

Do tog trenutka mislio sam da ljubav proizvodi kontrolu. Ako je Bog zaista biće ljubavi i dobrote, On jednostavno ne bi dozvolio zlu da postoji. I ako bi ikad zlo počelo da se pojavljuje u svojoj užasnosti, On bi ga uništio u trenu. Najmanje što bi mogao da uradi sada kada zlo već cveta, bilo bi da uništi sve zle ljude i počne iznova sa dobrima.

Ali sada sam već imao potpuno drugačiju sliku ljubavi i Boga. Mogao sam da shvatim da ljubav, sama po sebi, zahteva da Bog dopusti slobodu, i da bi apsolutna kontrola izbrisala iz naših srca kapacitet za ljubav. Pa ipak, sloboda je rizična. Ista sloboda koja čini ljubav mogućom, čini mogućom i pobunu.

Vau!

Sve što sam mogao da uradim bilo je da sedim tu zapanjen jednostavnom lepotom logike koja se sada pojavljivala u mojim mislima i osećanjima. Kao da sam izlazio iz sna, osećao sam kao da se konačno rađam u stvarnost kakva je ona stvarno. Te večeri shvatio sam da je „Bog ljubav“ (1. Jovanova 4,8), i da je Njegova ljubav toliko iskrena i jaka da On nema izbora osim da nam dozvoli da odaberemo da li ćemo ga voleti zauzvrat ili ne.

Odjednom, Bog je izgledao kao nešto prelepo. Mogao sam da ga vidim. Ne Njegovo lice, već Njegovu ličnost, Njegov karakter sačinjen od poželjnih kvaliteta za koji sam tako dugo priželjkivao da postoji.

Bilo je to kao da ponovo imam osam godina, sedim ispred mame i čujem te reči: „On nije tvoj otac; tvoj otac je neko dobar i ljubazan.“ Ružna slika Boga koju sam do tad imao u umu sada se sklonila u stranu dajući prostora jednoj potpuno novoj slici. Upoznao sam svog nebeskog Oca i svidala mi se ličnost koja je On zapravo bio. Bio sam slobodan. Sada sam imao nekog da se na njega ugledam, Oca vrednog oponašanja. Stranice koje slede govore o toj slici.

Bogu Ocu: *Da mi se nisi predstavio tog dana ne znam gde bih i šta bih sada bio. Svejedno, ne bi bilo dobro. Hvala Ti što si me našao u tami i što si me vodio ka svetlu. Tako si dobar. Ne mogu da dočekam da Te upoznam licem k licu. U ime Isusa Hrista Ti se molim. Amin.*

2. ŠTA VIDISH?

Tvoje srce je napravljeno od platna. Ono sadrži u sebi portret Boga.

Da li je to prelepa slika?

Moja ćerka, Amber, liči puno na mene. Jednom kada smo ona i ja putovali kroz našu zemlju zajedno, jedan carinik je ispitivao srodstvo između mene i nje. (Puno dece biva kidnapovano.)

„On je moj tata“, odgovorila je Amber činjenično.

»Ne izgleda mi tako«, bio je carinikov strogi odgovor. »Izgleda kao da imaš previše godina da bi bila njegova ćerka, a on izgleda kao da ima premalo godina da bi bio tvoj otac.« Amber je izgledala starije od svojih trinaest godina. I pretpostavljam da sam ja izgledao mlađe od koliko god godina da sam imao tad. Carinik nije verovao u našu priču. Bez da smo jedno drugom rekli ijednu reč, pala nam je na pamet ista ideja. Pozirali smo licima jedno do drugog i rekli smo cariniku da dobro pogleda u naša lica, posebno u naše identične noseve.

„Da, definitivno ste u srodstvu“, nasmejao se i mahnuo nam.

U toku proteklih godina pokušavao sam da se izvinim Amber za to što izrazito liči na mene. Ali čini se da ona ne brine puno o tome. Zapravo, jednom sam primetio novu stvar okačenu na zidu u njenoj spavaćoj sobi. (Uvek je zanimljivo gledati šta će tinejdžer okačiti na svom zidu. Ponekad to može da bude i zastrašujuće.) Bila je to uramljena slika mene kao tinejdžera. (Vidite na šta sam mislio?)

„Vau, Amber, baš puno ličiš na mene iz mojih tinejdžerskih dana“, rekao sam sa velikim ispitujućim osmehom.

„Amber“, nastavio sam „da li ti malo smeta što baš toliko ličiš na mene?“

Nikad neću da zaboravim njen devojački osmeh i odgovor koji mi je dala.

„Ne tata, ne smeta mi. Volim što ličim na tebe.“

„Čak i nos, srce?“

„Da tata, čak i nos.“ (Da ne dođe do nesporazuma, nema nikakvog pravog problema sa „našim“ nosom. Recimo samo da možemo da namirišemo stvari jako dobro. Na svu sreću, ona ima manju, žensku verziju mog nosa.)

Te reči „volim što ličim na tebe“ jedne su od najdragocenijih reči koje sam čuo kao otac. Mislim da bi Bogu pričinjavalo zadovoljstvo da čuje te reči od Njegove dece. Zaista to mislim. A znate li zašto? Jer je apsolutno najveća hvala koja bilo kojoj osobi, uključujući Boga, može da se da – oponašanje. Želeti biti kao Bog jeste najsmisleniji izraz poštovanja i obožavanja koji možemo da Mu ponudimo.

Ali...

Baš ovde imamo i ozbiljan problem.

Da li mislite da biste stvarno hteli da budete kao Bog kojeg vidite u svojoj glavi? Ko je On u očima vašeg uma? Šta to vidite, šta osetite kada pomislite na Boga? Da li je On prelep u vašim očima?

Nemojte odustati od ovih pitanja prelako. Razmislite pažljivo o slici Boga koju imate u svom srcu. Konačno, od ovog pitanja zavisi da li ćemo preživeti do večnosti ili otići u zaborav. (Više o ovome kasnije.)

Dakle, promislite u svom umu.

Osetite svojim srcem.

Ko je Bog?

Naš svet je preplavljen popularnim slikama o Bogu. Da li ste primetili?

Upoznao sam čoveka na aerodromu u Indiji koji veruje da zna ko je Bog. Gospodin snažnog izgleda bio je obučen u svetlo obojenu odeću i nosio je turban. Dok je sedeo pored mene i čitao jednu religioznu knjigu, moja radoznalost je počela da se budi. Pokušao sam da pogodim u mom umu šta bi on mogao da veruje.

„Gospodine“, pažljivo sam mu se obratio „da li bi Vam smetalo ako bih Vam postavio jedno pitanje?“

»Ne uopšte“, prijateljski je odgovorio. Laknulo mi je.

„Primetio sam vašu posebnu odeću i knjigu koju čitate. Da li ste vi religiozni?“

„Da, jesam. Zapravo, ja sam vrlo religiozan, ja sam univerzalistički sveštenik (hindu-univerzalizam je verovanje da su sve religije istinite i ispravne – *prim. prev.*). Svoj ceo život posvetio sam proučavanju Boga.

„Baš zanimljivo“, nastavio sam. „Šta je to što vi tačno verujete o Bogu? Ko je On?“

„To je lako pitanje, drago mi je da mogu da odgovorim na njega iako je trebalo da pitate šta je Bog, a ne ko. Bog je stvaranje, organizovanje i uništenje. Bog je univerzalna energija koja stvara sve oblike života. Ista božanska energija organizuje život u evoluirajuće, funkcionalne strukture. I onda Bog uništi sav život.“

Nisam mogao a da ne ispitujem i dalje.

„Da li je taj Bog osoba sa srcem i umom?“

„Ne, ne, ne uopšte“, smejao se on. „Bog je previše nemilosrdan i nemaran da bi bio osoba.“

Kakvu sliku ti vidiš kada ti razmišljaš o Bogu? Da li je On bezumna energija, bez srca, na surovom putu evolucije i uništenja?

Dok sam bio u Indiji susreo sam se sa još jednom slikom o Bogu. Dok sam prolazio pored svetilišta opremljenog jako glasnim razglasnim sistemom, preko kojeg su bile puštene mantre da privuku posetioce, zaustavio sam se da vidim obožavaoce kako prinose darove u vidu hrane, cveća i novca ispred statue koja je bila napravljena od gipsa i papira. Kada sam ih pitao o tome ko je ta statua, rečeno mi je: „To je Kali, boginja uništenja. Darovi se daju da bi se umirio njen gnev i da obožavaoci osiguraju da se im se ništa strašno ne desi.“ Kali je samo jedna od mnogo bogova/boginja u ovom pogledu na božanstvo. Većina njih su potpuno okrutni, ili makar zbunjujuća mešavina saosećanja i okrutnosti. Ti bogovi zahtevaju mnogo, a daju malo. Neprestani zadatak obožavaoca jeste da umiri gnev bogova određenim religijskim ceremonijama, darovima u vidu novca ili dobrim delima. Čudno, bogovi zahtevaju dobrotu iako oni sami nisu dobri. Oni pažljivo beleže svako loše delo i po sistemu karme čine da se loše stvari dešavaju kao naplata onima koji čine loše stvari. Ako činite dobro, onda dobre stvari mogu da vam se dogode. Život je konstantan trud da budemo dovoljno dobri da zadobijemo viši nivo reinkarnacije na usponu ka ličnom oboženju. Ako umrete u nesvetom stanju, loša sreća. Možete da očekujete da svoj sledeći život otpočnete na nižem nivou – možda kao deformisana ili siromašna osoba, ili čak kao neka od omraženih životinja ili buba.

Neko možda čita ovo i misli „Kakve potpune besmislice, te paganske religije. Tako mi je drago da sam hrišćanin.“

Ura za hrišćane!

Ne!

TAJ GIBSON – GLEDAJ NOVIM OČIMA – 2. ŠTA VIDIS?

Voleo bih kada bi bilo savršeno precizno reći da je hrišćanstvo imuno na pogrešne predstave Boga. Nažalost, to nije slučaj.

Jednom je jedna moja hrišćanska prijateljica prolazila kroz period ozbiljnog stresa u svom životu. Ponudio sam da se pomolim zajedno sa njom, da zamolimo za Božje vođstvo i pomoć. Prvo sam se ja pomolio. Nakon što sam rekao amin, čekao sam da se i ona pomoli. Ona je ćutala. Konačno sam otvorio svoje oči. Ona je drhtala.

„Da li bi ipak htela da se ne moliš?“ upitao sam.

„Želim da se molim“, objasnila je, „ali jednostavno ne mogu da se molim Bogu Ocu tako kao ti. Osećala bih se prijatnije ako bismo se molili Isusu umesto toga.“

„Zašto?“ pitao sam.

„Ja jednostavno ne mislim da će Otac da odgovori na naše molitve za mene. Razlog zbog kojeg se moj život raspada taj je što me On kažnjava za moje grehe. Ali znam da je Isus saosećajan. Nadam se da On može da prevagne u odnosu na Božji gnev moleći se za mene.“

Neki ljudi vide Boga kao jako moćnog poglavara koji dobija sadističko zadovoljstvo od našeg bola. Oni misle da Bog zapravo planira naše patnje da bi nas kaznio zbog greha, ili još gore, samo zbog svog zadovoljstva; a sa druge strane, tu je Isus, koji je dobar i koji će možda moći da ubedi Oca da se smiri i da bude ljubazan.

Čuo sam za jednog hrišćanina koji je imao ozbiljnu saobraćajnu nezgodu nakon što je izgubio strpljenje sa svojom suprugom. Dok je ležao na bolničkom krevetu, njegova draga hrišćanska supruga obavestila ga je da mora je Bog gurnuo njegov auto ka nadolazećem kamionu da bi ga kaznio za njegov bes prema njoj.

Pastor koji je bio u poseti rekao je: „Amin! Bog zna kako treba da postupa s nama.“

Pacijent sa susednog kreveta je rekao: „Pitam se za šta li je čovek iz kamiona kažnjen? Kad smo već kod toga, pitam se za šta sam ja kažnjen? Pastore, da li biste mogli da pitate Boga da me malo prosvetli?“

Takođe, tu je i moj prijatelj Deni. Hrišćanstvo je jedina religija koju je on ikada poznao. Konstantno je nestajao u toku proteklih godina. S vremena na vreme bi se pojavio nakon što bi potonuo u tešku narkotičku zavisnost i seksualnu dekadenciju. Poslednji put kad sam video Denija bilo je suza u njegovim očima dok je mi je otvarao svoje srce.

„Jednostavno ne mogu da se zaustavim“, rekao mi je dok su mu usne podrhtavale.

„Svaki put kad odlučim da prestanem i da posvetim svoj život Isusu, osećam se dobro. Imam mir. Znam da je to ispravno. Znam da je to ono što želim da uradim. Ali nakon nekoliko nedelja, ili nakon mesec-dva najviše, vidim sebe kako se prejedam ili imam pohotne misli ili osećam bes prema nekome. Znam da Biblija osuđuje halapljivost i da kaže da bi naše misli trebalo da budu čiste. I svaki put kad ne uspem na tom polju, znam da Bog ne može da toleriše to. Osećam se osuđeno i odbačeno od strane Njega. Jednostavno ne vidim kako može da nastavi da me voli kad uprskam. Kad bih samo mogao da prestanem da grešim, znam da bi tad On mogao da me prihvati.“

Nemalo hrišćana misli na sličan način kao Deni – Bog prihvata one koji su dovoljno dobri da zarade Njegovu naklonost i čeka sa stavom osuđivanja dok mi ostali ne uspemo da se sredimo sa sobom.

Jedan pametan dečak došao je do zaključka nakon propovedi u crkvi. I rekao je svojim roditeljima: „Bog i deda Mraz mora da su neka braća ili tako nešto.“

„Zašto misliš tako?“ upitala ga je majka.

TAJ GIBSON – GLEDAJ NOVIM OČIMA – 2. ŠTA VIDIS?

„Zato što oboje imaju veliku, dugačku listu koju dvaput proveravaju i sve zavisi od toga da li si bio dobar ili nevaljao.“

Jedan popularni radio-propovednik sveo je hrišćansku poruku na jedan temeljan aksiom: „Pokaj se ili gori.“ To je njegov moto. On to naziva jevanđeljem, što znači „dobra vest“. I temeljeći se na ovom, on dalje objašnjava: „Okrenite se od svojih greha, prihvatite Isusa kao svog ličnog Spasitelja, ili će vas Bog zarobiti vatrom koja neće prestati da gori kroz celu večnost. Predlažem ti da se što pre urazumiš, grešniče. I ne zaboravi, Bog te voli.“

Ovo nije neko marginalno verovanje nekoliko čudnih hrišćana. Veći deo ljudi iz većinskih crkava zapravo veruje da Bog trenutno muči milione ljudi koji su umrli i otišli u pakao, i da će On nastaviti to da čini u čitavu večnost, svakodnevno bacajući nove žrtve u vatru. Mi smatramo ljude kao što su Hitler i Staljin manjim čudovištima od toga.

Neki teološki pogledi čine da ateizam izgleda kao dobra ideja.

Nasuprot popularnom hrišćanskom mišljenju, ateizam nije najgora stvar na svetu. Loša religija – jeste. I u sklopu loše religije, loše hrišćanstvo je na vrhu te liste. Razlog za to je prilično očigledan. Kada oni koji tvrde da poznaju Boga najbolje, zapravo ga ne poznaju, pogrešna predstava božanskog karaktera je neizbežna posledica. Neki od uglednih istoričara predložili su mišljenje da bi ateizam vrlo verovatno mogao da bude dete srednjovekovne crkve, dete koje je došlo na svet kao reakcija na crkvenu užasnu sliku o Bogu.

Nemojte me shvatiti pogrešno. Svakako je ideja da ne postoji Bog obeshrabrujuća, ili sumorna u najboljem slučaju. Ako nema Boga, onda nemamo budućnost nakon ovog života. Još gore od toga, ovde i sada su praktično besmisleni. Sve što postoji u životu onda je sebično grebanje i borba za preživljavanje po uzoru na životinje.

Ali samo trenutak. Barem je gotovo kad je gotovo. Tako da ateizam nije najgori mogući scenario. Postoji slika od koje se utroba prevrne daleko više od slike bez Boga. I ta slika ne samo da je sumorna, ona je veoma zastrašujuća.

Šta ako postoji Bog, stvarno superiorno biće koje je tamo negde, ali nije potpuno dobro? Šta ako je On nepredvidiva mešavina dobrog i lošeg? Ako smo sami u univerzumu, to je loša vest. Ali ako univerzumom upravlja svemoćno biće koje je bilo šta drugo osim savršeno dobro, to je zastrašujuća vest. U najmračnijem sunovratu ljudske mašte, ne može da postoji slika koja više dočarava potpuni košmar. Smrt bi bila ulazak u prisustvo Onog kojem možemo samo da služimo kao robovi ili da ga preziremo kao pobunjenici. Život posle smrti pred nama bi otvorio jedno neizvesno carstvo proizvoljne vladavine. Našli bismo se pod neizbežnom kontrolom Onoga kome nikad ne možemo da verujemo. Prava ljubav za kojom naša srca čeznu postala bi potpuna nemogućnost.

Ali zamislite drugu mogućnost.

U klasičnoj Luisovoj alegoriji *Letopisi Narnije* Bog je simbolično predstavljen veličanstvenim, moćnim lavom. Kad četvoro dece dođu da posete zemlju Narniju, oni čuju o tom moćnom lavu, vladaru koji se zove Aslan. Uz prizvuk zadivljenosti i strahopoštovanja, gospodin i gospođa Biver govore im koliko je On veličanstven.

Jedno od dece odgovara: „Osećam se baš nervozno što ćemo da se upoznamo sa lavom.“

Gospođa Biver objašnjava da je takva nervoza normalna: „Ako ima bilo koga ko bi mogao da se pojavi pred Aslanom a da mu/joj kolena ne drhte, onda su ili hrabriji od ostalih ili jednostavno ljudi.“

„Dakle, On nije bezbedan?“ upitalo je jedno od dece.

„Bezbedan?“ Gospođa Biver se zakikotala. „Naravno da nije bezbedan. Ali je dobar.“

TAJ GIBSON – GLEDAJ NOVIM OČIMA – 2. ŠTA VIDIŠ?

U istom trenutku deca su bila rasterećena od zabrinutosti.

Kakav veličanstven i prijatan paradoks!

Svemoć koju poseduje beskonačna dobrota.

Šta ako postoji Bog... i ako je u isto vreme i beskonačno moćan i beskonačno dobar? Ne možemo da zamislamo slavniju realnost koja pruža veću utehu.

Odjednom, život postaje i te kako smislen.

Božji karakter je bitan. On je osoba koja je zadužena za ceo svemir uključujući tebe i mene. U jednom trenutku naći ćemo se u Njegovoj direktnoj prisutnosti. Da li jedva čekaš taj susret?

Razmisli.

Oseti.

Ko je Bog?

Šta vidiš?

Da li je On takva osoba kakva bi ti želeo/la da budeš?

Sve zavisi od toga što veruješ o tome šta On misli i oseća kad pogleda na tebe.

Bože, ko god da si, pojasni mi sebe. Dozvoli mi da Te vidim onakvim kakav Ti zaista jesi, tako da mogu da odlučim da li želim da budem kao Ti ili ne. Amin.

3. POGLEDAJ PONOVO... PO PRVI PUT

*Isus je došao na naš svet da podari večni život
otkrivanjem Božjeg pravog karaktera.*

Moja omiljena pesma opisuje malu devojčicu koja leti na krilima radosti kroz cvetnu poljanu. Zamišljena je nad jednom jednostavnom, srećnom mišlju da je Isus stvorio prelepo cveće za njeno uživanje.

U širokim poljima divljeg cveća,
Ona udiše vazduh i odleće.
Ona zahvaljuje njenom Isusu
Za bele rade i ruže
Vešto govoreći.

Pa ipak, njena percepcija Boga je previše mala. Ona ne zna stvarno ko je On. On je više, mnogo više nego što njeno detinje srce može da razume. U jednom trenutku u budućnosti, nakon što uznapreduje u razumevanju, videće Ga onakvim kakav On zaista jeste. Tada će inteligentno poverenje da se rodi u njenom srcu.

Jednog dana razumeće smisao svega toga.

On je više od smeha
Ili zvezda na nebu;
On je blizu poput otkucaja srca
Ili pesme na njenim usnama.
Jednog dana će mu verovati
I naučiće kako da ga vidi.

Videvši Boga onakvim kakav On zaista jeste, i verujući Mu zbog onog što vidi, ona počinje da Ga voli.

Jednog dana pozvaće je,
I ona će doći trčeći
Pašće Mu u zagrljaj,
I suze će padati i ona će moliti
Želim da Te volim.
Želim da Te volim.
Želim da Te volim.

(Pesmu je napisao Dan Haseltin.)

Nama je nemoguće da volimo Boga ako pre toga ne možemo da Mu verujemo. I takođe ne možemo da Mu verujemo osim ako Ga pre toga vidimo... osim ako Ga vidimo, onakvim onakvim kakav On zaista jeste, kao onog kome se može verovati zbog toga ko je. Sve iskrivljene slike teže ka tome da stvore nepoverenje i da ugase potencijal duše da vidi Boga. Sva jasnoća o Božjem karakteru vodi ka poverenju koje kao rezultat rađa ljubav u duši. Ovo je najtemeljniji od svih principa koji se tiču čovekovog odnosa sa Bogom.

Gde onda nalazimo savršenu jasnoću Božjeg karaktera? Biblija daje samo jedan odgovor: „Jer je Bog, koji je zapovedio da svetlost zasija iz tame, prosvetlio naša srca dajući nam svetlost poznavanja Njegovog pravog karaktera u osobi Isusa Hrista“ (2. Korinćanima 4,6 – lični prevod autora). Još

jedan stih iz Pisma objašnjava da je Isus „sjajnost slave [Božjeg karaktera] i obličje bića Njegova [onoga što Bog jeste i kakav jeste]“ (Jevrejima 1,3).

Ako želimo da vidimo Boga jasno, treba da gledamo u Isusa.

Ne u religiju.

Ne u bilo koju drugu osobu.

Ne u naše sopstveno iskustvo u životu.

Ne čak ni u pojedinu izolovanu doktrinarnu istinu izvan prosvetljujućeg konteksta Isusa Hrista.

„Jer se zakon dade preko Mojsija, a blagodat i istina postade od Isusa Hrista. Boga [jasno] niko nije video nikad: jedinorodni sin koji je u naručju Očinom, On ga javi“ (Jovan 1,17.18).

Samo u Hristu mi susrećemo Boga sa savršenom jasnoćom. Svi drugi mediji su zamagljeni u najboljem slučaju, i potpuno iskrivljeni u najgorem.

Kratko pre svog raspeća, Isus se molio jednom jako važnom molitvom koja otkriva mnogo toga. Spasitelj je pojasnio prirodu Njegove misije na Zemlji kao utelovljenog božanstva. Ovde, kao ni na jednom drugom mestu u Pismu, uvedeni smo u unutrašnje odaje božanske misli i svrhe za čovečanstvo.

Isus je započeo svoju emotivnu molitvu definišući večni život koji je došao da podari: „A ovo je život večni, da upoznaju tebe jedinoga istinitog Boga, i koga si poslao Isusa Hrista“ (Jovan 17,3).

Primitite da Isus nije definisao večni život u kontekstu njegovog trajanja, već u kontekstu njegovog kvaliteta. On nije rekao „Večni život je beskonačno živeti“. To se podrazumeva. Zasigurno, večni život uključuje beskrajnu dužinu življenja. Ali Isus kaže, večni život je da upoznaju jedinog istinitog Boga onako kako je otkriven u Onom kog je On poslao – u Isusu Hristu. To je razlog zbog kojeg je apostol Jovan mogao da kaže da je večni život u vlasništvu vernika u ovom sadašnjem životu: „da znate da imate [sadašnje vreme] život večni“ (1. Jovanova 5,13). Možemo da imamo večni život ovde i sada, dok smo u procesu umiranja. Mnogi ljudi su kroz istoriju umrli iako su imali večni život jer je večni život kvalitet života koji crpi svoju srž iz poznavanja Boga.

Shvatanje ko Bog stvarno jeste, uviđanje Njegovog pravog karaktera koje je drugačije od svih pogrešnih slika, to je psihološka i emocionalna srž od koje je večni život sačinjen. Poznavanje Boga leči dušu od svih unutrašnjih bolesti, i unosi kvalitet života koji je večan. Mir koji prevazilazi ovaj svet postoji u poznanju da je Onaj koji nas je stvorio, i kome u konačnici polažemo račune, beskonačno i suštinski dobar. Sa druge strane sve pogrešne slike o Bogu su destruktivne za dušu, one izjedaju lepotu i smisao života.

Na ovom temelju je Isus sagradio svoju molitvu. Ako je poznavanje Boga večni život, zasigurno bi Spasiteljeva misija u našem svetu bila da obznani Božji pravi karakter. Primitite kako se Njegova molitva nastavlja:

„Ja tebe proslavih na zemlji: posao svrših koji si mi dao da radim [...] ja javih ime tvoje“ (Jovan 17,4.6).

Njegovim vlastitim svedočanstvom, poseban posao koji je Isus došao da obavi na našem svetu bio je da proslavi Boga i da objavi Njegovo ime. Reč slava u Pismu ukorenjena je u konceptu božanskog samootkrivenja. Kada je Mojsije pitao Gospoda „molim te, pokaži mi svoju slavu“, Gospod je odgovorio „učiniću da prođe sve dobro moje ispred tebe (2. Mojsijeva 33,18.19). Odgovarajući na Mojsijevu molbu da vidi Božju slavu, Gospod je iskazao dobrotu svog karaktera. Dakle, Božja slava je Njegov karakter.

Slično tome, reč ‘ime’ bi mogla doslovno da se prevede ‘karakter’. U Bibliji, imena često nose značenje specifičnih osobina po kojima su pojedinci poznati. Jakov, na primer, znači ‘varalica’. Ali

kada se borio sa svojom krivicom i položio pravo na Božje oprostjenje, njegovo ime je promenjeno u Izrael, što znači 'onaj koji se izborio sa Bogom'.

Dakle, kada je Isus rekao da je završio svoj posao tako što je proslavio Boga i objavio Njegovo ime, mi treba da razumemo da je Njegov zadatak na Zemlji bio da objavi i veliča Božji pravi karakter. Čineći to, dao je svetu dar večnog života. Mi postajemo iskustveni učesnici u besplatnom daru večnog života kroz uviđanje i verovanje u ovu objavu, tako što prihvatamo umom i osećanjima istinitu i tačnu sliku Božjeg karaktera ljubavi, koji se manifestovao u Isusu Hristu. Objava je zapravo ovo: Bog je u Hristu posegnuo za otkupljenjem grešnika dok su oni još uvek bili u svojim gresima, samo zbog svoje dobrote i milosti, ne zbog bilo kakve ispravnosti sa naše strane (vidi Titu 3,4.5; 2. Timotiju 1,9.10). Ovo neverovatno postignuće desilo se u vidu utelovljenja, života, smrti, i vaskrsenja Sina Božjeg. Time što je sišao da postane jedno sa ljudskom rasom, time što je živeo bezgrešnim životom kao jedan od nas, time što je preuzeo naše grehe na sebe, pre nego što smo mi radili bilo šta da zaslužimo ovu spasiteljsku naklonost, svim ovim Hristos je otkrio nesebičnu lepotu Očeve ljubavi. Kada se susretnemo sa ovom objavom, verujući da je ono što vidimo u Isusu prava slika Boga, spasenje postaje naše lično iskustvo. Spašeni smo ovom objavom Božjeg karaktera, što je isto kao reći da smo spašeni „milošću“ (Efescima 2,8). Jer milost je, jednostavno rečeno, Božji karakter ljubavi koja se ispoljava prema nezaslužnim grešnicima. Naš deo je da dozvolimo istini o Božjoj ljubavi da pobudi veru u nama koja nas osposobljava da prihvatimo Božje otkrivenje (vidi Galatima 5,6).

Kada je Isus nastavio svoju molitvu, izrekao je nešto zapanjujuće o Božjem karakteru: „[...] da upozna svet da si me ti poslao i da si imao ljubav k njima kao i k meni što si ljubav imao“ (Jovan 17,23). U ovome se vidi Božje srce. U ovome se vidi Njegova milost. On voli pale grešnike nalik tebi i meni jednako kao što voli Isusa, koji je bezgrešan.

Da li shvatate šta ovo znači?

Ako Bog voli mene i vas, pale grešnike, sa jednakom strašću i dubinom kojom voli Isusa, koji je bezgrešan, onda možemo samo da zaključimo da Njegova ljubav prevazilazi tamnu stvarnost naše grešnosti. Naš greh ne menja, ne umanjuje i ne uklanja Njegovu ljubav. Ona je nepromenjiva, besmrtna ljubav koja ne može da se ugasi užasom greha. To je takođe ljubav koja prethodi bilo kojem dobrom delu sa naše strane, i koja je činjenično jedino što nas osposobljava da činimo dobra dela koja su zaista dobra. Zbog toga što nas Bog voli i u našoj grešnosti, jednako kao što voli Isusa u Njegovoj bezgrešnosti, moramo verovati da je Njegova ljubav stalna realnost koja se ne može promeniti i koja ne zavisi od naše dobrote. Nasuprot tome, da bi se u nama pojavila bilo kakva prava dobrota, mi smo potpuno zavisni od otkrivenja Božje ljubavi.

Poslednje reči Isusove molitve ističu ključni problem našeg sveta i naglašavaju Božje spasonosno rešenje: „Oče pravedni! svet tebe ne upozna, a ja te upoznah, i ovi upoznaše da si me ti poslao. I pokazah im ime tvoje, i pokazaću: da ljubav kojom si mene ljubio u njima bude, i ja u njima“ (Jovan 17,25.26).

Isus se obratio svom Ocu kao pravednom, što znači da je Njegov karakter sačinjen od atributa dobrote koje motiviše ljubav. Bog je prelep. Njegovo srce je ispunjeno beskrajnom ljubavlju. To je način na koji Sin Božji vidi svog Oca. Pa ipak Spasitelj žali što svet ne poznaje Boga u ovom svetlu. Ljudi generalno nisu upoznati sa tim ko je Bog i kakav je On. Srca muškaraca, žena i dece puna su brojnih pogrešnih zamisli o božanstvu. Mi često vidimo nasilnog Boga koji proizvoljno nameće svoju volju. Mi često vidimo Boga koji pali i gasi svoju ljubav prema nama na osnovu naših uspeha i neuspeha. Mi često vidimo Boga koji nam smešta tragedije koje nam nanose bol i tugu. Mi često

vidimo Boga koji je brz da kazni i spor da oprost. U našim zamislima koje su iskrivljene grehom mi možemo videti ružnog, neprivlačnog Boga kog možemo samo da preziremo u prkosnoj pobuni ili da mu služimo sa zabrinutošću robova.

Ali ipak, postoji svetlo koje sija i u tami. Postoji onaj koji zna Boga i koji ga je obznanio. Razmišljajući o uspehu svoje krhke misije svetu, Isus je sumirao svoje slavno postignuće govoreći Ocu, oni te ne poznaju onakvim kakav zaista jesi, ali ja Te poznajem i obznanio sam Tebe njima. To sam učinio na takav način da oni mogu da iskuse Tvoju ljubav prema njima kao što sam ja iskusio Tvoju ljubav prema meni. U tom tonu se molitva završava. Njegova misija u svetu je ovde nepogrešivo definisana.

Sva čudesna isceljenja u Spasiteljevoj službi; sve poučavanje s dirljivošću i nežnom ljubavlju; sva nezaustavljiva milost i pažljiva pravednost; i konačno, nesebična žrtva na krstu; sve je to služilo jednoj, prethodno isplaniranoj svrsi: da otkrije moćnu lepotu Božjeg karaktera ljubavi.

Bogu Ocu: *Isus je učinio izobilno jasnim da sam izgubljen jer Te ne poznajem. I učinio je jednako jasnim da ću biti izlečen od moći greha kroz uviđanje objave Tvog karaktera u Njemu. Poznavanje Tebe je srž večnog života. Neka svetlost poznanja Tvoje ljubavi, koja prevazilazi greh, preplavi moje srce dok nastavljam da se susrećem sa Isusom, u čije ime Te ovo molim. Amin.*

4. KAKO BOG IZGLEDA U TAMI

Zaista je mračno ovde. Hoće li neko da upali svetlo?

Mi ne povezujemo Boga tako često sa tamom. Kada govorimo o tami u duhovnom smislu, uglavnom mislimo na đavola i na njegovo carstvo zla. Sveto pismo kaže za Stvoritelja da je: „videlo i tame u njemu nema nikakve“ (1. Jovanova 1,5). Sada možete da zamislite moju zbunjenost kada čitam biblijski stih koji Boga postavlja u tamu pre nego u svetlo. Razmišljajući o Bogu, car David je rekao: „Oblak je i mrak oko njega [...]“ (Psalam 97,2).

Očigledno, ovaj stih ne govori o doslovnoj tami. Bog prebiva u prisustvu miliona anđela koji sijaju zaslepljujućom svetlošću. Dakle, kakva bi to tama mogla da bude oko Onog koji živi u „svetlosti kojoj se ne može pristupiti“ (1. Timotiju 6,16).

Dobijamo nagoveštaj kada pročitamo celi stih:

„Oblak je i mrak oko njega; blagost i pravda podnožje prestolu njegovom.“

Ovde postoji kontrast između tame i pravde. Pravda je reč koja se odnosi na karakter i definiše misli, osećanja i ponašanje. Dakle, tama mora da je reč koja se takođe odnosi na karakter. Nadahnuti pisac u suštini kaže „Tama se nalazi oko karaktera Božjeg, ali istina je da je pravda suština Njegovog karaktera.“ Nama se može činiti da je Bog loš, ali u stvarnosti On je dobar. Postoji vrsta duhovne tame koja zaklanja naše viđenje Boga. Međutim, tama je prisutna u našem viđenju stvari i ne dolazi iz Njegovog pravog identiteta. Mi ne vidimo Boga onakvim kakav On zaista jeste. Nekako, mi ljudi vidimo Njegov karakter u pogrešnom svetlu.

Ali kako? I koja je priroda ove tame?

Ljudsko viđenje božanskog karaktera najpre se iskrivilo u srcima i umovima naših praroditelja Adama i Eve.

Opis ovog događaja u Pismu veoma je prosvetljujuć.

U suštini, ono što se desilo je sledeće: Božji vrhovni neprijatelj sotona rekao je Adamu i Evi dvostruku laž o Božjem karakteru. (1) Bogu se ne može verovati (2) jer je On sebičan i nije mu važno ono što je najbolje za vas. Sotona je naslikao novu sliku o Bogu, i mi smo postali pobunjenici verujući u taj mračni portret. Primetite kako je otac laži uokvirio svoj slučaj protiv Stvoritelja:

„Ali zmija beše lukava mimo sve zveri poljske, koje stvori Gospod Bog; pa reče ženi: Je li istina da je Bog kazao da ne jedete sa svakog drveta u vrtu? A žena reče zmiji: Mi jedemo rod sa svakog drveta u vrtu; Samo rod s onog drveta usred vrta, kazao je Bog, ne jedite i ne dirajte u nj, da ne umrete. A zmija reče ženi: Nećete vi umreti; Nego zna Bog da će vam se u onaj dan kad okusite s njega otvoriti oči, pa ćete postati kao bogovi i znati šta je dobro šta li zlo“ (1. Mojsijeva 1,1-5).

Prva reč na koju želim da obratimo pažnju jeste reč ‘lukava’ iz prvog stiha. Sotona je prišao sa namerom da obmane i navede čovečanstvo da veruje neistine o Bogu.

Ne propustite ono što je u pozadini ovih laži. Čitajte između redova. Kada je sotona izgovorio reči „je li istina da je Bog kazao“, on je postavio znak pitanja na Božju Reč dovodeći Njegov integritet pod sumnju. Iskomunicirao je u ljudska srca ideju nepoverenja u Boga. Zatim je nastavio sa upadljivom kontradiktornošću onome što je Bog rekao: „Nećete vi umreti.“ Implikacije ovih reči su očigledne: *Znam da je Bog rekao da ćete umreti ako jedete ovo voće, ali ja vam kažem da se to neće dogoditi. Bog je lažov. Njemu se ne može verovati.*

Ako to nije bilo dovoljno zlo, sledeća stvar koju je sotona rekao učinila je laž još mračnijom, a iskušenje još većim: *Razlog zbog kog vas je Bog slagao taj je što On zna da, ako jedete ovo*

primamljivo voće, uzvisićete se da budete jednaki sa Njim. On je potpuno sebičan i ne želi da ugrozite Njegovo isključivo pravo na više stanje slobode i zadovoljstva. On vas ne voli. Njega je briga samo za sebe. Oslobodite se Njegove tiranske vladavine.

Na unutrašnjem platnu ljudske zamisli, sotona je naslikao Boga po svojoj zloj zamisli, koristeći mračne nijanse neiskrenosti i sebičnosti. Zbog toga što je iskušenje bilo ispleteno od suptilno lažne predstave Božjeg karaktera, problem greha je mnogo dublji od pukog lošeg ponašanja. Kada su Adam i Eva uzeli zabranjeni plod, oni su zapravo poverovali onome što je sotona rekao o Bogu. Kao rezultat toga, njihovo viđenje Božjeg karaktera drastično se promenilo. Dok su u jednom trenutku verovali da je On Bog ljubavi koji se brinuo za njihovu večnu sreću, sada su verovali da se Njemu ne može verovati i da je sebičan.

To se dešava tu, na nivou percepcije i verovanja, tu se zamračenje Božjeg karaktera odigralo u ljudskoj duši. Mi sada zamišljamo našeg Stvoritelja onakvim kakav On nije, i ta iskrivljena slika duboko ranjava našu sposobnost za odnos sa Bogom u ljubavi i poverenju. Ovo je razlog zbog kojeg Biblija definiše greh u kontekstu posledica na naš odnos sa Bogom i našu sposobnost da Ga vidimo onakvim kakav jeste: „Nego bezakonja vaša rastaviše vas s Bogom vašim, i gresi vaši zakloniše lice njegovo od vas“ (Isaija 59,2). Bog nije proizvoljno odbacio čovečanstvo i ljutito se okrenuo od njega. Nasuprot tome, greh je nametnuo ljudskom srcu emotivnu i psihološku prepreku koja nas razdvaja od Boga. Greh je sam po sebi, time što on jeste, sakrio Božji karakter od našeg uma i srca. Zbog greha, postoje stvari koje verujemo o Bogu koje nisu tačne. Greh je varljiv, zatamnjujuć uticaj koji magli našu percepciju Onog koji nas je stvorio. Ostatak priča objašnjava, na psihološkom nivou, kako nam greh to radi.

Neposredna posledica greha na Adama i Evu bila je da pobudi u njima osećanje osuđenosti i krivice: „Tada im se otvoriše oči, i videše da su goli“ (1. Mojsijeva 3,7). Oči koje se ovde pominju nisu doslovni očni kapci sa kojima vidimo svoje fizičko okruženje, već je to metafora koja označava naš unutrašnji vid savesti sa kojim osećamo krivicu ili nevinost. Adam i Eva su postali svesni svoje greške i počeli su da doživljavaju psihološki fenomen krivice.

Primetite šta se dalje desilo: „I začuše glas Gospoda Boga, koji iđашe po vrtu kad zahladi; i sakri se Adam i žena mu ispred Gospoda Boga među drveta u vrtu“ (1. Mojsijeva 3,8).

Čudan, novi refleks. Oni koji su se do juče osećali prijatno u Božjem prisustvu sada osećaju neodoljiv nagon da se sakriju od Njega.

„A Gospod Bog viknu Adama i reče mu: Gde si?“ (1. Mojsijeva 3,9). Kao da Bog nije znao tačno drvo iza kojeg su se sakrili. Naravno, znao je gde su oni, ali im je pristupio nežno i promišljeno se udvarajući da postigne pomirenje pre nego još veću otuđenost. Činjenica da su Adam i Eva svojevolumno izašli iz svog zaklona nagoveštava da je Božji ton glasa i stav bio preplavljen saosećajnošću, pre nego osuđivanjem.

Kada je Adam odgovorio Bogu, otkrio je izvor njihovog novog nagona za sakrivanjem: „A on reče: Čuh glas Tvoj u vrtu, pa se poplaših, jer sam go, te se sakrih“ (1. Mojsijeva 3,10).

Uplašen od Boga?

Ali zašto?

Nikad nisu bili uplašeni od Njega pre toga.

Da li se Bog promenio na neki način?

Nel!

„Jer ja Gospod ne menjam se“ (Malahija 3,6). „[...] juče je i danas onaj isti i vavek“ (Jevrejima 13,8). Još uvek ih je voleo i brinuo za njih na isti način. Ali oni su se promenili. Oni sada nisu mogli

da vide Njegovu dobrotu. Prirodan rezultat greha jeste da u čovekovoj perspektivi on više nije predmet Božje ljubavi. Ta osećanja direktno proizlaze iz posledice koju greh ima na savest, ona nisu proizvoljno nametnuta stavom osude, koji pretpostavljamo da Bog ima. On ostaje nepromenljiv, ali greh menja nas. Naš greh ne menja Božju ljubav, ali postavlja zid koji nas razdvaja, a čiji je uzrok naš greh, ne Bog.

Primitite da su Adam i Eva bili uplašeni od Boga zbog krivice koju su osećali u sebi. Ovo je ključna stvar koja nam pomaže da razumemo problem greha. Zbog toga što je greh obuhvatao prihvatanje iskrivljene slike Božjeg karaktera, oni su zamišljali da će osuda koju oni osećaju doći i od Boga. Zbog toga su bili uplašeni od Njega. Više nisu mogli da osete Njegovu ljubav i prihvatanje zbog obmanjujućeg uticaja njihove pobune. Greh je sila koja pomućuje realnost, donoseći mračne emocije u dušu. On pritiska um da vidi Boga u pogrešnom svetlu. On govori srcu da Bog odbacuje i osuđuje grešnika zajedno sa njegovim grehom. Nevinost koja je smrskana i vodi ka zbunjujućoj pomešanosti mržnje prema sebi i samoopravdanja – to je suštinska priroda greha. Bog osuđuje greh. On ne može da ne uradi to. Ali On nastavlja da voli grešnika. Osuda koju osećamo je u grehu, ne u Bogu.

Iako Bog jeste arhitekta savesti, On nije autor osude i krivice. Način na koji se osećamo prema sebi i prema drugima zbog našeg greha nije precizni odraz Božjih misli i osećanja prema nama. „Jer ako nam zazire srce naše, Bog je veći od srca našeg i zna sve“ (1. Jovanova 3,20). Drugim rečima, treba da vidimo dalje od osude u našim srcima i vidimo da je Božja ljubav moćnija realnost od krivice koju nam greh nameće. On zna sve o nama, pa ipak i dalje nas voli. Ne postoji svest o nekoj stvari koja bi mogla da bude više oslobađajuća za nas. Znati i verovati da nas Bog voli bez osude, iako zna sve o nama i mrzi naš greh, to nas oslobađa od sile koju naša krivica ima da nas drži beznadežno zarobljene. Svaka religijska ideologija koja zamišlja Boga kao izvor osude prema grešniku nesposobna je da slomi zarobljenost kojom nas greh zarobljava. Jer dokle god unutrašnja percepcija i savest ne mogu da vide Božju suštinsku dobrotu i beskonačnu ljubav koja se nadvija nad nama dok smo još grešnici, greh će nastaviti da maskira naše oslobođenje i Boga čineći da oni izgledaju kao neprijatelji koji žele da nas porobe. Izvan pravog poznanja Božjeg karaktera ljubavi, mi imamo samo jednu od dve opcije: ili pobuna protiv Boga, ili plašljivo ropstvo lažnom viđenju Boga.

Krivica je očišćena kada uvidimo i verujemo da baš onaj koji može da nas osudi to ne radi. Kada u svom umu naziremo Božju milost kojom nam oprašta, kao veću od našeg greha, tada vidimo greh onakvim kakav on jeste, i vidimo Boga onakvim kakav On jeste. Greh gubi svoj uticaj kojim nas svezuje. Kada razumemo da se Božja ljubav ne povlači zbog naših loših dela, kada uviđamo i verujemo u ovu stvarnost, ta radosna vest neutrališe našu sramotu i iznova izgrađuje pravu sliku Boga u duši. Mi smo izlečeni baš tom slikom.

Ovo nije pozitivno razmišljanje. Ovo je istina. Bog nas ne osuđuje. Nasuprot tome, On zapravo nastavlja da nas voli uprkos našem grehu. Neosuđujuća ljubav je statična, nepromenjiva stvarnost Božjeg prelepog karaktera. Videti Boga u ovom isceljujućem svetlu, onakvim kakav On zaista jeste, upija parališući otrov naše krivice i slama našu povezanost sa grehom.

Kriv sam. Nema sumnje u to.

Bog mrzi moj greh jer on povređuje mene, mene kojeg Bog voli. Ovo je jasno.

Ali ja nisam osuđen od strane Boga.

On me voli jer je dobar, ne zato što sam ja dobar.

Kakav odušak.

Pobuna više ne postoji.

Sad mogu da živim.

I sad želim da budem dobar kao On.

Bogu Ocu: *Greh me je potpuno poremetio. Oštetio je moj unutrašnji kapacitet da jasno vidim Tvoj karakter. Prirodno sam uplašen od Tebe zbog moje krivice. Greh je nekako izokrenuo stvari naopako u mom umu terajući me da verujem da me Ti osuđuješ i da ne možeš da me voliš. Jasno uviđanje Tvoje milosti i oproštaja moja je jedina nada. Isceli me svojom ljubavlju dok posmatram Tvoj karakter. Gledam Tebe u Hristu. Amin.*

5. KAKO BOG IZGLEDA U OGLEDALU

Taj prozor u tvom srcu kroz koji misliš da vidiš Boga – to je ogledalo.

Video sam jednom Boga,
kao kroz prozor u mojoj duši provirio sam.
Bio je baš onakav kakav sam sumnjao da jeste,
baš onakav kakav sam se plašio da jeste.
Sebičan i okrutan, činilo mi se da jeste;
tako jako ružan, tako drugačiji od mene.
Onda sam pogledao dublje,
S vremenom još dublje;
To je bilo ogledalo,
a lik u njemu moj.
Bog izriče veoma prodorno zapažanje u vezi s nama ljudima:

„Ti si to činio, ja mučah, a ti pomisli da sam ja kao ti. Obličiću te, metnuću ti pred oči grehe tvoje“ (Psalam 50,21).

Greh se sastoji od krivice takođe. Ali grešno srce prirodno pokušava da izbegne svoju krivicu kriveći druge, i konačno kriveći Boga. Volimo da se tešimo mišlju koja radi protiv nas zapravo da nismo gori ni od koga, i da smo bolji od većine. Problem ide još dalje jer mi projektujemo svoj pad u greh na Boga. Mi imamo sklonost da Njega zamišljamo kao nas same, pripisujući Njemu svoje zle osobine. „I pretvoriše slavu [karaktera] večnog Boga u obličje smrtnoga čoveka“ (Rimljanima 1,23).

Postoji razlog za našu pretpostavku da je Božji karakter kao naš, iako se retko suočavamo sa tim razlogom u poniznoj iskrenosti. U najmračnijem poniranju naše pale psihe mi imamo nagon i nesvesnu želju da povučemo Boga dole kako bismo se mi uzdigli gore. „Hoćeš li mene osuditi“, Bog pita prepoznajući srž stvari, „da bi sebe opravdao?“ (Jov 40,3). Ako On izgleda kao zao, onda mi izgledamo kao dobri, ili makar kao ne tako loši. Nema potrebe da se suočimo sa svojom krivicom i kleknemo pred Njim ako On nije nevin i svet u našim očima. Mi krivimo Njega u sebičnim pokušajima da opravdamo sebe. Čovečanstvo je opsednuto nagonom krivice koji motiviše ka stvaranju slike o Bogu koji liči na nas same. Sve to da bismo pobegli od stvarnosti – bolne ali isceljujuće stvarnosti o Bogu koji je beskonačno dobar i potpuna je suprotnost našoj grešnosti. Kada bismo verovali da je On potpuno pravedan, naše sopstveno zlo pojavilo bi se pred nama kao ono koja se ne može opravdati, i to je bolno. Ali tada bismo videli Boga onakvim kakav On jeste, što je isceljujuće.

Projektovanje naše krivice na Boga i druge jedna je od ključnih karakteristika problema greha u trenutku kad se začeo u Edenu. Adam je krivio Evu. Eva je krivila zmiju (*zmija me prevari te jedoh*). U konačnom smislu, oboje su krivili Boga jer je Bog stvorio i Evu i zmiju. Jedina druga alternativa bila je da se preuzme potpuna odgovornost za greh i da se veruje da je Bog dovoljno dobar da oprosti. Ali očigledno je bilo previše bolno slediti taj pravac, tako da su izabrali da prebacuju krivicu. Jedno od tragičnih nasleđa pada u greh jeste da ljudi prebacuju krivicu jedni drugima i Bogu još od tada.

Pripisujući Bogu zlo i tragičnost koja muči naš svet, mi stvaramo neku vrstu paravana kojom želimo da sakrijemo činjenicu da smo mi ti koji su odgovorni, i da je sva patnja koja muči našu rasu direktan rezultat našeg greha. Želimo da stresemo našu krivicu sa sebe na Njega, što je nešto kao

mehanizam za emocionalno preživljavanje. A zbog toga što je On Bog nesebične ljubavi, On nema drugi izbor osim da dozvoli da naše pogrešne slike Njegovog karaktera zamagle naše viđenje Njega na određeno vreme. Njegova jedina alternativa bila bi da u potpunosti pokaže svoju nevinost i dobrotu, što bi za posledicu imalo otkrivanje naše krivice. Kada bi se u potpunosti otkrila pred nama, u svojoj savršenoj jasnoći, Božja ljubav i pravednost ubila bi nas otkrivajući u nerazblaženom obliku našu krivicu. Da bi nas spasio te smrtonosne krivice, Bog požrtvovano dozvoljava da potpuna istina o Njegovoj svetosti bude sakrivena iza krivice koju tako očajnički pripisujemo Njemu.

Pa ipak, On ne čuti potpuno. Jer On zna da je naše potpuno otkupljenje moguće samo kroz otkrivenje Njegove slavne ljubavi. On ne može, i neće, zauvek ostati sakriven u tami iskrivljenih percepcija o sebi. On preuzima potpunu odgovornost za naš greh i patnju, noseći našu krivicu milostivo, dok u isto vreme otkriva svoju ljubav i dobrotu u isceljujućim dozama, pre nego u jednoj ogromnoj dozi koja bi nas uništila. Po Njegovom mudrom i saosećajnom planu „sada vidimo kao kroz staklo“.

Međutim, to zamučenje nije naš prijatelj, već neprijatelj, iako mu se dozvoljava da postoji na određeno vreme da bismo mogli da budemo pročišćeni kroz postepeno otkrivenje. „Tako sad vidimo kao kroz staklo, u zagonetki, a onda ćemo licem k licu; sad poznajem nešto, a onda ću poznati kao što sam poznat“ (1. Korinćanima 13,12). Bog vodi svoju decu, korak po korak, dok ga konačno ne vide i ne spoznaju Njega i sebe onako kao što ih On poznaje. Savršena iskrenost je konačni kraj ka kojem naše otkupljenje stremlji. Osvald Čejmbers primetio je da „karakter jedne osobe određuje kako će ona interpretirati Božju volju“ (My Utmost for His Highest, kod nas objavljeno kao *Bogu sve moje najbolje*, odsek za 26. april). On zatim usmerava svoje čitaoce na Psalam 18,25.26. dokazujući ovaj psihološki fenomen u ljudskom iskustvu: „Sa svetima postupaš sveto, s čovekom vernim verno, s čistim čisto, a s nevaljalim nasuprot njemu“.

Kao i uvodni stih u ovo poglavlje, ovaj stih predlaže da težimo tome da vidimo Boga onakvim kakvi smo mi sami. Ako smo milostivi u svom ophođenju prema drugima, imaćemo predispoziciju ka tome da primetimo Božju milost prema nama. Ako smo moralno čisti i pravi u svojim srcima i životima, bolje ćemo moći da uvidimo Božji karakter kao onog koji je prav i čist. Ali sa druge strane, ako smo „nevaljali“ u svom karakteru, mi iskrivljujemo svoj umni i mentalni kapacitet da vidimo i verujemo u Boga koji je čist i milostiv. Težimo ka tome da ga smatramo „nevaljalim“, kao što smo mi sami. Naš sopstveni karakter su naočare kroz koje gledamo i bojimo Božji karakter. Dobar foto-aparat pravi dobre slike. Loš foto-aparat pravi loše slike.

Isus je govorio o ovom principu u sledeće dve izjave:

„[...] ako se ko nanovo ne rodi, ne može videti carstva Božjega“ (Jovan 3,3).

„Blago onima koji su čistog srca jer će Boga videti“ (Matej 5,8).

U oba ova stiha, reč *videti* ne odnosi se na optički vid, već na uviđanje, na shvatanje, na razumevanje. Samo oni koji su „nanovo rođeni“ duhovnim rođenjem mogu da razumeju principe koji vladaju u Božjem carstvu. Samo oni koji teže za čistotom srca sposobni su da spoznaju istinu o Božjem karakteru.

Da li onda treba da postignemo sopstvenu čistotu pre nego što budemo sposobni da upoznamo Boga do bilo kog nivoa?

Ovo pitanje je u nekom smislu slično pitanju „šta je starije, kokoška ili jaje?“ Takođe možemo da pitamo „šta je prvo, otkrivenje Božjeg karaktera ili promena u našem karakteru?“ Čini se da Biblija predlaže da su oba odgovora istinita i potrebna.

S jedne strane, mi zavisimo od istine o Božjoj dobroti i njenog ulaska u naša srca da bismo se pokajali za svoje grehe i bili nanovo rođeni (vidi Rimljanima 2,4; 1. Jovanova 4,19). Mi ne možemo da pročistimo sebe osim kroz makar osnovno poznavanje Božje milostive ljubavi.

Sa druge strane, kako se objava postepeno otkriva u našim srcima, kretanje ka svetlosti stvara emocionalnu klimu u duši u kojoj još veće prosvetljenje može da se desi. „[...] tvojom svetlošću vidimo svetlost“ (Psalam 36,9). I dok prihvatamo zrak za zrakom božanske lepote koja ulazi u naš um, naše oči kojima uviđamo stvari počinju da se prilagođavaju svetlu i naš vid biva izoštren. „A put [duhovno putovanje] je pravednički kao svetlo videlo, koje sve više svetli dok ne bude pravi dan“ (Priče Solomunove 4,18).

Kada, sa iskrenom željom da spoznamo Boga, dozvolimo da naši karakteri budu oblikovani svetlom koje On daje, stavljamo se u duhovnu poziciju koja omogućuje dalju spoznaju Božjeg karaktera. Sa svakom sledećom objavom i svakim odgovarajućim primanjem svetlosti, mi u isto vreme postajemo slobodniji od pogrešnih zamisli Božjeg karaktera i od deformiteta u našem sopstvenom karakteru. Naša percepcija Njega i naš rast u sličnosti Njemu spajaju se u jedan proces. Otkrivenje i promena su istovremeni. Konačno „[...] kad se pokaže [u vreme drugog Hristovog dolaska] bićemo kao On; jer ćemo ga videti kao što jest“ (1. Jovanova 3,2).

Kada poričemo Božje otkrivenje, naša promena prestaje i mi se vraćamo ka bilo kojoj pogrešnoj zamisli koja se čine prikladnom da prikrije naše poricanje. Ako se greh gaji, radije nego da se od njega odustane u svetlu Božje ljubavi, svetlo se smanjuje sve dok se tama ne uspostavi. I kada se naše oči priviknu na tamu, mi i dalje mislimo da možemo da vidimo i mislimo da je naša tama zapravo svetlost. Opisujući ovu psihološku tragediju, Pismo govori o onima koji „zlo zovu dobro, a dobro zlo; koji prave od mraka svetlost, a od svetlosti mrak“ (Isaija 5,20).

U svom mudrom providenju, Bog je dozvolio da Pismo bude sačinjeno na taj način da oni koji tragaju na njegovim stranicama sa iskrenom željom da Ga upoznaju mogu da vide Njegov pravi karakter kako isijava. Nasuprot tome, isti izvor svetlosti zamka je zablude za one koji bi radije oblikovali Boga po svom obličju da bi izbegli svoju ličnu potrebu da budu preobraženi u Njegovo obličje. Ovo je uzvišena istina o kojoj je Isus govorio kada je rekao: „[...] ja dođoh na sud na ovaj svet, da vide koji ne vide, i koji vide da postanu slepi“ (Jovan 9,39). Isus ovde ne kaže da On želi da neki vide, a da drugi budu slepi. Nasuprot tome, On jednostavno opisuje dva moguća odgovora na svetlo. „Jer svaki koji zlo čini mrzi na videlo i ne ide k videlu da ne pokaraju dela njegova, jer su zla. A ko istinu čini ide k videlu, da se vide dela njegova, jer su u Bogu učinjena“ (Jovan 3,21.22).

Nijedno ljudsko biće neće nikad pronaći pravo poznanje Boga gledajući u sebe. Taj prozor kroz koji gledamo i mislimo da vidimo Njega, to uopšte nije prozor, to je ogledalo koje laže. „Srce je prevarno više svega i opako“ (Jeremija 17,9). Moramo da gledamo izvan sebe da bismo videli Oca. Izvan sebe i ka jedinom istinitom portretu Njegovog karaktera. Izvan sebe, u Isusa Hrista, koji je o sebi objavio: „Ja sam put [do Boga], istina [o Bogu] i život [od Boga], niko neće doći k ocu do kroza me [...] koji vide mene, vide oca“ (Jovan 14,6.9).

Sada vidim Boga,
Dok gledam u Njegovog Sina;
Tako prelepi i dobri Su Njegovi putevi.
Dok nastavljam da gledam dublje,
S vremenom još dublje,
Njegov karakter ljubavi Nalazi ogledalo u meni.

Bogu Ocu: *Ti si zaista progovorio meni jasno. Oprosti mi što sam mislio da si kao ja. Oprosti mi za pripisivanje mojih sopstvenih zlih karakternih crta Tebi. Ali hvala Ti što tako milostivo nosiš moj ukor i krivicu da bi sačuvao moj zdrav razum, moju голу egzistenciju. Vodi me izvan mene, u slavno svetlo Tvoga Sina. Pokaži mi kakav si Ti zaista dok gledam u Njega. Molim Ti se u Njegovo ime. Amin.*

6. POLJUBAC ZA BUĐENJE

*Biti potpuno spoznat pa ipak i dalje voljen,
to je srž našeg otkupljujućeg isceljenja.*

Na jednom času, u četvrtom razredu, čuo sam očaravajuću priču o uspavanoj lepotici. Makar je učitelj rekao da bi priča trebalo da bude očaravajuća. Ja sam mislio da je jadna. Kakva tragedija, rezonovao sam u mom pretpubertetskom umu, što lepa dama može da se probudi iz svog potencijalno beskrajnog sna samo kroz fuj poljubac nekog princa na belom konju. Moje mišljenje o poljupcima definitivno se promenilo kada sam konačno odrastao i upoznao svoju uspavanu lepoticu, iako nije bila uspavana. Poljupci su naša omiljena stvar već skoro dvadeset godina unazad.

Bio sam zaintrigiran kada sam u Pismu otkrio božanski poljubac koji je daleko moćniji i više probuđujući od bilo kog ljudskog poljupca, bilo stvarnog ili fiktivnog. Govorim o poljupcu svemoćnog Boga, darovanog celokupnom čovečanstvu u božansko-ljudskoj osobi Isusa Hrista. Simbol Božjeg isceljujućeg spasenja u obliku poljupca uvukao se u jedno starozavetno proročanstvo o Mesiji:

„Milost i istina sreće se, pravda i mir poljubiće se“ (Psalam 85,10).

Iz biblijske perspektive, Božji karakter se može videti kao najfinije staložena uravnoteženost između pravde i milosti. Naravno, postoje beskonačni atributi koji sačinjavaju Božji karakter, slično kao sa ivicama dijamanta. Ali postoji jedna biblijska reč koja utelovljuje ceo okean Božjeg karaktera. Ta reč je ljubav. Apostol Jovan izjavljuje „Bog je ljubav“ (1. Jovanova 4,8). Iako Njegova ljubav obuhvata mnoge prelepe kvalitete, ona se sastoji iz dve osnovne hemisfere: milosti i pravde. Njegova ljubav je savršeno pravedna i u isto vreme savršeno milostiva.

Pravda: „Delo je te Stene savršeno, jer su svi putevi Njegovi pravda; Bog je veran, bez nepravde; pravedan je i istinit“ (5. Mojsijeva 32,4).

Milost: „Milost je Gospodnja što ne izgibosmo sasvim, jer milosrđa Njegovog nije nestalo. Ponavlja se svako jutro; velika je vera tvoja“ (Plač Jeremijin 3,22.23).

Biblija je priča o Božjem održavanju vitalne harmonije koja mora da postoji između pravde i milosti dok On nastoji da spase pala ljudska bića. S jedne strane, pravednost Božjeg karaktera zahteva da On uzdigne istinu i pravdu svog večnog zakona. Sa druge strane, milostivost Njegovog karaktera čini da On jednako želi da spase one koji su se pobunili protiv Njegovog zakona.

Može se činiti kao da je Stvoritelj u nekoj vrsti dileme. Ako bi stavio po strani pravedne zahteve svog zakona da bi spasao grešnike, greh bi bio opravdan i nikad ne bi bio pobeđen. Njegov uticaj bi proširio patnju i uništenje po celom univerzumu. Sa druge strane, ako bi se držao svog zakona bez pružanja milosti, nijedno palo ljudsko biće ne bi moglo da bude spaseno. Zbog toga što Bog voli grešnike, a u isto vreme mrzi greh, On mora na neki način da održava pravdu dok izliva svoju spasonosnu milost.

Zaista, Bog nema nikakvu dilemu jer ne postoji sukob između ove dve dimenzije Njegovog karaktera (ljubavi). Ne postoji dihotomija između milosti i pravde. One su obe izraz jednog harmoničnog karaktera ljubavi. Konačno, milost i pravda su tako čvrsto ujedinjeni da se skoro ne mogu razlikovati. Jedno ne pobija drugo. Oba su večni principi koji koegzistiraju u Božjem srcu u savršenoj ravnoteži.

Isus je došao na naš svet da podari Božji poljubac, da venča pravdu i milost kao jedno u ljudskom iskustvu, da pokaže slavu Božjeg beskonačno pravednog i saosećajnog karaktera. Za Njega Pismo kaže:

„I reč postade telo i useli se u nas puno blagodati i istine; i videsmo slavu njegovu, slavu, kao jedinorodnoga od oca“ (Jovan 1,14).

Primitite kako je Isus opisan kao otelovljenje Očevog karaktera, karaktera koji je potpun u dva vitalna, izbalansirana kvaliteta: blagodat i istina (što je isto što i milost i pravda): „Isus je došao na svet odeven u telo [reč postade telo] tako da bismo mogli da se susretnemo sa Božjim karakterom i preživimo to neverovatno iskustvo. U Hristu mi vidimo savršenu svetost Božjeg karaktera ublaženu do podnošljivog nivoa činom utelovljenja u poznato okruženje, u ljudsku prirodu.

Milost Božja koja se vidi u Hristu čini mogućim da istina o Njegovoj svetosti bude sjedinjena sa našim ljudskim iskustvom u isceljujućim dozama, pre nego u onim dozama koje bi nas uništile. Kada bi god otkrio čistu, nezaklonjenu istinu Njegovoj pravdi a da istovremeno ne uroni to otkrivenje u milost, prirodna osuda koja boravi u našem grehu uništila bi nas na psihološkom i emotivnom nivou. U Hristu, pravda je prekaljena milošću tako da grešnik može da podnese njenu besprekornu slavu. Ali budite upozoreni: uporno odbijanje Božje milosti dovodi dušu u sukob sa zahtevima pravde. I u tom sukobu grešnik je taj koji gubi. Oni koji konačno i u potpunosti odbacuju Božju milost suočiće se sa sirovom energijom pravde, bez mogućnosti da pobegnu.

Razumevanje i poštovanje Božje milosti priprema um da izdrži otkrivenje Njegove pravde. Oni koji se kreću ka Božjoj milosti upuštaju se u proces u kom se Božji sveti karakter postepeno otkriva, čemu je prirodan kontrast razgolićenje njihovih karaktera oštećenih grehom. Kada bi otkrivenju bilo dozvoljeno da prasne ispred duše bez milosti koja bi taj prasak ublažila, srce grešnika bi se istopilo u osudi. Ali dok se milost primećuje u potpunosti, pravda se može prineti i nositi na srcu a da ne smrska grešnika. Shvatanje božanske milosti dozvoljava grešniku da se suoči sa svojim grehom i ostavi ga po strani ispovedajući ga i kajući se. Besplatna i raskošna milost je sredstvo, jedino sredstvo, kojim Gospod dovodi harmoniju sa Njegovom pravdom u ljudsko srce. Samo milost, u obliku nezasluzivog¹ oproštaja, sadrži dovoljnu lepotu i silu da preusmeri dušu sa greha na poslušnost pravednim principima.

U konačnoj analizi, kada se velika borba između dobra zla bude završila, biće samo po sebi razumljivo da Bog koristi samo jednu moć, jedan svemoćni uticaj, u svim svojim odnosima sa stvorenim bićima. Otac celog univerzuma kontinuirano izliva beskrajnu reku ljubavi prema svima, što će se konačno pokazati kao ono što će proizvesti za svaku osobu pojedinačno ili večni život ili potpuno uništenje. Ništa suprotno Njegovoj ljubavi nikad ne proizlazi iz Njega, a namera te ljubavi jeste da da i da održi život, ne da ga uništi. Pa ipak, upornost i neodustajanje te ljubavi čini je ili isceljujućom ili užasnom. Isceljujuća je onima koji je prihvate jer Božja ljubav čisti srce od krivice i sramote. Užasna je onima koji je odbacuju jer upravo ta ljubav ne može da izbegne privlačenje pažnje na beskonačan kontrast koji postoji između nje i ljudske grešnosti. Sa nepogrešivom preciznošću i nepokolebljivom konzistentnošću Stvoritelj upravlja svojim univerzumom u savršenoj harmoniji sa večnim principom ljubavi koji je svojstven Njegovoj prirodi. To je ljubav koja je u isto vreme pravedna i milostiva, u kojoj „nema promenjivanja ni menjanja“ (Jakov 1,17). Bog je isti

¹ *Nezasluživ* – nije pravilna upotreba reči *nezaslužen* jer ona u svom značenju ostavlja mogućnost da se nešto zasluži, što nije moguće u slučaju reči *nezasluziv*. Ta razlika se još bolje može ilustrovati na primeru reči *nerazdvojni* i *nerazdvojnivi*. Kod prve reči postoji mogućnost da nešto/neko budu razdvojeni, ali kod druge to nije moguće.

„juče i danas, i vavek“ (Jevrejima 13,8). On nije shizofreničan. Ne postoji podeljenost ili sukob u Njegovom umu. Potpuna sloga postoji između Njegove pravde i Njegove milosti. On praktikuje milost sa svojom pravdom na umu, znajući da će oni koji zaista prihvate Njegovu milost tragati za harmonijom sa pravednim principima po kojim On upravlja svime što je živo. Prihvatanje Njegove milosti uvek čini srce sklonim ka pravednosti. Oni koji prihvataju Božju milost prema grehu neizbežno se zaljubljuju u Njega i teže ka tome da uvrste te principe Njegovog zakona u svoj život. Tako su zadivljujuće i preobražavajuće posledice božanske milosti kada se ona uvidi i kada joj se veruje.

Car Solomun je tu stvar izrazio na ovaj način: „Milošću i istinom očišća se bezakonje“ (Priče Solomunove 16,6). Bezakonje može da bude očišćeno iz ljudskih srca samo kroz spajanje milosti i istine. Samo milost bi proizvela slobodno nepoštovanje Boga. Samo pravda bi pobudila na osvetničku pobunu protiv Njega. Samo dok u Njegovom karakteru razaznajemo prelepu ravnotežu između saosećanja i snage, oprostaja i zakona, milosti i istine, samo tada ćemo se svojevolumno okrenuti od greha i prihvatiti Njegov zakon sa vernom posvećenošću.

Zaključujemo onda da se moć greha slama kroz otkrivenje, kroz prosvetljenje naših misli i emocija o Božjem karakteru. Kada uvidimo i verujemo u ljubav koju Bog ima prema nama, greh gubi svoj stisak u našim srcima. Mi se tada zaljubljujemo u Boga i okrećemo se od pobune ka vernosti. Da bi dao ovo životno-važno otkrivenje, večni Otac je poslao svog Sina jer samo On može da objavi božanski karakter sa savršenom preciznošću. Isus nam je prišao dok smo bili u potrebi i u palom stanju „pun blagodati i istine“ i pun milosti i pravde. Dok čitamo o raznim susretima koje je imao sa ljudima, ne možemo a da ne zaključimo da je On delovao jako privlačno. Ljudi su bili privučeni ka Njemu.

Zašto?

Jer ne postoji ništa više isceljujuće za grešno srce od toga da bude u potpunosti spoznato, pa ipak u potpunosti voljeno. Oni koji su se susreli sa Isusom osećali su da On zna sve o njima i da ih i dalje voli. Znali su da On zna svaku njihovu mračnu tajnu, svaki krhki strah koji se skriva u njihovom srcu, pa ih ipak On nije osuđivao. On je bio ispunjen i „blagodaću i istinom“. U Njemu „pravednost i mir su se poljubili“. On voli grešnika dok mrzi greh, a mrzi greh samo zato što greh povređuje... kojeg On voli.

Jednom prilikom Isus je bio blizu bunara bez nečeg sa čim bi zahvatio vodu. Žena Samarjanka došla je do bunara da napuni svoje posude za vodu. Isus ju je zamolio da i Njemu da da pije. Ona je bila zaprepašćena jer je On bio Jevrejin, a ona Samarjanka. „[...] kako ti Jevrejin budući, možeš iskati od mene žene Samarjanke da piješ? Jer se Jevreji ne mešaju sa Samarjanima“ (Jovan 4,9). Ali Isus nije mario za kulturološke predrasude. On je voleo ovu ženu bez obzira na njenu rasu (autor ovde verovatno misli na nacionalnost – *prim. prev.*).

Onda joj se Isus obratio rečima koje su uzbudile njenu savest: „[...] idi zovni muža svojega, i dođi ovamo“ (Jovan 4,16). U ovom momentu, bez sumnje, njene oči su sklonile pogled sa Njegovih. Možda su njene misli brzale da pronađu način da promeni temu razgovora. „Ako bi samo znao“, mora da je mislila u sebi „On ne bi ni pričao sa mnom“.

Ali On je sve znao. Do detalja!

„Odgovori žena i reče Mu: Nemam muža. Reče joj Isus: Dobro si kazala: Nemam muža; Jer si pet muževa imala, i sad koga imaš nije ti muž; to si pravo kazala“ (Jovan 4,17.18).

Zamislite kako se osećala iznutra. Tu je taj čovek kojeg ona nikad nije upoznala, pa ipak On zna neprijatne detalje njenog slomljenog života. Osećaj istine i pravde nadvijao se nad njom. Pa ipak,

nekako, nije želela da pobegne iz Njegovog prisustva. Nasuprot tome, požurila je ka svom selu i rekla: „Hodite da vidite čoveka koji mi kaza sve što sam učinila: da nije to Hristos?“ (Jovan 4,29). Bila je duboko privučena Njemu, a ne odbijena, i želela je da Ga drugi upoznaju takođe.

Zašto?

Jer je bio „pun blagodati i istine“.

Jer je srž otkupljenja biti potpuno spoznat od strane drugog, pa ipak potpuno voljen.

Jer je Njegov isceljujući poljubac bio nad njom.

Čak iako je znao sve o njoj, ona je osećala da je nije prezirao zbog života greha u kom je živela. Takva ljubav daje unutrašnju hrabrost, i vraća samopoštovanje koje je potrebno da se neko okrene od greha i živi iznad njegove moći. U Hristu se ispunilo ono što je prorečeno: „Milost i istina sreće se, pravda i mir poljubiće se“ (Psalam 85,10).

Jeste li ikad bili poljubljeni od strane Boga?

Stvarno se nadam da jeste.

Jer vi ste uspavana lepotica, bilo da to znate ili ne znate. Primate Njegov poljubac... verujte da vas On voli iako zna sve o vama. Kada to učinite, probudićete se i videćete Njegovu lepotu i iskusićete zadovoljstvo Njegove divne slike koja će početi da se oblikuje i u vašem sopstvenom srcu.

Poljubi me, Gospode. Kako mi je samo potrebno istovremeno iskustvo i Tvoje blagodati i Tvoje istine. Uzdigni Isusa preda mnom tako da mogu da razaznam lepotu u harmoniji Tvoje milosti i pravde. Shvatam da znaš sve o meni, i da me ipak još uvek voliš. Ovo je moje probuđenje. Ovo je moja nada. Hvala Ti! Molim se u svetlosti divnog karaktera Tvog sina. Amin.

7. SLEP NA SVETLU

Ako je potrebna samo dobra volja da se propati nekoliko sati fizičkog bola da bi neko bio spasitelj, onda ja mogu da budem tvoj spasitelj i ti bi mogao da budeš moj.

Bio sam mlad, novopečeni hrišćanin, mlad po svojim godinama (imao sam 19 godina), i mlad u veri. Pošto nisam bio odgajan u nekoj od religija tokom svog odrastanja, nisam imao kulturološku obavezu prema crkvi. To bi moralo da ima smisla, u suprotnom ja ne bih traćio svoje vreme. I u ovom trenutku konkretno, to nije imalo smisla... uopšte.

Moj izazivač je bio inteligentni čovek sa poentom koju nisam mogao da pobijem. Naša poseta je počela tako što sam mu ja rekao o mojoj novoj veri, ali se ubrzo desio oštar zaokret koji će zauvek izmeniti moj način razmišljanja. Usred iznošenja mog iskustva on me je prekinuo:

„Mladi čoveče“, obratio mi se sa snishodljivim osmehom, „zašto si od svih religija na svetu izabrao baš hrišćanstvo?“ Imao sam želju da odgovorim. Sa samopouzdanjem koje je prevazilazilo moje znanje, brzo sam odgovorio: „Ja sam hrišćanin zato što je Isus Hristos patio i umro za mene. Bio je podvrgnut bičevanju, batinama, podsmehu, krunisan krunom od trnja i prikovan za krst. Sve je to bilo užasno, ali On je to uradio za mene. Zbog Njegove žrtve izabrao sam da mu služim.“

Osećao sam se prilično zadovoljno mojim plitko-dubokim odgovorom, nagnuo sam se napred, siguran da je on skoro dirnut do suza. Baš sam hteo da ga pitam zašto on ne bi hteo da služi tako divnom Spasitelju. Ali pre nego što sam uspeo da postavim pitanje, on me je pogledao nepokolebljivo i izgovorio reči koje su u mom umu prouzrokovale zbunjenost.

„Vidi“, smeja se dok je izgovarao svoj odgovor koji se pozivao na činjenice, „ako je samo potrebno da se propati nekoliko sati fizičkog bola da bi neko bio spasitelj, onda ja mogu da budem tvoj spasitelj, i ti možeš da budeš moj.“

Ukočen od ovog čudnog logičkog argumenta, taman kad sam hteo da ponudim rešenje, on je bacio jake udarce prema mojoj krasnoj maloj ideji.

„Ko kaže da Petar nije patio isto koliko i Isus, ili još više. On je razapet naopačke, zar ne? Jel to znači da je on spasitelj takođe? Pavlu je glava odrubljena. To je sigurno bilo bolno, makar u deliću sekunde [smeje se]. Mnogi hrišćanski mučenici su bili spaljeni. Vatra boli [opet se smeje]. Ko kaže da biti živ spaljen nije bolnije od raspeća?“

„Baš velika stvar“, rugao se, „to što je Isus bio raspet. Puno ljudi je propatilo i te kako na ovom svetu. I puno ljudi je umrlo zbog višeg cilja. Kako to da je bol i smrt isto što i spasiteljstvo? Ljudi vazdan umiru za druge ljude. Mame su umirale da spasu svoju decu. Ljudi su umirali da spasu svoju zemlju u vreme rata.“

Ne treba ni da kažem da sam bio oduvan. Možda vi ne biste bili, ali ja jesam. Moja celokupna vera se zasnivala na ideji da je Isus bio moj spasitelj zbog toga što je patio i umro za mene. Odjednom je cela stvar izgledala uobičajeno, čak i banalno. Samo sam nemo sedeo. Ali Rasel nije završio. Nakon što je napravio dovoljnu pauzu da se moj mozak skoro smiri, nastavio je predstavljajući sada njegovu religiju meni. Do ovog trenutka pretpostavljao sam da je on ateista. Daleko od toga, on je bio jako posvećen i religiozan čovek. Ironično, ideju o spasitelju koji pati, kojom me je upravo oduvao, sada je iskoristio da dokaže da je njegova religija superiornija od moje.

„Isusu se previše pridaje na važnosti zbog toga što je raspet. Ja imam zamerku tome. Moj učitelj je patio daleko više [ovoga puta bez smeha].“

U njegovom glasu je bilo prisutno nešto skoro kao bes. Imao sam osećaj kao da mi se obraća neko ko nije čovek.

Rasel je nastavio i ispričao mi o čoveku kog je deset godina sledio na „hodočašću prosvetljenja“ u Indiji.

„On je bio savremeno utelovljenje božanstva“, objašnjavao je Rasel, „utelovljenje istine i ljubavi u ljudskom obliku. Njegove reči su bile toplina za moju dušu. Ljubav je, kao neki električni talasi, izlazila iz njegovog prisustva i prelazila iz njegovog tela u moje.“

Tada je Rasel zastao, kao da je prikupljao snagu da nastavi ovim bolnim poljem.

„Jednog dana nakon mnoštva pretnji od svojih neprijatelja [sledbenika gurua koji je bio njegov rival], oni su došli i oteli ga. Sa nemilosrdnom okrutnošću, privezali su ga za drveni stub i krenuli da polako otkidaju delove njegovog mesa sa kostiju koristeći vrela klešta. U dugim satima, iznova i iznova su zagrevali klešta u vatri i kidali male parčiće njegovog mesa sa ruku i nogu. Postepeno su se kretali ka sredini njegovog tela, konačno otkidajući mu delove unutrašnjih organa.“

Bilo je suza koje su se sakupljale u njegovim očima dok je izgovarao ovu emocionalnu priču o smrti svog učitelja.

„Konačno, moj učitelj je umro u potpunoj agoniji koja mu je naneta od strane njegovih mučitelja“

I onda je došao zaključak.

„Kao što vidiš, moj učitelj je umro daleko bolnijom smrću od raspeća.“

Šta je trebalo da kažem? Da li bi išta koristilo da argumentujem kako je Isus patio više? Razmislite o uzaludnosti takvog argumenta.

„Nema šanse. Ja mislim da je raspeće daleko bolnije od otkidanja mesa sa usijanim klještim.“

Niti sam ikad bio raspet niti sam ikad bio rastrgnut gvozdenim kleštima. Takva rasprava bila bi besmislena. Rasel je stvarno verovao da je njegov učitelj patio daleko više od mog. Za njega je to značilo da ima većeg spasitelja. Za njega je bilo uvredljivo to što se toliko pažnje poklanjalo Hristovom raspeću, dok je, po njegovom mišljenju, njegov učitelj patio u mnogo većem stepenu.

Dok sam tog dana odlazio sa podvijenim religijskim repom, moj um je bio zamrznut na jednom džangrizavom pitanju: „Da, pa, u čemu je velika stvar? Pa šta ako je Isus patio i umro. Kako ga to čini onim koji više voli, ili koji je hrabriji, ili pravedniji od bilo kog drugog mučenika? Puno ljudi je patilo i umrlo za druge. Kako to da je izmučeno telo jednako spasenju sveta?“

Na moje zaprepašćenje, otkrio sam da nije.

Do tog trenutka u mom mladom hrišćanskom životu svaka propoved koju sam čuo o krstu fokusirala se na fizičku bol koja je zadata Hristu: teške batine nanete od strane rimskih vojnika, kruna od trnja, klinovi koji su probili Njegove ruke i noge. Svaki ligament Njegovog tela bio je iščašen dok je visio na krstu boreći se za dah. Kako li je to mučno i okrutno! Osećao sam sažaljenje i saosećao sam sa Hristom, isto kao što je Rasel osećao prema svom istočnjačkom guruu. Ubrzo mi je postalo očigledno da je moj fokus na Hristovoj fizičkoj patnji stvorio problem koji sam propuštao da vidim. Bio sam slep iako sam stajao u svetlu, i očajnički mi je bilo potrebno da vidim dublje značenje krsta.

Moja poseta Raselu ubedila me je da Isusova patnja mora da bude drugačija od svih ostalih patnji da bi bila značajna uopšte. Jer ako je Hristova patnja bila iste prirode kao iskustva patnje drugih ljudi, onda nema puno, ako ima uopšte, spasiteljske važnosti u Njegovom raspeću. Može li biti, počeo sam da se pitam, da je mučenje Isusovog tela samo prozor u dublju patnju koja je daleko prevazilazila fizičku bol koju je doživeo? Možda je ono što su izopačeni ljudi učinili Njegovoj

spoljašnosti predstavljalo manji deo Njegove agonije, senka siluete žrtve koja je od mnogo većeg značaja. Možda je iza ranjenog i krvavog tela Sina čovečjeg postojala beskonačna požrtvovanost Sina Božjeg.

U svom trudu da omalovaži moju veru u Hrista, Rasel je nenamerno pokrenuo u mom umu tok misli koji je učinio da volim Spasitelja samo još više.

Ne mogu da dočekam da podelim sa vama ono što sam saznao.

Čekaću vas u sledećem poglavlju.

Bogu Ocu: *Dok prilazim Hristovom krstu, molim Te, pokaži mi pravi značaj Njegove patnje i smrti. Pokaži mom slabom umu značenje ove tajanstvene žrtve. Pokaži mom umornom srcu lepotu Tvoje ljubavi, koja ima moć da menja ljude. Neka Sveti Duh prosvetli moj um, deluje na moje emocije i volju dok sa težnjom fiksiram svoj pogled na Tvog Sina. Ovo se molim u svetlu Njegovog karaktera. Amin.*

8. SUDBINA: SVESNOST

Svi se krećemo ka istom mestu – ka neprikrivenom susretu sa Bogom, u punini. Bilo da živimo, bilo da umremo.

U Bibliji se susrećemo sa interesantnom idejom da postoje dve vrste smrti, ne samo jedna. Obe su posledica greha, ali je prva privremena i dešava se zbog fizičkih uzroka, kao što je bolest ili tragedija ili starost. Druga smrt se, međutim, ne dešava samo na fizičkom nivou, već na psihološkom i emocionalnom nivou takođe. To je unutrašnja smrt.

Prva smrt, u određenom smislu, nije smrt uopšte. Isus ju je zvao snom. Uzmite u obzir, na primer, mladu devojkicu koju je Isus probudio iz sna prve smrti. Dok se približavao devojčinom domu, nakon što je bio pozvan da dođe i isceli je, Isus je rekao onima koji su bili ožalošćeni: „[...] ne plačite, nije umrla nego spava“ (Luka 8,52).

Primitite da Isus nije samo rekao da devojkica spava, već je otišao korak dalje i rekao da ona „nije umrla“. Ne razumevajući na šta je mislio: „[...] podsmevahu mu se znajući da je umrla“ (Luka 8,53). Isus nije promašio u svojoj dijagnozi. On je znao da je devojkica mrtva u smislu prve smrti. Ali je takođe znao da ona nije mrtva u onom konačnom smislu druge smrti. Da bi dokazao svoju poentu, Isus je nastavio tako što je probudio devojkicu iz sna prve smrti.

Takođe, setite se Lazarevog slučaja. Obraćajući se svojim učenicima, Isus je rekao: „Lazar, naš prijatelj, zaspao; nego idem da ga probudim. Onda Mu rekoše učenici Njegovi: Gospode! Ako je zaspao, ustaće. A Isus im reče za smrt njegovu, a oni mišljahu da govori za spavanje sna. Tada im Isus kaza upravo: Lazar umre“ (Jovan 11,11-14).

Da, „Lazar umre,“ zaključio je Isus, ali je Isus bio nerad da to nazove smrću. Preferirao je da to nazove snom. Čini se da je Isus razumevao nešto o smrti što mi ljudi generalno ne shvatamo.

Devojkica „nije mrtva“, insistira Isus.

„Lazar, naš prijatelj, zaspao.“

Čini se kao da želi da kaže da to nije stvarno smrt.

Sa ovom pozadinom o prvoj smrti, možemo da krenemo na biblijski koncept druge smrti. Počnimo sa direktnom izjavom Isusa:

„I ne bojte se onih koji ubijaju telo, a dušu ne mogu ubiti; nego se bojte Onog koji može i dušu i telo pogubiti u paklu“ (Matej 10,28).

Ovde Isus predstavlja dve različite vrste smrti. Prva je puklo ubijanje tela. I to je sve. Ali druga smrt je potpuno uništenje, koje obuhvata i telo i dušu.

Ja znam da Biblija na drugim mestima koristi reč duša da označi celokupnu osobu: telo, um, emocije, itd. Ali ovde Isus jasno koristi ovu reč kao posebnu, iako ne odvojenu, vrstu tela. On kaže da je druga smrt uništenje oba (dve stvari), i duše i tela. U ovom smislu, telo je očigledno fizička materija od koje je sačinjeno naše telo. Duša je unutrašnji aspekt osobe i sve što on uključuje – individualni identitet, ličnost, karakter, um i emocije. Ovo je ono što apostol Pavle naziva „unutrašnjim čovekom“ (Efescima 3,16). Ne postoji svesno stanje duše izvan tela, ali ipak, postoji unutrašnja dimenzija ljudske prirode koja preživljava smrt tela u trenutku prve smrti, a potpuno je uništena prilikom druge smrti.

Biblija jasno tvrdi da kada osoba umre prvom smrću: „I vrati se prah [telo] u zemlju, kako je bio, a duh se vrati Bogu, koji ga je dao“ (Propovednik 12,7). Drugim rečima, telo se raspadne i vrati

u zemlju, dok se unutrašnji čovek, poseban život ili identitet jedne individue, vraća Bogu, koji ga je dao. Duh nema svoje postojanje u Bogu u nekom svesnom obliku nakon prve smrti, ali je jasno očuvan od strane Stvoritelja za buduće vaskrsenje. Bog pamti ili održava zapis jedinstvene ličnosti ili karaktera svake pojedine osobe koja umre prvom smrću. Zbog toga ćemo nakon vaskrsenja biti potpuno iste individue koje smo bili pre nego što smo prešli u nesvesno stanje prilikom sna prve smrti.

Šta je onda druga smrt? Isus je rekao da je druga smrt uništenje i tela i duše. Drugim rečima, druga smrt je unutrašnje prirode u kojoj nema očuvanja karaktera ili ličnosti, i iz koje ne postoji nada za vaskrsenje. To je smrt na nivou duše, što je u Pismu još poznato kao „plata za greh“ (Rimljanima 6,23).

U knjizi Otkrivenja, koja se bavi poslednjim vremenom, susrećemo drugu smrt u zastrašujućoj i živoj jasnoći. Dvadeseto poglavlje opisuje sudbinu spašenih kao i konačnu propast onih koji su odabrali da odbace Hristovo spasenje. O spašenima se kaže: „nad njima druga smrt nema oblasti [moći – *prim. prev.*]“ (Otkrivenje 20,6). Oni izbegavaju drugu smrt sa dobrim razlogom: oni su prigrlili Hrista kao svog izbavitelja, što implicira da je On umro ovom smrću za ceo svet. Ali sad već trčim pred rudu. Otkrivenje u dvadesetom poglavlju nastavlja opisom izgubljenih.

Dok zli opkoljavaju Novi Jerusalim, Jovan kaže: „[...] i siđe oganj od Boga s neba, i pojede ih“ (Otkrivenje 20,9). Međutim, vatra sa neba ne pruža celu sliku druge smrti. Prorok se vraća nazad da prikaže detaljniji opis onoga što će se desiti pre nego vatra pojede zle. Setite se upravo da druga smrt nije samo umiranje tela. Nasuprot, ona obuhvata i telo i dušu. Doslovna vatra koja uništava kosti i kožu je manji deo druge smrti. To je zapravo milostiv zaključak druge smrti.

Primerite šta Jovan kaže dok opisuje drugu smrt:

„I videh veliki beo presto, i Onog što seđaše na njemu, od čijeg lica bežaše nebo i zemlja, i mesta im se ne nađe. I videh mrtvace male i velike gde stoje pred Bogom, i knjige se otvoriše; i druga se knjiga otvori, koja je knjiga života; i sud primiše mrtvaci kao što je napisano u knjigama, po delima svojim (Otkrivenje 20,11,12).

Obratite dobru pažnju na ovaj stih u Bibliji. Ovde je ozbiljna realnost druge smrti otvorena našem razumevanju. Ona je više, daleko više od fizičke smrti tela. Zapravo, fizička smrt doslovnom vatrom čini se kao slatko oslobođenje od duševnih muka koje su deo druge smrti. Otkrivenje 20 prikazuje tri dimenzije druge smrti.

1. Svest o Božjoj pravednosti i ljubavi: druga smrt počinje potpunim otkrivenjem svemoćnog Boga, koji sedi na „velikom belom prestolu“ sa svojim „licem“, koje je potpuno izloženo zapanjenom pogledu svih. Pavle kaže da je ovaj događaj „dan gneva u koji će se pokazati pravedni sud Boga“ (Rimljanima 2,5). Gnev se ispoljava u svetlu pokazivanja ili otkrivenja. Ovo otkrivenje kreće od Boga i ostvaruje se u onima koji ga posmatraju.

Neminovno je da će se svako stvoreno biće suočiti sa svojim Tvorcem. U ovom smislu, konačna sudbina svake osobe, bilo da je vernik ili nevernik, jeste potpuno ista. Sve nas čeka potpuno, neprikriveno upoznavanje sa Bogom. Svi će stajati pred Njegovim tronom i videti Njegovo lice. Božanski lik će biti isti za sve, ali neće svi videti istu stvar dok budu gledali u taj lik. Neće svi imati iste misli i osećati ista osećanja u trenutku susreta sa neprikrivenom realnošću Božjeg karaktera.

Oni koji su verovali u Isusa kao u pravu sliku Boga, oni će videti beskonačnu ljubav i milost u Božjem licu. Ali zli, i oni sa neba i oni sa zemlje, pali anđeli isto kao i ljudi, biće primorani iz unutrašnjosti svojih grehom oštećenih duša da beže od takvog Boga. Unutar sebe osećaće nagon koji neće moći da potisnu, nagon da pobegnu i sakriju se, ne zato što božansko lice odsjajuje

neprijateljstvo, već zato što briljantno sjaji ljubavlju koju oni ne mogu da podnesu. Nepodnošljivost dolazi iz njihove vlastite iskrivljene perspektive, ne iz bilo kakve promene u Božjem karakteru.

Nepodnošljivo je jer su odbijali ljubav koja ih je pozivala iznova i iznova.

Nepodnošljivo je jer je beskonačni kontrast između Božje ljubavi koja se ne menja i njihove sebičnosti više od onog s čim mogu da se nose.

Nepodnošljivo je jer su unutar sebe formirali karakter koji je toliko suprotan, misli i osećanja koja su toliko protivna Bogu, da im se ljubav Tvorca čini kao ona koja ih osuđuje.

Oni ne mogu da Ga vide na bilo koji drugi način. Njihova srca, koja je greh potamneo, zauvek su zaslepljena za lepotu božanskog karaktera. Na psihološkom i emocionalnom nivou, ostala im je samo sposobnost da vide osudu. Sve u njima im govori da hitno moraju da pobegnu od Onoga koji je bio tako dobar prema njima, dok su Ga oni mrzeli. Krivica savesti ne može da izdrži u prisustvu Onog koji svoj život dao za njih dok su oni živeli svoj život za sebe. Večna ljubav sama po sebi, samom svojom prirodom, predstavlja potpunu osudu greha i sebičnosti. U ovom kontrastu, pre nego u sličnosti, Božja pravednost uništava greh.

Iako Bog ne osuđuje grešnika, Njegova pravednost i ljubav osuđuju greh. Oni koji se u konačnosti identifikuju sa grehom tako intimno da ne mogu da se odvoje od njega, oni će stradati u osudi greha. Bog neće uništiti nepokajane grešnike ispoljavanjem nepravednog stava prema njima koji bi se suprotio ljubavi, već upravo nepokolebljivo održavajući slavni integritet Njegove ljubavi. Otkrivenje Božje savršene pravednosti i ljubavi uništiće zle.

2. Svest o odvajanju: „Ne nađe im se mesta“ (Otkrivenje 20,11). Ovo su jedne od najstrašnijih reči u celokupnom ljudskom jeziku. Druga smrt je potpuna usamljenost, duboki unutrašnji osećaj potpunog nepripadanja. Zli, gledajući u Božji tron i posmatrajući Njegov lik, shvataju sa intenzivnom živošću da su toliko daleko od harmonije sa univerzumom da za njih „nema mesta“.

Oni se ne uklapaju u univerzum kojim vlada apsolutna nesebična ljubav. Oni ne mogu da postoje unutar, ili komuniciraju sa društvom bića koji u potpunosti žive za druge. Ne mogu ni da pojme takvo društvo. Oni nemaju sposobnosti da se uključe u prelepu plimu i oseku principa „daj i primaj bez namere da dobiješ“. Greh je ispraznio iz njihovih srca kapacitet za ljubav. Pobuna je uklonila nežne emocionalne nagone duše. Sebičnost je izbrisala njihovu osetljivu ljudskost.

Druga smrt suočava zle sa sumornom realnošću konačnog besmisla jer ne postoji smisao u životu koji je odvojen od njegovog Tvorca. Potpuna usamljenost je sve što mogu da osećaju, zato što ne postoji zadovoljavajući odnos izvan odnosa sa Onim sa kojim smo najviše povezani. Osećaj potpune bezvrednosti prožima njihovu dušu zato što ne može da postoji osećaj lične vrednosti izvan unutrašnjeg odraza Boga, koji nam je dao vrednost stvorivši nas po svom obličju.

Življenje samo za sebe konačno vodi ka samopreziru. Sebičnost je, samom svojom prirodom, izolacija od drugih, lišavanje duše onih percepcija i emocija koje su potrebne da bismo dali i primili ljubav. U univerzumu čiji je esencijalni princip koji održava život nesebična ljubav, „mesta im se ne nađe“. Uz samoprezir oni tonu u krajnje neprijatan osećaj potpune napuštenosti.

3. Svest o grehu: „[...] i knjige se otvoriše [...] i sud primiše mrtvaci kao što je napisano u knjigama, po delima svojim“ (Otkrivenje 20,12).

Druga smrt suočava dušu licem k licu sa puninom ružne realnosti sopstvenog greha, neprikrivenom u bilo kojoj meri božanskom milošću. Greh, jednom kada je učinjen, postaje jedna realnost u umu. Zapisan je u svesti i mora biti rešen bilo kroz oproštaj bilo kroz patnju. Oproštaj je moguć samo kroz prihvatanje Božje milosrdne ljubavi. Patnja je jedina alternativa oproštaju, što je upravo razlog zbog kojeg Bog može jedino da oprostí kroz trpljenje patnje koja je urođena grehu.

Težina užasne osude koju greh nosi sa sobom ubija sve životne sile duše. Sva ljudska bića su grešnici. Dakle, svi su pod osudom. Ta osuda će eventualno i u konačnici nametnuti nepodnošljivu sramotu onima koji umom odbijaju da vide isceljujuću realnost Božje opraštajuće ljubavi. Svesni osećaj Božje ljubavi i prihvatanja jeste jedina sila koja je sposobna da neutrališe silu greha i da je spreči u uništenju duše.

Da bismo shvatili na šta se u Bibliji misli rečima „i knjige se otvoriše [...] i mrtvi primiše sud“ pokušajte da zamislite nezamislivo. Probajte da zamislite kako bi bilo ukoliko bi vas neko učinio savršeno svesnima svakog greha koji ste ikad počinili – svake pogrešne misli i osećanja i dela; savršena svesnost, sve odjednom, sa svim ružnim detaljima koji gledaju u unutrašnjost vaše duše i od kojih je nemoguće pobeći. Onda dodajte na tu užasnu sliku apsolutnu odsutnost milosti – nema koncepta oprostaja; nema osećaja prihvatanja; nema slike Boga koji željno i slobodno oprašta sve grehe.

Kakav bi taj trenutak u vremenu bio za vas? Ja znam kakav bi bio za mene. Nema reči kojima bi se prikladno mogla opisati ta mučnina i kaos u umu koji nastaje od nje. Takva je priroda te smrti koja je u potpunosti plata za greh. Jedini razlog zbog kojeg nikad nismo morali da se suočimo sa punim potencijalom naše krivice jeste postojanje plana spasenja koji je Stvoritelj pokrenuo i koji je postavio paravan milosti u ljudsku svest da može da ublaži posledice i sačuva nas od stvarnih posledica greha. On je držao podalje našu patnju od nas kroz opraštanje, a po ceni svoje patnje u Isusu Hristu.

Otkrivenje 20 opisuje zle okupljene oko Božjeg trona. Njima je presuđeno, odnosno učinjeni su svesnima, otvaranjem knjiga u kojima je zabeležen svaki greh koji su ikada počinili. Nekim metodom izabranim od strane Boga, možda preko velike panorame koja se proteže nebom po uzoru na video-ekran, svaki okoreli pobunjenik video je deo koji su on ili ona odigrali u velikom ratu između dobra i zla. Svako delo iz njihovog života biće urezano u njihov um sa živom jasnoćom, kao da se to čini sa vatrenim slovima. Plamteće svetlo beskonačne ljubavi sudariće se s mračnim užasom greha u njihovim dušama. Upečatljiv kontrast između ova dva zapaliće unutrašnju vatru, vreliju i užasniju od bilo kog doslovnog plamena koji bi mogao da opeče njihovo telo.

Sada dolazi ključno pitanje, ispunjeno implikacijama od kojih se um savija: koju je smrt, prvu ili drugu, Isus iskusio da bi spasao ljudski rod? Požurite u sledeće poglavlje pre nego što se ova pozadina zamagli u vašem umu.

Bogu Ocu: *Šta je Isus pretrpeo zbog mene? Da li je On zaista primio potpunu platu za moj greh i grehe celog ljudskog roda? Molim Te, prodri u moj um i pomози mi da razumem istinu o ovoj stvari. Želim da vidim potpunu meru Tvoje ljubavi, koja se otkrila u žrtvi Tvoga Sina. Daj mi više od pukog ljudskog razumevanja. Molim se ovo u ime Isusa. Amin.*

9. LJUBAV KOJA PREVAZILAZI RAZUM

*Kada je mrak bio potpun i najmračniji... i život posle smrti se nije nazirao...
On je izabrao naš večni život pre nego svoj.*

Želim da vas pozovem da učestvujete sa mnom u jednom duhovnom eksperimentu. Hipoteza ovog eksperimenta jeste da je Božja ljubav moćnija od greha, i da Božja ljubav koja je otkrivena na Hristovom krstu, kada se u nju veruje, prirodno odvaja srce od greha.

Vaš deo u eksperimentu je jednostavan. Ali ako sve bude išlo po planu, cela stvar se neće završiti baš jednostavno. Naprotiv, eksperiment obećava da će iznedriti jako prijatne rezultate; i, ako mogu da dodam, neke jako moćne rezultate.

Sve što treba da uradite jeste da obratite pažnju na ono što se dešava u vašem umu i srcu dok prolazimo kroz ovo poglavlje. Zabeležite svoje misli i osećanja. Posebno obratite pažnju šta se dešava u vašoj volji, kao, na primer, pojava snažne želje ili odlučnosti.

Spremni? Hajde da počnemo.

Isus i učenici približavaju se Getsimanskom vrtu, nešto izuzetno važno će se desiti uskoro. Zapravo, celokupna istorija će se spojiti u jednu sudbinsku tačku ka kojoj je svaki dan nezaustavljivo žurio. Upravo sada, u narednom, relativno kratkom razmaku vremena, desiće se krešendo celokupnog božanskog samootkrivenja, vrhunac beskonačne ljubavi prasnucé u vidljivu, opipljivu verziju realnosti. A svet, zapravo univerzum, više nikad neće biti isti.

Zapazite.

„Tada dođe Isus s njima u selo koje se zove Getsimanija, i reče učenicima: Sedite tu dok ja idem tamo da se pomolim Bogu. I uzevši Petra i oba sina Zevedejeva zabrinu se i poče tužiti. Tada reče im Isus: Žalosna je duša moja do smrti; počekajte ovde, i stražite sa mnom“ (Matej 26,36-38).

Čudno, zar ne?

Isus još uvek nije odveden na Golgotu, pa ipak On umire. Niko još uvek nije stavio ruke na Njega u fizičkom smislu. On još uvek nije izdat. Kruna od trnja Mu još nije stavljena na glavu. Klinovi još uvek nisu probili Njegovo telo. Niti je još uvek bičevan od strane Pilatovih okrutnih vojnika.

Pa ipak, upravo ovde, upravo sada, u tišini i ponoćnom spokoju jednog vrta, Spasitelj kaže svojim učenicima da je na ivici smrti.

Kad malo bolje razmislimo, ovo nije čudno uopšte. Da li ste primetili da su Spasiteljeve reči uputile na Njegovu dušu kao na tačku u kojoj se ova tajanstvena smrt dešava? I da li ste primetili da je Njegova žalost (patnja) tako velika da je smrtonosna? „Žalosna je duša moja [ne Njegovo telo] do smrti“.

Ovo nije ništa slično umiranju zbog fizičkih uzroka. Isus doživljava smrt na nivou duše. Nešto što prevazilazi patnju vrebata unutar Njega. Čini se da je patnja najbolja reč koju može da nađe da opiše ono kroz šta prolazi, pa ipak, čini se da ta reč ne uspeva da opiše sve što se dešava. On zapravo kaže: *Ono što doživljavam je više od patnje*. To je unutrašnji bol koji je tako jak, tako dubok i intenzivan da oduzima moj život.

Ranije je rekao svojim učenicima: „I ne bojte se onih koji ubijaju telo, a dušu ne mogu ubiti; nego se bojte Onog koji može i dušu i telo pogubiti u paklu“ (Matej 10,28). S jedne strane, postoji nešto kao što je puka fizička smrt. Sa druge strane, postoji smrt koja obuhvata i dušu i telo. Po

samom Njegovom opisu, Isus očigledno ulazi u mračne odaje druge smrti, one koja uključuje dušu. Ali šta je to zapravo i šta to znači za Spasitelja?

Prorok Isaija je prorekao o Hristovoj žrtvi i više puta ponovio da će Spasitelj patiti i pretrpeti smrt na nivou duše svog bića (izrazom „duša“ ovde se podrazumeva celokupna osoba, svaki aspekt bića, u kontrastu sa pukim fizičkim aspektom bića – *prim. prev.*). Isaija detaljno opisuje ovaj užasan događaj, njegov opis otvara pred nama prirodu Gospodnje žrtve. Pažljivo zapazite šta on kaže:

„Prezren beše i odbačen između ljudi, bolnik i vičan bolestima [...] A On bolesti naše nosi i nemoći naše uze na se, a mi mišljismo da je ranjen, da Ga Bog bije i muči. Ali On bi ranjen za naše prestupe, izbijen za naša bezakonja [...] i Gospod [Otac] pusti na Nj [Sina] bezakonje svih nas [...] za prestupe naroda mog bi ranjen [...] kad položi dušu svoju u prinos za greh [...] Videće trud duše svoje i nasitiće se; pravedni sluga moj opravdaće mnoge svojim poznanjem, i sam će nositi bezakonja njihova jer je dao dušu svoju na smrt, i bi metnut među zločince, i sam nosi grehe mnogih, i za zločince se moli“ (Isaija 53).

Ovo je zapanjujuće mesijansko proročanstvo. Ono nudi neverovatno žive uvide u pravu prirodu Isusove smrti. Dve stvari se izdvajaju:

1. Kao premijerno starozavetno proročanstvo o Spasiteljevoj žrtvi, Isaija 53 skoro da uopšte ne pominje fizičku patnju. Nasuprot tome, Isaija opisuje duboku agoniju koja će se desiti na unutrašnjem, emocionalnom nivou. Tri puta Isaija napominje da će fokus Spasiteljeve patnje i smrti biti Njegova „duša“.
2. Smrtonosni elementi Njegove smrti biće ožalošćenost, patnja i greh. Ovo objašnjava razlog zbog kojeg je Njegova patnja bila prvenstveno unutrašnje prirode. Greh proizvodi mučan psihološki i emocionalni fenomen koji Biblija naziva osudom ili krivicom. Isus nije samo iskusio osećaj osuđenosti povezan sa grehom u životu jedne osobe, već sa „bezakonjem svih nas“. U Njegovom sopstvenom umu i srcu On je bio uronjen u svu celinu ljudskog zla kao da je On sam bio kriv za to. On je preuzeo na sebe, kao Onaj koji je odgovoran, mentalnu i emocionalnu strahotu osude za greh koju greh neminovno nameće unutrašnjoj svesti duše.

Sa dodatkom uvida iz Isaijine knjige, vratimo se Getsimanskom vrtu.

Nakon što je rekao svojim učenicima da umire tom smrću koja je na nivou duše, On „pade na lice svoje moleći se i govoreći: Oče moj! Ako je moguće da me mimoide čaša ova; ali opet ne kako ja hoću nego kako Ti“ (Matej 26,39). Ova molitva iz agonije koja se izlila iz Spasiteljevog srca pomaže nam da razumemo prirodu Njegovog bola i uzrok Njegove smrti. Njegova muka je bila tako velika da se usuđuje da pita za olakšanje, ali samo „ako je moguće“. Da li razumete sukob u Njegovom srcu, i da li vidite sebe u centru tog sukoba? On moli, ako je moguće da palo čovečanstvo bude spašeno nekim drugim sredstvom, onda dozvoli da me mimoide ova čaša; ali ako oni mogu da budu spašeni samo na ovaj način, voljan sam da izdržim čak i ovo. Volim ih više od svog sopstvenog života.

Isus se ovde suočava sa smrću koja ne uključuje klinove ili trnovu krunu, već uključuje „čašu“. Simbolična čaša, koju drži prinesenu svojim drhtavim usnama, objašnjava tajnu agonije Njegove duše. Sa možda najzastrašujućim izrazima u celom Pismu, apostol Jovan govori o ovoj čaši. To je čaša u kojoj je vino „gneva Božijeg, koje je nepomešano utočeno u čašu gneva Njegovog“ (Otkrivenje 14,10). U Getsimanskom vrtu Isus počinje da doživljava Božji gnev koji je „nepomešan“ što znači da je u punoj snazi. Nerazređena pravednost, bez ijedne nijanse milosti koja bi bila dodata da razblaži snagu svoje moći. On ulazi u mračno carstvo „smrti“, koja je „plata za greh“ (Rimljanima 6,23). Drhtavo, upušta se u mentalnu i emocionalnu patnju koja je urođena bezakonju, i sa kojom se

nijedno ljudsko biće nije samo suočilo jer je božanska milost postavljena kao štit. U Njemu se intenzivirala precizna svest o nepremostivoj jami koja postoji između božanske pravednosti, koja odiše ljubavlju, i čovečanske sebičnosti, koja se urušava u sebe samu. I što je strahota nad svim strahotama, On oseća u dubini svoje duše da On prelazi na pogrešnu stranu ove jame noseći naš greh na sebi. „Jer Onog koji ne znaše greha [Bog Otac] nas radi učini grehom [Boga Sina], da mi budemo pravda Božja u Njemu“ (2. Korinćanima 5,21).

Zbog našeg dobra, On sam je Onaj koji je kriv. On se povio pod osudom svakog zlog motiva i dela, svakog osećaja mržnje, svake ružne misli, svakog ubistva i silovanja, svakog zlostavljanja dece, svakog rata i holokausta, svakog greha svake osobe koja je ikad živela i koja će živeti. U svojoj svesti On oseća mučne udarce sramote i samoprezira koji greh nameće duši u svojoj konačnici. Licem pognutim do zemlje, Božji Sin postaje opkoljen u neprodornu tamu naše pobune. Misli nade o svom vaskrsnuću, o kom je ranije govorio sa velikim pouzdanjem, počinju da blede i povlače se na drugu stranu tame. Ipak, On ne popušta, iako će kasnije reći Petru da je mogao, u bilo kom trenutku, da pozove više od 12 legionara anđela da ga spasi (vidi Matej 26,53). On nije bio leđima pribijen uza zid. Njegova duša nije bila suočena sa vatrom nekom silnom rukom koja je bila van Njegove kontrole. On je bio slobodan da voli ili da mrzi, da prigrlji ili da napusti. I ta sloboda izbora stavila je Njegovu ljubav na konačni test.

Postoji neizgovoreno pitanje koje visi u vazduhu dok se Mesija muči i moli, dok se seže gore ka Njegovom Ocu i dole ka palom čovečanstvu: „Da li Bog voli druge više nego sebe? Ako se suoči sa konačnom odlukom da spasi sebe, a izgubi druge, ili da spasi druge, a izgubi sebe, šta će izabrati Onaj koji je Bog?“

Isus je odgovor. On ima slobodu da prepusti čovečanstvo večnom uništenju da bi sačuvao svoj život, ili da položi pravo na naše spasenje po cenu svog sopstvenog života. Dobra vest jevanđelja ovde se pokazuje u svojoj isceljujućoj lepoti jer je snaga Njegove ljubavi ostavila Isusa sa jednom strašću koja je prevagnula. Bez obzira na to kuda ovaj put patnje vodi, On ne može da nas ostavi da propadnemo. Njegova odluka je došla: spasiće čovečanstvo ma koliko ga to bude koštalo. On ne može da uradi drugačije jer je srž Njegovog karaktera nesebična ljubav.

Lukino jevanđelje kaže nam da je Bog poslao svog anđela ka Isusu za vreme Njegove agonije u Getsimaniji, ali ne da bi ga izbavio, već da bi ga osnažio da ispije čašu svoje gorke patnje, čak i njen talog (vidi Luka 22,43). Implikacije su jasne: Isus bi umro u vrtu i nikad ne bi stigao do Golgote da anđeo nije intervenisao svojim rečima ohrabrenja. Najintenzivnija patnja će ipak tek uslediti. Dok se rulja predvođena Judom izdajnikom približavala, Hristos je povratio svoju smirenost znajući da su najtamniji sati Njegove žrtve i najsvetlije otkrivenje Njegove ljubavi upravo ispred Njega.

„I kad dođoše na mesto koje se zvaše kosturnica, onde razapeše Njega i zločince, jednog s desne strane a drugog s leve“ (Luka 23,33).

Jevanđelja ne beleže nikakvu reč žalbe sa Hristove strane, čak ni jecanje u agoniji koja je pratila zakucavanje klinova kroz Njegove ruke i noge. U mom ranijem razumevanju krsta pretpostavljam sam da ovo pokazuje veliku samokontrolu sa Njegove strane. Zapravo, ono što je zadržalo Njegov jezik dok su mučili Njegovo telo nije bila samokontrola. Nasuprot tome, bila je to realnost manjeg bola koju je prekrila realnost većeg bola. Ono što su činili Njegovom telu bilo je ništa u poređenju sa onim kroz šta je On prolazio u svom umu i srcu. Fizički bol je bio užasan, nema sumnje u to. Ali ga je daleko prevazišla agonija duše koju je osetio noseći krivicu ljudske grešnosti pred Bogom.

Viseći na krstu, noseći težinu greha celog sveta, Spasitelj je povikao iz dubine svoje duše: „Bože moj! Bože moj! zašto si me ostavio?“ (Matej 27,46). Evo prave žrtve. Evo prave patnje Sina Božjeg.

Evo smrti od koje je tražio oslobođenje u vrtu, i u koju je ipak svojevolumino ušao zarad našeg večnog spasenja. Ovde je vrhunac otkrivenja božanske ljubavi. „Bože moj! Bože moj! zašto si me ostavio?“

Viseći između neba i zemlje, Isus oseća jako precizno to odvajanje koje greh u konačnici donosi između Boga i nepokajanih grešnika. On sam nosi sve to. Niko drugi, ni jedna jedina osoba u istoriji nikad nije doživela punu platu za greh. Sva božanska pravda uvek je bila pomešana sa milošću. Ali sada, večni Božji Sin trpi strašnu traumu potpunog odvajanja od Onog koji je bio Njegov voljeni saputnik kroz celu večnost unazad. Osećaj krivice je toliko snažan, osuda je tako mračna i potpuno prevladava, da se On oseća „ostavljenim“, zauvek napuštenim i odbačenim od strane Oca. Misli nade u jutro vaskrsenja ne mogu se nazreti kroz krivicu koja Ga je opkolila. Od tame ne može da vidi drugu stranu grobnice. Sve što Isus može da oseti jeste osuda greha, koja mu probija srce.

Psalam 88 jeste izvanredno proročanstvo o patnji umirućeg Spasitelja. On proviruje sa uznemirujućom jasnoćom u unutrašnja dešavanja Hristovog uma i emocija dok je visio na krstu. Udahnite duboko i pročitajte:

„Gospode Bože, Spasitelju moj, danju vičem i noću pred Tobom [da li me čuješ?]. Nek izađe preda Te molitva moja, prigni uho svoje k jauku mom [da li si tu?]; Jer je duša moja puna jada, i život se moj primače paklu. Izjednačih se s onima koji u grob odlaze, postadoh kao čovek bez sile [stres ovog iskustva crpi iz mene svu energiju], kao među mrtve bačen, kao ubijeni, koji leže u grobu, kojih se više ne sećaš [smrt iz koje ne postoji povratak], i koji su od ruke Tvoje [koja sve održava] daleko [zauvek odvojeni]. Metnuo si me u jamu najdonju, u tamu, u bezdanu. Oteža mi gnev Tvoj, i svima valima svojim udaraš me [Tvoje napuštanje i odbacivanje udaraju u moju dušu kao talasi okeana koji besni]. Udaljio si od mene poznanike moje, njima si me omrazio; zatvoren sam [u tamu duše], i ne mogu izaći [ne vidim kako bih vaskrsnuo iz zaborava u koji tonem], Eda li će mrtvi ustati i Tebe slaviti [da li će biti vaskrsenja od smrti kojom sad umirem]? Eda li će se u grobu pripovedati milost Tvoja, i istina Tvoja u truljenju? Zašto, Gospode, odbacuješ dušu moju [celo moje biće], i odvraćáš lice svoje od mene? Mučim se i izdišem od udaraca, podnosim strahote Tvoje, bez nadanja sam. Gnev Tvoj stiže me, strahote Tvoje razdiru me. Opteču me svaki dan kao voda, stežu me odsvuda“ (Psalam 88, izabrani stihovi).

Zaboravljenost koju je Isus osetio na krstu ovde je živopisno opisana tako da možemo da razumemo svog otkupljenja. Očigledno je iz ovog mesijanskog isečka da je za Isusa nastupio period žestokog testa za vreme kog će pravi karakter Njegove ljubavi biti ili dokazan ili poražen. Obuhvaćen neprodornom tamom naše krivice, On nije mogao da vidi dalje od svoje smrti – „zatvoren sam, i ne mogu izaći“. Slomljen pod težinom naših greha, svetla nada u jutro vaskrsenja mu je izmicala. Iako suočen sa sumornom perspektivom večne razdvojenosti od svog Oca, On nije ustuknuo. Napravio je svestan izbor da će vrednovati naš večni život više nego svoj. Ako bi to značilo da nikad više neće uživati u prisustvu svoga Oca, onda neka bude tako. Bio je spreman čak i na taj scenario da bi nas spasao.

Isusov mučni povik „Bože moj! Bože moj! zašto si me ostavio?“ samo je jedna rečenica više od detaljnog proročanstva Njegove borbe. Psalam 22 prati Mesijinu patnju i unutrašnju borbu sve do njenog pobjedničkog zaključka. Kada je ušao u čeljusti beznadežnog očajja zaslepljen tamom potpune odvojenosti od Boga, Njegova besmrtna ljubav pojavila se kao pobjednik kroz veru u dobrotu karaktera Oca.

Pratite kako se Njegov um proteže napred i nazad između očajja i vere:

Očaj: „Bože moj! Bože moj! zašto si me ostavio udaljivši se od spasenja mojega, od reči vike moje.“

Vera: „Ali ti si svet [...] U tebe se uzdaše oci naši, uzdaše se, i ti si ih izbavljao. Tebe prizivaše, i spasavaše se; u tebe se uzdaše, i ne ostajaše u sramoti.“

Očaj: „A ja sam crv, a ne čovek; podsmeh sam ljudima i rug narodu [...] mašu glavom. I govore: oslonio se na Gospoda, neka mu pomogne, neka ga izbavi, ako ga miluje.“

Vera: „Ta, ti si me izvadio iz utrobe; ti si me umirio na grudima matere moje. Za tobom pristajem od rođenja, od utrobe matere moje ti si Bog moj. Ne udaljuj se od mene; jer je nevolja blizu, a nema pomoćnika.“

Očaj: „Kao voda razlih se; rasuše se sve kosti moje; srce moje posta kao vosak, rastopilo se u meni. Sasuši se kao crep krepost moja [...] u prah smrtni mećeš me [...] četa zlikovaca ide oko mene, probodoše ruke moje i noge moje [...] dele haljine moje među sobom, i za dolamu moju bacaju žreb.“

Vera: „Ali ti, Gospode, ne udaljuj se. Silo moja, pohitaj mi u pomoć. Sačuvaj me od usta lavovih [...] izbavi me.“

U ovom trenutku Spasiteljeve borbe, vera postaje nadmoćnija i pobeđuje nad očajem. Osećaj napuštenosti od strane Boga je jak, ali je Isus potpuno odlučan da spase ljudski rod po bilo kojoj ceni, a da svoju budućnost prepusti Ocu.

Pobednička vera: „Kazujem ime [karakter] tvoj braći [...] Koji se bojite Gospoda, hvalite ga [...] jer se ne ogluši o molitve ništega niti je odbi; [Otac] ne odvrati od njega [Sina] lica svojega, nego ga usliši kad ga zazva [...] živo da bude srce vaše [...] pred njim će pasti svi koji silaze u prah, koji ne mogu sačuvati duše svoje u životu“ (Psalam 22).

Čak i u susretu sa užasnom mogućnošću večne smrti i napuštenosti od Oca, iako je znao da je mogao da napusti čovečanstvo i spase sebe u bilo kom trenutku, Božji Sin je nastavio da hramlje prema tami u svojoj nesebičnoj odlučnosti. Poražavajuća mogućnost beskrajne razdvojenosti od Oca nije promenila Njegovu odluku da otkupi pobunjenu decu koju je voleo više od svoje sopstvene duše. U trenutku kada je ovaj proces dostigao vrhunac – proces u kojem su najviša ljubav i najdublja sebičnost stajale sukobljene licem k licu, i kada je ljubav odnela pobedu – tada je uverenje o Očevom prihvatanju ponovo opkolilo Njegovog voljenog Sina. U uzdahu poverenja „Oče, u tvoje ruke predajem duh svoj“, još tu vidimo zrake pobedničke vere u Božju dobrotu. „Bože moj! Bože moj! zašto si me ostavio?“ prepustilo je svoje mesto rečima „[...] jer se ne ogluši [...] niti odbi [...] ne odvrati [...] lica svojega [od mene] [...] [ipak će biti] živo [...] srce [moje] [...] doveka.“

„U ovom je ljubav ne da mi pokazasmo ljubav k Bogu, nego da On pokaza ljubav k nama, i posla sina svojega da očisti grehe naše“ (1. Jovanova 4,10).

Kod Hristovog krsta mi stojimo kao posmatrači, bez daha, svedočeci o veličanstvenoj, nesebičnoj ljubavi koja prevazilazi naše razumevanje. Tako je duboka, tako je snažna, tako je potpuno nesebična i različita od nas ova ljubav koju smo kušani da poreknemo. Ali ako budemo verovali i ako je ne poreknemo, njeno postojanje će se dokazati u uticaju koji će ona izvršiti na našim tvrdim, sebičnim srcima. Kad verujemo da je Hristos sa Golgote zaista otkrivenje Očevog karaktera, greh gubi svoju moć nad nama. Naša srca puna krivice se uranjaju u isceljujuću svetlost koja dolazi sa krsta i budi u nama recipročnu ljubav i sličnost Njegovom karakteru. Njegova žrtva je zaista „otkupljujuća žrtva“ koja čini da naše srce postane jedno sa Njegovim.

Suze mi ispunjavaju oči i obožavanje se uzdiže iz mog srca dok shvatam pravi značaj Spasiteljeve žrtve. Kako može da me voli tako duboko, tako strastveno, tako nesebično? Zar je Bog stvarno takav? Može li zaista biti da je Svemoćni tako neverovatno prelep? Odgovor sa Golgote je *da* koje odzvanja.

TAJ GIBSON – GLEDAJ NOVIM OČIMA – 9. LJUBAV KOJA PREVAZILAZI RAZUM

Naš eksperiment je sada gotov. Procenite kakve su vaše misli i osećanja povodom svetlosti o Božjoj ljubavi. Kakva osećanja imate prema grehu? Šta mislite o Bogu? Da li osećate kako se u vašem srcu budi nesavladiva snaga da volite i služite takvom Gospodu? Da li ste podstaknuti na obožavanje i poštovanje? Da li ste šokirani, ili možda čak u bolu zbog radikalne lepote Božjeg karaktera?

Ako je tako, recite *da* ovom otkrivenju. Recite *amin* ljubavi vašeg Tvorca. Recite *da, verujem da je Bog zaista tako dobar kao što Hristov krst govori da jeste*.

Kako je ovo predivno, Oče! *Kako probada srce to čudo da se Isus svojevolejno suočio sa mrakom večne smrti, znajući da je mogao da spase sebe u svakom trenutku, pa ipak moj večni život mu je bio vredniji od Njegovog sopstvenog večnog života. Jedva da mogu da poverujem u ovo. Jedva da mogu da podnesem ovo. Stvarnost ovoga je više od onoga što mogu da shvatim i da potpuno cenim. Zaista ovo je ljubav koja prevazilazi razum. Ovo me tera da pođem na kolena i izlijem sebe pred tvojim nogama. U svetlosti ovakve ljubavi sam tako slab, a ipak tako jak. Sila krsta koja me privlači raskida silu greha nad mojim srcem i uči me da volim onako kako Ti voliš. Tvojom ljubavlju koja je u meni molim se u Isusovo ime. Amin.*

10. ŽIVOT LJUBAVI

$$7 \times 3 - 1 = 0 \times 1 = 7$$

$$1 \times 1 - 0 = 1 \times 0 = 0$$

Tajna nad tajnama!

Bog je postao ljudsko biće u osobi čoveka Isusa Hrista. „Istorija je puna ljudi koji bi da budu Bog, ali postoji samo jedan Bog koji bi postao čovek.“

Razlog zbog kojeg je On to uradio jeste možda i čudesniji od same te činjenice.

„A učinjenog malo manjim od anđela vidimo Isusa, koji je za smrt što podnese venčan slavom i časti, da bi po blagodati Božijoj za sve okusio smrt [...] Budući, pak, da deca imaju telo i krv, tako i On uze deo u tome, da smrću satire onog koji ima državu smrti, to jest đavola“ (Jevrejima 2,9.14).

Stvoritelj je postao stvorenje da bi mogao da iskusi smrt za svakog člana palog čovečanstva. Utelovljeni Božji Sin je primio na sebe platu za greh u potpunosti. Ova plata je unutrašnja smrt zbog krivice koja odvaja dušu od Boga (vidi Rimljanima 6,23). Prema logici, moglo bi se zaključiti da je Isus iskusio baš onu smrt od koje nas spasava. On nije iskusio puku prvu smrt jer nam ne treba otkupljenje od prve smrti. Bez intervencije Spasitelja, greh bi nas odveo u tamu druge smrti ispunjene sramotom. Dakle, sledi da je upravo ovo On iskusio umesto nas.

Ali upravo ovde se susrećemo sa drugom tajnom. Šta da mislimo o Njegovom vaskrsenju? Ako je Isus zaista iskusio punu platu za greh, kako to da nije ostao u stisku te večne smrti? Zar Njegovo vaskrsenje ne dokazuje da je nekako premostio tu punu meru pravedne propasti?

Odgovor koji Pismo daje ima neverovatne implikacije. Jednostavno, radi se o sledećem: u smrti Isusa, sama smrt je bila uništena. Njegovo vaskrsenje se desilo ne nekom proizvoljnom odredbom, već pobedom smrti kroz Njegovo samopodređenje smrti.

Nakon svog vaskrsenja Isus je rekao: „Ja sam Prvi i Poslednji, I Živi: i bejah mrtav i evo sam živ va vek veka, amin. I imam ključeve od pakla i od smrti“ (Otkrivenje 1,17.18).

Kroz sopstvenu smrt On je uspeo „da smrću satire onog koji ima državu smrti, to jest đavola“ (Jevrejima 2,14). On je taj koji „koji raskopa smrt, i obasja život i neraspadljivost jevanđeljem“ (2. Timotiju 1,10).

Postojalo je nešto u Spasiteljevoj smrti što je u potpunosti pobedilo „silu smrti“. Ali šta je to bilo? Kako, i kojom moći je On to vraćen u život?

Da bismo razumeli pobedu nad smrti koja je postignuta na krstu, moramo prvo da razumemo da postoje dva suprotstavljena principa koji trenutno deluju u univerzumu: (1) „zakon duha života koji je u Isusu Hristu“ i (2) „zakon greha i smrti“ (Rimljanima 8,2). U Hristu se susrećemo sa delovanjem zakona života; odnosno susrećemo se sa čvrstim principom iz kojeg život prirodno proističe. Greh je, sa druge strane, čvrsti zakon koji uzrokuje smrt.

Da bolje pojasni ono što misli, Pavle dodaje: „telesno mudrovanje smrt je, a duhovno mudrovanje život je i mir“ (Rimljanima 8,6). Pavle ovde govori o dve različite vrste razuma koje vode ka dva potpuno različita životna ishoda. Jedan način razmišljanja i osećanja vodi u smrt; dok drugi vodi u život. Nakon toga, apostol nam pomaže da razumemo zašto je to tako: „Jer telesno mudrovanje neprijateljstvo je Bogu, jer se ne pokorava zakonu Božjem niti može [...] A ako je Hristos u vama, onda je telo mrtvo greha radi a duh živ pravde radi (Rimljanima 8,7.10). Ili, kako je

Solomon rekao: „Ko se drži pravde, na život mu je; a ko ide za zlom, na smrt mu je“ (Priče Solomunove 11,19).

Telesni um je ovde definisan kao neprijateljstvo prema Bogu i Njegovom zakonu. Greh je stanje uma koje karakteriše pobuna protiv principa života koji je prisutan u Božjem karakteru i koji je izražen u Njegovom zakonu. Duhovni um je, sa druge strane, mentalno i emocionalno stanje koje se prepoznaje po harmoniji sa Božjim karakterom i zakonom.

Šta je onda taj princip života koji je srž Božjeg zakona? I šta je taj princip smrti koji je srž greha?

Bog upravlja univerzumom kroz uspostavljene principe od kojih su svi produžeci jednog temeljnog zakona. On deluje na osnovu jednog principa ljubavi. On ovo ne radi zato što mu se tako čefnulo, kao da, na primer, postoje drugi temelji na osnovu kojih bi sve moglo da nastane. Daleko od toga! Ljubav je bila Njegova jedina opcija jer je ljubav u srži Njegove prirode. „Bog je ljubav“ (1. Jovanova 4,8). Kroz svoju ljubav Bog je stvorio život, i svojom ljubavlju Bog održava život. Božja ljubav je žila-kucavica svog života.

Prema samoj definiciji, ljubav je usredsređenost (fokusiranost) na drugog; odnosno ljubav znači živeti za drugog pre nego za sebe samog. Ako bismo još pobliže definisali ljubav, došli bismo do onoga što je zapisano u Deset zapovesti Božjeg zakona.

Na ovaj način se pokazuje ljubav prema Bogu:

1. Nemoj imati drugih bogova pored Njega.
2. Ne obožavaj slike koje je čovek stvorio.
3. Ne uzimaj Njegovo ime uzalud.
4. Sećaj se da Ga obožavaš sedmog dana u znak sećanja na činjenicu da te je On stvorio i da si otkupljen samo kroz Njegovu silu.

I na ovaj način se pokazuje ljubav prema drugim ljudima:

5. Poštuj svoje roditelje.
6. Ne ubij.
7. Ne čini preljube.
8. Ne kradi.
9. Ne laži.
10. Nemoj biti ljubomorani na posed drugih i nemoj priželjkivati da imaš ono što pripada drugima (vidi 2. Mojsijeva 20).

Božji zakon nije lista proizvoljnih pravila skovanih od strane probirljive osobe koja želi da sve bude baš po njenom. Jednostavno, to je jedini način da se živi u harmoniji sa ljubavlju, a živeti u harmoniji sa ljubavlju jedini je način da život nastavi da traje kroz večnost. Greh nije samo alternativni način odvijanja stvari koji je usput i suprotan Božjoj volji. „Greh je bezakonje“ (1. Jovanova 3,4). Greh je kršenje principa ljubavi koji održava život, a izražen je kroz Božji zakon. Greh je dakle, u svom korenu, sebičnost.

Bog ima svoj zakon baš zbog toga što postoji pravi način i pogrešan način življenja. Pravi način je pravi jer on održava život. Pogrešan način je pogrešan jer uništava život. Dakle, ne postoji neka proizvoljnost u Božjem karakteru. Stvari su takve kakve jesu zato što su takve u svojoj prirodi, i one moraju da budu takve da bi život mogao da cveta. Ne mislite da Bog kaže: „Ako zgrešiš ubiću te; ali ako radiš stvari onako kako Ja hoću, pustiću te da živiš“. Nasuprot tome, poslušajte kako On predstavlja pravo stanje stvari: „Ako ideš za grehom, to će te uništiti; ali ako se okreneš ka meni i prihvatiš moju ljubav, ta ljubav će te obnoviti i održati u životu za celu večnost.“

Božji zakon = ljubav = život

Greh = sebičnost = smrt

Da bi stvorio svemir koji može da održava život, pojedini konkretni principi morali su da budu ugrađeni u tu strukturu života. Božji zakon, koji predstavlja Božju ljubav izraženu na praktičan način, jeste apsolutno neophodan u univerzumu, koji je stvoren tako da u njemu može da postoji večni život. Priroda života je tačno definisana kao i uslovi pod kojima život može da traje. Bog je dizajnirao ono što je stvoreno da funkcioniše u harmoniji sa Njegovom ljubavlju. Život koji imamo je proizvod Njegove ljubavi. „Bog je ljubav, i koji [po]stoji u ljubavi, u Bogu [po]stoji i Bog u njemu stoji“ (1. Jovanova 4,16). Šta je gorivo za motor; šta je kiseonik vatri; šta je elektricitet lampi; šta su zraci Sunca biljkama, to je Božja ljubav životu. Božja ljubav je psihološko i emocionalno gorivo našeg postojanja. Smrt je neminovna u odsustvu te esencijalne, životodavne sile. Sam dizajn našeg unutrašnjeg duhovnog bića čini da u potpunosti zavisimo od ljubavi. Mi moramo da uvidimo i verujemo u Božju ljubav prema nama; i moramo, zauzvrat, izliti tu ljubav prema Njemu i prema svim drugima da bismo iskusili zdravlje večnog života.

Greh je potpuna antiteza Božje ljubavi. Ljubav je fokusirana na drugog, greh je fokusiranje na sebe samog. Kao što je ljubav život, tako je greh smrt.

„[...] greh učinjen rađa smrt“ (Jakov 1,15).

„[...] koja duša zgreši ona će poginuti“ (Jezekilj 18,4). „[...] plata za greh je smrt“ (Rimljanima 6,23).

„[...] žalac je smrti greh“ (1. Korinćanima 15,56).

„A ko o mene greši, čini krivo duši svojoj; svi koji mrze na me, ljube smrt“ (Priče Solomonove 8,36).

Greh ne samo da narušava Boga, on narušava i dušu grešnika. Svo oni koji mrze Boga vole smrt. Oni se ponašaju u skladu sa principom koji uništava život, bez obzira na to da li shvataju ovu činjenicu ili ne. U svakom grehu postoji samoubilački element. Sav greh je destruktivna akcija sopstva protiv sopstva, pored toga što je on i pobuna protiv Tvorca. Po samoj svojoj prirodi greh je gospodar smrti. U kom smislu? U smislu da je greh psihološki poremećaj koji obara ljubav i uzdiže sebe. Greh krade duši ljubav koja je esencijalni princip života, i drži dušu zarobljenom u iluziji da će življenje za sebe održati sopstvo. U stvarnosti, fokusiranje na sebe samog je recept za samouništenje. Nesebična ljubav, sa druge strane, jeste stvar od koje je život sačinjen. Svojom sopstvenom prirodom ljubav je katalizator života.

Sa ovom pozadinom spremni smo da razmišljamo o Hristovom vaskrsenju. Ponovo se zapitajte, kako je Spasitelj mogao stvarno da uđe u čeljusti smrti i da ipak ponovo izađe u punini večnog života?

Prema Pavlu, zakon života i zakon greha i smrti odigrali su odlučujuću bitku u ličnosti Isusa Hrista (vidi Rimljanima 8,2). Uzevši na sebe „obličje tela grehovnog“, apostol dalje kaže da je Isus živeo životom i umro smrću koja „osudi greh u telu“ (Rimljanima 8,3). Drugim rečima, On je živeo bezgrešnim životom, koji nije bio zagađen sebičnošću, u onakvom telu u kakvom je greh do tada vladao. Greh Ga nikad nije zaposeo. Svojom neumoljivom ljubavlju prema grešnicima i svojim neumoljivim poverenjem u Oca, Hristos je neutralisao silu greha u ljudskoj prirodi. Njegovo vaskrsenje je dokaz te pobeđe.

Pismo objavljuje: „Kog Bog podiže, razrešivši veze smrtne, kao što ne beše moguće da Ga one drže“ (Dela apostolska 2,24).

Zašto je bilo nemoguće da ga veze smrtne drže?

Upravo zbog toga što greh, kojem je moć smrt, nikad nije zaposeo Njega. Otac nije vaskrsnuo Isusa zbog nečeg što je u tajnosti proizvoljno odlučeno, već zbog onog što je pravedno zadobijeno. Bilo je nemoguće da ga smrt zadrži jer se nije sebično držao svog života opirući se smrti. Podstaknut silom nesebične ljubavi, On je položio svoj život za spasenje sveta.

„[...] ja život (dušu – u Karadžićevom prevodu) svoj polažem“, objasnio je „da ga opet uzmem. Niko ga ne otima od mene, nego ga ja sam od sebe polažem. Vlast imam položiti ga i vlast imam uzeti ga opet“ (Jovan 10,17.18).

Napustivši sebe zbog dobra drugih, pobedio je nad principom i srži greha, anulirajući time njegovu moć da Ga uništi. Činjenica da niko nije oduzeo Njegov život nasuprot Njegovoj volji dokazuje da ga je dobrovoljno dao u ljubavi. Da su ljudi tražili Njegov život nasuprot Njegovoj volji, samo to protivljenje Njegove volje dokazalo bi da On nije sposoban da voli druge po cenu toga da to škodi Njemu samom. Greh bi pobedio ljubav. Ali zbog toga što je bio spreman na potpuni gubitak sopstva, ljubav je ostala dominantna sila u Njegovom srcu. Te reči, „Vlast imam položiti je [dušu, život] i vlast imam uzeti je opet“ uspostavljaju vitalnu vezu između Njegove dobrovoljne žrtve i Njegovog pobjedničkog vaskrsenja. Jer ako je sila greha smrt, i ako je srž greha sebičnost, onda sledi da je nesebična ljubav Isusa Hrista, koja se održala do same smrti, upravo sila kojom je On pobedio zakon greha i smrti.

Sotonina đavolska zamisao bila je da se suprotstavi Hristovoj ljubavi prema palom čovečanstvu tako da uništi Njegovo poverenje u Oca. Osuda za naš greh koji je nosio na sebi, recipročan osećaj odvojenosti od Boga, zlostavljanje i okrutnost koju su gomilali na Njemu oni koje je došao da spase, sve je bilo udruženo da istrgne ljubav iz Njegovog srca i prisili ga da se fokusira na sebe. „I narod stajaše te gledaše, a i knezovi s njima rugahu Mu se govoreći: Drugima pomože, neka pomogne i sebi, ako je On Hristos, izbranik Božji. A i vojnici Mu se rugahu, i pristupahu k Njemu i davahu Mu ocat, I govorahu: Ako si ti car judejski pomози sam sebi. A beše nad Njim i natpis napisan slovima grčkim i latinskim i jevrejskim: Ovo je car judejski. A jedan od obešenih zločinaca huljaše na Njega govoreći: Ako si ti Hristos pomози sebi i nama“ (Luka 23,35-39).

Spasi sebe! Spasi sebe! Spasi sebe!

Sve u vezi sa krstom je stvaralo pritisak na Sina Božjega u pravcu samoodržanja. Sama srž Božjeg karaktera bila je pod opsadom. Ko je Vladar svemira? Od čega je Njegovo srce sačinjeno? Da li će se Njegova ljubav pokazati kao lažna ili će ga odvesti u najdublje dubine požrtvovanja?

Kada je izazvan našom užasnom i sebičnom mržnjom, hoće li Hristos nastaviti da nas voli svojom snažnom nesebičnošću? U susretu sa tamom potpune odvojenosti od svog Oca, da li će nastaviti da stavlja nas na prvo mesto? Dok je Spasitelj visio razapet, izmučene duše, prezren od ljudi i naizgled napušten od strane Boga, ljubav i sebičnost stajale su licem k licu u pobesnelom okršaju. U Hristu, princip greha i smrti odmerio je snagu sa zakonom ljubavi i života, i ljubav je pobedila. Golgota je večni znak te oslobađajuće realnosti o Božjoj beskonačnoj unutrašnjoj nesebičnosti. Sve inteligentno obožavanje i sva istinska vernost zauvek pripadaju Njemu zbog krsta. I sva pobuna protiv takvog Boga dokazano je uzaludna i neopravdana. Promišljajući o značenju krsta, Isus je rekao svojim učenicima: „Koji ljubi dušu [život – neki drugi prevodi] svoju izgubiće je, a ko mrzi na dušu [život] svoju na ovom svetu, sačuvaće je za život večni [...] ali za to dođoh na čas ovaj [...] sad će biti isteran knez ovog sveta napolje. I kad ja budem podignut od zemlje [na krst], sve ću privući k sebi (Jovan 12,25.27.31.32).

Hristova smrt i vaskrsenje predstavljali su smrtni poklič za sotonino carstvo. „I svukavši poglavarstva i vlasti izvede ih na ugled slobodno, i pobedi ih na njemu [krstu] (Kološanima 2,15).

Golgota je razoružala đavola i osigurala rušenje onog koji je imao moć nad smrću. Sva inteligentna bića u univerzumu čvrstom su vernošću privučena Sinu Božjem zbog požrtvovane ljubavi koja se manifestovala u Njegovom životu i smrti. U Hristu, prava nauka života je prikazana. „Jer svaki koji se podiže, poniziće se; a koji se ponižuje, podigneće se“ (Luka 14,11). Put prema visini je na dole, a put na dole je gore. Živeti za sebe je isto što i uništiti odnose sa drugima i izgubiti njihovo poverenje. Živeti za druge je put života. Kroz prividan gubitak, Hristos je pobednik. Svi koji ovo jasno vide su privučeni Njemu dok je sotona isteran. Kroz samouzvisivanje, uticaj palog anđela je zauvek razoren.

Pobeda krsta je pobeda ljubavi. Ustajući iz groba Hristos je dobio rat protiv greha i smrti. I sva Njegova pobeda je naša. Planirajte da živite večno ako planirate da živite u Njegovoj ljubavi.

Bogu Ocu: *Kako si čudesan. Zaista je velika Tvoja mudrost. Tvoja snaga je u slabosti. Ti si uzvišen kroz poniznost. Ti si živ kroz smrt. Ubeđen sam da je put života – put požrtvovane ljubavi. Pouči me i osnaži me da živim tako. Ja sam tako nepostojan, tako sklon da uzdižem sebe i da spuštam druge. Oslobodi me. Učini da hodam u slobodi. Učini da lebdim na tvojoj ljubavi. U ime Isusa se molim. Amin.*

11. BEZVREMENA GOLGOTA

***Celokupnost sve ljudske patnje je Njegova stalna, svesna stvarnost.
On je Svemoćni, pa ipak On je najosećajnija osoba u celom univerzumu.***

Stojeći u čudu, u podnožju krsta, ne možemo a da ne osetimo kako zavirujemo u realnost koja prevazilazi taj period 31. godine nove ere i taj prostor na udaljenom brdu. Taj prelepo-užasan spektakl pred našim očima govori o nečemu višem, nečemu većem od pukog pojedinačnog događaja u ljudskoj istoriji. Kod krsta se susrećemo licem k licu sa večnim srcem Boga.

Ono što se desilo na Golgoti je otkrivenje, ne stvaranje, otkrivenje nečeg što je već postojalo, a ne stvaranje nečeg što nije. Bog se nije umirio kroz Hristovu krv tako da može da voli novom ljubavlju koju je Njegova žrtva pobudila. Nije Ga Hristova patnja pokrenula da oprosti oproštenjem koje On prethodno nije poznao. Krst je nasuprot tome prikazao večni identitet Svemoćnog. U istorijskom događaju Golgote, Bog je zapravo rekao, ovo je ono ko Ja zapravo jesam, ko sam oduvek bio i ko ću zauvek biti. Ja sam Bog poniznog samoodricanja zarad dragocenih drugih koje sam stvorio. Ja sam Bog beskonačne požrtvovane ljubavi. Vidi me! Ovo... da, ovo što je pred tobom na krstu... to je ono ko Ja jesam.

Pre nego što se krst desio, srž onog što se desilo na krstu je već bila Božja realnost. Čim se greh pojavio u Edenu, tu je bio i aktivan, saosećajan Spasitelj. U istom trenutku, Božje srce je počelo da nosi bol naše pobune i da pokriva naše prestupe održavajućom silom Njegovog opraštanja. Takođe, u trenutku kada je Isus umro i ustao ponovo, patnja nije prestala. Golgota je samo slavno podigla zavesu tako da agonija koja je bila živa unutar božanskog srca može jasno da se vidi. Dok je Sin Božji bio spuštán sa krsta i sahranjivan, zavesa je još jednom prekrila Božju trajnu patnju za naše oči. Isus je Jagnje „koje je zaklano od postanja sveta“ (Otkrivenje 13,8). A upravo grehom kojeg svaki muškarac i žena čine oni „sami sebi nanovo raspinju i ruže sina Božjeg“ (Jevrejima 6,6).

U jednom trenutku meni je svanulo da zbog toga što je Bog stvorio čoveka „po obličju svom“ (1. Mojsijeva 1,27), ne samo da je čovek sličan Bogu, već je obrnuto takođe tačno: Bog je sličan čoveku. Naravno, On nije sličan nama u svakom smislu. Postoje mnogi aspekti u kojima je On potpuno različit od nas. On je Bog. Mi nismo. Ali aspekti u kojima nam nije sličan ne negiraju činjenicu da nas je stvorio sličnima Njemu u nekim drugim aspektima. A ako smo mi slični Njemu, onda je i On sličan nama. Dakle, ako razumemo sebe, to može da nam pomogne da razumemo kakav je On.

Ja sam fizička osoba. Imam telo. Da li Bog ima telo? Da li je On, kad On to odabere da bude, fizička osoba? Čini se da Biblija odgovara sa *da*. Apostol Jovan je obećao da ćemo „videti lice Njegovo“ (Otkrivenje 22,4). Bog ima lice, i jednog dana mi ćemo ga videti. To lice ima oči prema Bibliji: „Oči su Gospodnje obraćene na pravednike, i uši Njegove na jauk njihov“ (Psalam 34,15). Bog ima oči, i jednog dana moći ćemo da napravimo kontakt očima sa Svemoćnim. U jednom trenutku Mojsije je tražio da vidi Boga. Gospod je odgovorio, „Potom ću dignuti ruku svoju, i videćeš me s leđa, a lice se moje ne može videti (2. Mojsijeva 33,23). Bog ima leđa, što znači da mora da ima i prednju stranu. Bog ima telo. Ne treba da budemo iznenađeni jer je „Bog stvorio čoveka po svom obličju“. Ovo ne znači da je Bog ograničen na telo. Isus je jednom rekao „Bog je Duh“ (Jovan 4, 24). Ali to što je Bog Duh ne znači da kad On to poželi On ne može da ima i telo. On to može i On ga ima.

Šta je sa umom? Da li Bog ima intelekt? Naravno da ga ima. On misli i promišlja, kao što mi to radimo, mada su te misli daleko iznad naših (vidi Isaija 1,18). Reći da je Bog inteligentan je debelo potcenjivanje, pa ipak, On je inteligentan, beskonačno.

Ali hajdemo korak dalje.

Da li Bog ima srce, tu emocionalnu dimenziju svoje božanske prirode? Da li suze teku iz Njegovih očiju? Da li se smeje svojim licem? Da li On, Svemogući Bog, oseća bol? Da li oseća ushićenje i radost? Da li se ikad u toku sukoba bol i radost sukobljavaju u Njemu? Da li je Bog i emocionalno biće?

Jednostavno, duboko, da.

Zapravo Bog je najosećajnije, najstrastvenije, emocionalno biće u celom univerzumu, baš zbog jedne primarne realnosti: „Bog je ljubav“ (1. Jovanova 4,8). U Njegovoj prirodi ljubavi je da oseća, kao i da zna i bira.

Pogledajte u sopstveno ljudsko iskustvo. Nije li istina da meru vaše ljubavi određuje vaš kapacitet da osećate i tugu i sreću? Drugim rečima, što više nekog volite, više vas boli kada njih nešto boli, i više lebdite u radosti kada je neko drugi radostan. Snaga vaše ljubavi je kalibrisana preciznošću vaše emocionalne osećajnosti.

Sad pomislite na Boga, sećajući se da je On stvorio čovečanstvo po svom obličju. Ljubav je vrhovna žila-kucavica Njegovog bića. On mora da je beskonačno osećajan, duboko emotivan.

Sad se vratite na sebe. Mislite o osobi koju volite najviše na svetu, možda o roditelju ili detetu, o bračnom drugu ili prijatelju. Pokušajte da zamislite kako biste se osećali da ta osoba umire zbog neke bolesti koja je polako ubija, zamislite da pati svakog sata, svakog dana. Kakve bi bile vaše emocije? Postoji samo jedan način na koji biste mogli da se osećate ako stvarno volite tu osobu. Dok oni pate fizički, vi biste patili emotivno. I jedini način na koji vaš bol može da prestane jeste da se i bol onog kojeg volite završi. Možda ne morate da zamišljate, možda samo treba da se prisetite. Vi ste baš možda jedni od mnogih koji su gledali kako oni koje volite pate i umiru zbog neke bolesti.

I ja sam.

U dugom periodu od osamnaest meseci gledao sam kako moja prelepa majka umire od raka sa 42 godine. Smežurala se u 37 kilograma kože i kostiju. Ta slika je još uvek živa u mom umu. Mogu da je vidim kako sedi na krevetu i ljulja se napred-nazad, držeći se rukama za glavu i jecajući: „Boli [...] boli baš jako. Bože, molim Te, uzmi mi život.“

Naučio sam puno o ljudskom srcu iz patnje moje mame, o srcu koje je napravljeno po obličju Božjeg srca. Naučio sam da je nemoguće da ona pati sama. Njen bol je probo moju sopstvenu dušu. Sve vreme dok je ona bila u bolu, i ja sam. Kad stvarno volite nekoga, taj bol postaje i vaš.

Ali hajdemo sada iza fizičkog bola, koliko god da je to teško ponekad jer postoji vrsta bola koja daleko prevazilazi fizičku patnju. Pokušajte da zamislite kako biste se osećali kada bi osoba koju volite najviše na svetu prestala da voli vas. Šta bi bilo kad bi počeli da vas ozbiljno preziru?

„Ne želim da imam ništa sa tobom. Ostavi me. Gubi se iz mog života.“

Ne postoje reči koje mogu da probodu srce dublje od ovih. Bilo bi teško zamisliti veću agoniju od toga da ste potpuno odbačeni od strane nekog koga volite svakim delom svoga bića. Dete koje se pobunilo. Prekršen bračni zavet. Izdaja od strane prijatelja.

Ponovo, mislite o Bogu sa svim ovim na umu, i setite se da je On sličan nama jer smo mi slični Njemu.

Bog je ljubav. Kroz Njegovo srce protiče topla saosećajnost. On nije emotivno hladan i bezosećajan ni u najmanju ruku. On voli pojedinačno svakog muškarca, ženu i dete, sa beskonačno

većom ljubavlju od one kojom vi i ja volimo one osobe koje volimo najviše. Svaka patnja i radost koja dotiče svaki život kuca u Njemu sa nežnom, impresivnom vitalnošću. Njemu ne dosađuju ljudske potrebe već je On savršeno osećajan prema njima. On nije slep, nasuprot tome, potpuno je svestan iskustva svih nas pojedinačno. Jednako koliko bi mu bilo teško da prestane da bude Bog, jednako mu je teško da nas makne sa strane.

Biblija je ispunjena slikama koje snažno opisuju ovu osobinu Boga koja je slična ljudskim osobinama. Neke od slika su tako bliske ljudskom iskustvu da smo skloni tome da se postidimo od njih. Ali one su jednako biblijske kao što su Deset zapovesti biblijske.

Bog poznati prijatelj: postoje dva čoveka o kojima Biblija posebno govori kao o Božjim prijateljima (vidi 2. Mojsijeva 33,11; Isaija 41,8). Zanimljivo je primetiti da su se i Mojsije i Avram na sličan način odnosili prema svom Tvorcu.

Jednom prilikom, Bog je rekao Mojsiju da će uništiti pobunjeni narod Izraela i da će od Mojsija napraviti novi narod. „A Gospod reče Mojsiju: Idi, siđi, jer se pokvari tvoj narod, koji si izveo iz zemlje misirske“ (2. Mojsijeva 32,7).

Gospod je rekao nešto što se čini kao da nije baš božanski način ophođenja, makar ne u uobičajenom razumevanju Boga: „I sada pusti me, da se raspali gnev moj na njih i da ih istrebim; ali od tebe ću učiniti narod velik“ (2. Mojsijeva 32,10).

Te prve dve reči me fasciniraju: „pusti me“. Ovo Bog govori čoveku, On kaže „pusti me“, kao da bi Mojsije imao smelosti da se ubeđuje sa Gospodom i proba da Ga predomisli. Kad bi Bog rekao vama „Sada ću da uništim ovaj narod i ne pokušavaj da me u tome sprečiš“, šta biste vi uradili? Da li biste ga pustili? Da li biste se čak usudili da pomislite da možete da odgovorite Boga od toga? Mojsije se usudio.

„Pusti me“, rekao je Bog. A sledeći stih kaže, „A Mojsije se zamoli Gospodu Bogu svom.“

Zar ne shvataš, Mojsije? Bog je rekao *pusti me*.

Znam, čini se da stari prorok kaže, ali ne mogu da Ga pustim; želim da se raspravim s Njim. Mislim da mogu da smirim Njegove strasti i ubedim Ga u jedan bolji plan.

„Zašto se, Gospode, raspaljuje gnev Tvoj na narod Tvoj, koji si izveo iz zemlje misirske silom velikom i rukom krepkom?“ (2. Mojsijeva 32,11).

Kakvog li pitanja!

Bože zašto si ljut na svoj narod?

Bog ih se upravo odrekao i nazvao ih „tvoj[im] narod[om]“ Mojsije, „kojeg si [ti] izveo iz zemlje misirske“. A sada Mojsije kaže, oni su *Tvoj* narod koji si *Ti* izveo iz zemlje misirske.

Nakon toga Mojsije kaže Gospodu da uništenje Izraelaca ne bi bilo dobro po Njegovu reputaciju kod Egipćana, i moli: „Povrati se od gneva svog, i požali narod svoj oda zla. Opomeni se Avrama, Isaka i Izrailja, sluga svojih, kojima si se sobom zakleo i obrekao im: Umnožiću seme vaše kao zvezde na nebu, i zemlju ovu, za koju govorih, svu ću dati semenu vašem da je njihova doveka“ (2. Mojsijeva 32,12.13).

Da li Bog ima problem sa pamćenjem? Zar je zaboravio svoje obećanje Avramu, Isaku, i Jakovu? Da li Svemoćnome treba Mojsije da raspravi stvari sa Njim? Ili ovde upravo susrećemo strastvenog Boga koji se bori sa svojim narodom; a Mojsije, Njegov bliski prijatelj, saoseća sa Gospodom i pomaže mu u ovom teškom periodu?

Zamislite Boga koji ih je izveo iz egipatskog ropstva, brinuo o njima danju i noću, hranio ih, vodio ih, a oni sada učestvuju u idolopokloničkoj orgiji oko lažnog egipatskog boga napravljenog od zlata. Kakva nezahvalnost! Kakva potpuna moralna dekadencija! Kakav nedostatak ljubavi prema

Njemu! To je bila prava agonija za srce Onoga koji sa čežnjom želi da bude naš prijatelj. Mojsije, ovo je previše, mislim da ću da ih uništim i počnem ispočetka. Pa ipak, čini se jasnim da Gospod ne želi stvarno da uništi svoj pobunjenički narod, već želi da oni i Mojsije razumeju koliko je ozbiljno bolna ta situacija iz Njegove perspektive. Dakle, nakon što je izrazio svoj strastveni bol i čuo Mojsijeve molbe za njih, Bog je odlučio da će uraditi ono što je u srcu želeo da uradi sve vreme: *U pravu si, Mojsije. Treba da nastavim, oprostim i podnesem bol. Drago mi je što vidim odraz svoje milosti u tvom srcu.*

Sledeći stih kaže, „I ražali se Gospodu učiniti zlo narodu svom“ (2. Mojsijeva 32,14). Cela stvar je prilično zapanjujuća. Gospod je mogao lako da kaže, slušaj Mojsije, ja sam Bog. Kako se usuđuješ da tako pričaš sa mnom. Ko ti misliš da si? Ali On nije to učinio. Čini se da Bog želi ovakvu vrstu intimnosti sa ljudskim bićima.

Slično tome, Avram je bio Božji blizak prijatelj. Incident sa Sodomom i Gomorom pruža nam značajne uvide. Najpre Bog razmišlja u sebi: „Kako bih tajio od Avrama šta ću učiniti“ (1. Mojsijeva 18,17). Nakon što je odlučio da kaže Avramu za svoj plan, Gospod objašnjava da će uništiti ova dva grada.

„I pristupiv Avram reče: Hoćeš li pogubiti i pravednog s nepravednim? [...] Nemoj to činiti, ni gubiti pravednika s nepravednikom, da bude pravedniku kao i nepravedniku; nemoj; eda li sudija cele zemlje neće suditi pravo?“ (1. Mojsijeva 18,23.25).

Kao i Mojsije, Avram ulazi u raspravu sa svemoćnim: *Bože, znam da umeš bolje od toga. Ti nikad ne bi uništio pravednike sa nepravednicima. Ti si jednostavno previše dobar, Ti uvek činiš ono što je ispravno.*

Onda Avram započinje nešto što liči na pogađanje sa Bogom. On je veran, ali je uporan i ima jedan cilj na umu. Ako ima pedeset pravednika u ovim gradovima, hoćeš li onda da ih pošteđiš sve?

Bog pristaje: „Ako nađem u Sodomu pedeset pravednika u gradu, oprostiću celom mestu njih radi“ (1. Mojsijeva 18,26). Zatim Avram snižava brojku na 45 i Bog pristaje. Zatim na 40, 30, 20... I konačno na 10. Svaki put Gospod pristaje. Čak i da ima samo deset pravednih ljudi u gradovima, On ih neće uništiti. U kasnijoj istoriji, obraćujući se proroku Isaiji, Bog je pomenuo Avrama kao „Avrama mog prijatelja“ (Isaija 41,8).

Ovaj dirljivi izveštaj otkriva da Bog oseća bol i frustraciju koji su rezultat Njegove duboke ljubavi ka ljudima. Njega povređuje kada Ga ljudska bića prezru i kada krenu u život zlostavljajući i uništavajući jedni druge. Gledajući na autodegradaciju, silovanja, zlostavljanje dece, i ubistva koja su se dan za danom odvijala u Sodomu, On nije više mogao da podnese to. U saosećanju prema zlostavljanima i u svetom besu prema zlim zlostavljačima, želeo je da izbriše svu njihovu mizernost. Ali pre nego što je uradio to On se konsultovao sa jednim od svojih bliskih prijatelja, sa čovekom koji se zvao Avram.

Bog saosećajni roditelj: Gospod govori o sebi kao onom koji je sličan majci u Pismu „Može li žena zaboraviti porod svoj da se ne smiluje na čedo utrobe svoje? A da bi ga i zaboravila, ja neću zaboraviti tebe. Gle, na dlanovima sam te izrezao; zidovi su tvoji jednako preda mnom“ (Isaija 49,15.16).

Ima li snažnije simpatije, dublje ljubavi, od one kojom majka voli svoje dete? Bog želi od nas da povežemo to. On ne može da prestane da misli na nas. Kao što majka ne može da zaboravi da nahrani svoju bebu, tako Bog ne može da zaboravi na naše potrebe. I danju i noću On nas nosi u svom nežnom, roditeljskom srcu.

Iznova i iznova Isus predstavlja Boga ljudima kao njihovog Oca. On ih je učio da se mole: „Oče naš koji si na nebesima [...]“ (Matej 6,9). On je prikazao svemoćnog kao „Tatu“ koji voli „dati dobra onima koji Ga mole?“ (Matej 7,11).

U priči o odbeglom sinu, On je prikazao Boga kao oca koji se muči sa pobunjenim tinejdžerom. Nevoljno, Otac daje sve što zahtevamo, čak iako zna, čak iako boli, to što koračamo ka velikom razočaranju. On željno čeka da se pribereмо, nadajući se da nećemo uništiti sebe same pre toga. I kada konačno shvatimo to zlo koje smo Mu učinili, On nas grli sa suzama. Ne pominjući našu ludost, On organizuje posebno veselje za dobrodošlicu (vidi Luka 15,11-32). Takav je Bog, prema Isusovim rečima. On čezne da čuje kako vapimo za njim u svojim pobunjeničkim, tinejdžerskim srcima: „Oče moj, Ti si vođ mladosti moje?“ (Jeremija 3,4).

Bog kao ranjeni muž: ljubomoran, osećajan, povređen, obeshrabren, ranjiv. Da li su ovo reči koje vam prirodno padaju na pamet dok razmišljate o Bogu?

Nisam ni mislio.

Pa ipak, ovo je slika koju dobijamo čitajući o Bogu kao o odbačenom mužu u Starom zavetu. Iznova i iznova je ova slika predstavljena: Bog ima raskošno poverenje, On blagosilja svoj narod kao muž koji brine, samo da bi bio napušten zbog drugih ljubavnica. On moli. On jeca. On besni. On preti. On oprašta. On je izbacuje napolje, a onda je prima nazad.

„A ti si se kurvala s mnogim milosnicima; ali opet vrati se k meni, veli Gospod [...] Doista kao što žena izneveri druga svog, tako izneveriste mene, dome Izrailjev, veli Gospod“ (Jeremija 3,1.20).

Iz delova Pisma kao što je ovaj deo, možemo da uđemo u Božja osećanja i da razumemo značenje Njegovog gneva koji se ispoljava kroz Stari zavet. Mi često pogrešno razumemo Božji gnev gledajući na njega kao na neku vrstu bezosećajnog neprijateljstva, kao da je Bog zao i kao da Ga nije briga. Ali kada vidimo da se Svemoćni izražava kao ranjeni, napušteni muž koji je u bolu, onda se približavamo pravoj slici. Daleko od toga da je On bezosećajni Bog. Nasuprot tome, Njemu je toliko stalo do nas da nema izbora osim da odgovori na naša intenzivna zlostavljanja.

Da bi jasno iskomunicirao svoju nepriliku sa pobunjeničkim, svojeglavim narodom, Bog je otišao toliko daleko da je jednog od svojih proroka upotrebio kao živu lekciju. Osiji je bilo rečeno da se oženi prostitutkom koja se zvala Gomera. On je trebalo da podnese bol njene nevernosti. Drugim rečima, kao da je Bog rekao, da li osećaš to Osija? To su duboka osećanja, zar ne? Bolno je, zar ne, voleti nekog tako jako da ne možeš da ga pustiš čak ni u susretu sa njegovim očiglednim odbacivanjem?

Primetite intenzivne Božje emocije u Njegovom opisu svoje borbe:

„[...] vi niste moj narod, niti ću ja biti vaš [...]“

„[...] neću se smilovati [...]“

„[...] unišću „

Jer je „išla za svojim milosnicima, i mene zaboravila, govori Gospod“.

Sledeća misao:

„Ali evo, ja ću je primamiti i odvešću je u pustinju, i govoriću s njom lepo [...] I tada ćeš me, govori Gospod, zvati: Mužu moj [...]“

„I zaručiću te sebi doveka, zaručiću te sebi pravdom i sudom i milošću i milosrđem. I zaručiću te sebi verom, i poznaćeš Gospoda [...]“

I posejaću je sebi na zemlji, i smilovaću se na Loruhamu, i reci ću Loamiji: Ti si moj narod, i on će reći: Bože moj!“

Pa ipak, On ne može da ignoriše ono što vidi:

„U domu Izrailjevom vidim strahotu; onde je kurvanje Jefremovo, Izrailj se oskrvni [...]“
„[...] nijedan između njih ne više k meni [...]“
„[...] daću im kaznu [...]“
„[...] zađoše od mene [...]“
„[...] Izrailj je ostavio dobro [...]“
„[...] dokle se neće moći očistiti?“
„[...] Jefrem naima ljubavnike [...]“
„Ne raduj se, Izrailju, veseleći se kao narodi, što se kurvaš odstupivši od Boga svog [...]“
„Po svojoj ću ih volji kazniti [...]“
„Vukoh ih uzicama čovečijim, užima ljubavnim [...]“ „Narod je moj prionuo za otpad od mene [...]“

Pa ipak:

„Kako da te dam [...] Ustreptalo je srce moje u meni, uskolebala se utroba moja od žalosti.“

I onda dolazi konačno razrešenje:

„Neću izvršiti ljutog gneva svog, neću opet zatrti Jefrema; jer sam ja Bog a ne čovek [kao da Mu je potrebno da podseti sebe].

„Propao si, Izrailju; ali ti je pomoć u meni [...]“

„[...] jer si pao svog radi bezakonja [...]“

„Isceľiću otpad njihov, ljubiću ih drage volje; jer će se gnev moj odvratiti od njega“ (odabrani delovi iz Knjige proroka Osije).

Da li osećate taj strastveni sukob između Njegove ljubavi prema svom narodu i mržnje prema njihovom grehu? Možete li da osetite tu pulsirajuću, napred-nazad, promenljivu borbu u božanskom srcu? U jednom trenutku ih odbacuje, u drugom ih gri.

„Unišćiću“, kaže. A onda, „neću unišćiti“.

„Daću im kaznu“. Ne, „isceľiću ih i ljubiću ih drage volje“. Težimo ka tome da učinimo Boga tako dalekim, gotovo sterilnim, toliko da smo zaboravili da je On zapravo osoba. Osoba koja nas je stvorila po svom obličju. Osoba koja, dakle, ima srce da oseti radost i bol, kao i mi. Njegovo srce je beskrajno više osetljivo, kao što je Njegova ljubav beskonačno veća od naše. Sva strast univerzuma ima svoj početak u Njemu; i zbog toga, sva strast, ona radosna i ona bolna, odzvanja u Njemu takođe. Svaki bol koji neko oseti, svaki uzdah kojim neko uzdahne, svaka patnja koja probode dušu, kao struja saosećajnih vibracija lupa u Očevom srcu.

Kada smo mi povređeni, i On je povređen. O dugoj istoriji izraelske patnje, Isaija je zapisao: „U svakoj tuzi njihovoj On beše tužan, i anđeo, koji je pred Njim, spase ih. Ljubavi svoje radi i milosti svoje radi On ih izbavi, i podiže ih i nosi ih sve vreme“ (Isaija 63,9). Možete li da zamislite? Bog ovog univerzuma doslovno oseća svu celinu ljudskih osećanja. On vidi sve što se odvija na ovoj planeti, svaki trenutak, svakog dana. Nijedan pojedinačni život ne promiče da ga On ne primeti. On vidi i oseća sve to, i Njegova patnja je proporcionalna Njegovoj ljubavi.

O Isusu je pisano da On nije Onaj „koji ne može postradati s našim slabostima“ (Jevrejima 4, 15). Kakav Spasitelj! „[...] jer ko tiče u vas, tiče u zenicu oka Njegovog“ (Zaharija 2,8). Nikada niste iskusili patnju ili žalost, duboku tugu, ili sramotu koja nije dotakla i Njega. Hristos je čak otišao tako daleko da kaže da kada uradimo, ili propustimo da uradimo nešto nekoj drugoj osobi, On oseća ili udarac ili blagoslov kao da je On direktni primalac onoga što činimo drugima. „Zaista vam kažem: kad učiniste jednom od ove moje najmanje braće, meni učiniste (Matej 25,40). Kada nekome

donesemo olakšanje, i Njemu smo olakšali. Kada nekom nanesimo nepravdu, Njega smo oštetili. Kada nekom pomognemo, Njemu je pomognuto. Kada nekom nanesimo bol, Njega boli.

Hristov krst je podigao zavesu za jedan slavni, blistavi trenutak u kojem vidimo unutrašnjost Božjeg srca. Tu se susrećemo sa najvećom ljubavlju. I tu, baš zbog te ljubavi, mi gledamo na trenutak u najveću agoniju: Boga koji nosi naš greh, ne samo na nekoliko sati koje je proveo na krstu, već od dana kada su Adam i Eva prvi put slomili to snažno ali osećajno srce... i to radi sve do ovog trenutka.

Golgota je bezvremenska, možda čak i besmrtna. Da li će Bog ikad, čak i u večnoj budućnosti, prestati da zadržava svoje suze ka onima koje je smatrao dragocenima, a koji nikad nisu rekli *da* Njegovoj spasiteljskoj ljubavi?

„I ako mu ko reče: Kakve su ti to rane na rukama? On će odgovoriti: Dopadoh ih u kući prijatelja svojih“ (Zaharija 13,6).

Bogu Ocu: *Potpuno sam oduševljen tvojom ljubavlju. Tako je široka, duboka i visoka. Takođe mi je jako žao što si morao toliko da propatiš zbog mene. Duboko sam postuđen svojom bezosećajnošću. Pomozi mi dragi Bože da volim kao što ti voliš. Isceli moje umorne emocije. Ništa ne želim više od toga koliko želim da budem veran Tebi, mom Prijatelju, mom Ocu, mojoj Ljubavi. U Isusovo ime se molim. Amin.*

12. VID ZA RANJENE OČI

U konačnici, naš večni život zavisi od znanja i verovanja da Božja ljubav prevazilazi naš greh.

Moja najmlađa ćerka Lea i moj sin Džejson jednog su dana pokrenuli nepomičnu raspravu. O temi? Tema je bila značenje reči *ljubav*. Nakon što je saslušala Džejsonovo objašnjenje, Lea je rekla svom starijem bratu bez ustručavanja: „Nemaš ti baš nikakvu konstipaciju o ljubavi“.

Džejson je insistirao: „Imam, takođe ja razumem ljubav, i ona nema nikakve veze sa konstipacijom. Da li si sigurna da ne misliš na koncepciju?“

„Ne“, odgovorila je Lea sigurno, „Mislim na konstipaciju. To označava razumevanje nečeg. Ako mi ne veruješ, treba da proveriš u dihotomiji.“

Sirota devojčica. Definitivno je proživljavala neku vrstu dihotomije, ali ono što joj je stvarno trebalo bio je rečnik (na engleskom se reči „rečnik“ i „dihotomija“ izgovaraju prilično slično – *prim. prev.*). U većini slučajeva Lea zna o čemu priča. Ali, moram da priznam da je u ovom slučaju mom dragocenom malom etimologu bila potrebna pomoć.

Da li je vama možda potrebna pomoć po pitanju koncepcije ljubavi – Božje ljubavi posebno? Ako bi vas neko pitao da pišete o značenju ljubavi za neki novi rečnik, šta biste napisali?

Apostol Pavle se molio da budemo „ukorenjeni“ i „utemeljeni“ u Božjoj ljubavi. Zatim, u narednoj misli on kaže Božja ljubav „pretežnija od razuma“ (Efescima 3, 18.19), što znači da ne može da se razume samo putem razuma, čak i ako se definiše pravim rečima. Znati Božju ljubav nije samo jedan intelektualni napor, kao što je studija matematike ili psihologije. Da biste zaista bili utemeljeni, potrebno je da ljubav dodirne unutrašnjost osobe, da obuhvati osećanja i volju, zajedno sa intelektom. Ona mora da prodre u lično iskustvo, da prevaziđe teritoriju teorijskog znanja i dotakne srž ličnosti menjajući time identitet osobe i njen smisao. Ovaj nivo upoznavanja sa Božjom ljubavlju može da se desi samo na jedan način. Ona mora da odgovori na najvitalnije i najtemeljitiše potrebe naše egzistencije, i da postane jedini način za naše preživljavanje.

Dozvolite da objasnim na šta mislim. Imajte na umu sledeće tri realnosti, i slika koju želim da prikazem postaće jasna:

1. Greh je sila koja uništava i krivica je sredstvo kojim uništava.
2. Naša najvitalnija i najtemeljitiša potreba za preživljavanjem te osude za greh jeste da budemo prigrljeni ljubavlju koja odbija da nas osudi uprkos tome što nas je po pravdi moguće osuditi. Treba nam da budemo voljeni više od onog što smo unutar sebe samih zaslužili jer, zapravo, mi ne zaslužujemo ljubav na osnovu svog učinka. Međutim, to nije slučaj zbog toga što mi nemamo vrednost. Naprotiv! To je slučaj zbog toga što je naša vrednost u Božjim očima daleko veća od one dobijene merenjem uspesima i neuspesima u ponašanju. Kada vidimo ovu vrstu ljubavi, ona nas oslobađa od krivice i čini da ne zavisimo više od sebe, već od Izvora te ljubavi.
3. Kvalitet ove ljubavi ima samo jedan Izvor. On se u potpunosti otkrio samo u Jednom ljudskom biću. U Isusu Hristu Bog je pokazao svoju ljubav koju ima prema nama, ne pukim rečima, već u slavnoj realnosti života i smrti koja nas preplavljuje milošću iako zaslužujemo osudu. On nas voli povrh našeg greha. Takva je priroda Božje ljubavi.

Zaključak je očigledan. U konačnici, nijedno ljudsko biće neće preživeti izvan poznavanja Božje ljubavi na iskustvenom nivou. U odvojenosti od isceljujuće sile ove ljubavi, greh će polako ali

sigurno smrviti dušu svojom užasnom težinom koja svoj vrhunac dostiže u konačnom sudu. Gde se greh umnožava (a umnožava se u našim srcima) tamo se Božja milost mora još više umnožiti (vidi Rimljanima 5,20). U našim umovima i osećanjima, tu jednu mračnu realnost mora da proguta jedna prosvetljujuća stvarnost. Svaki put kada greh aktivira osudu u našoj savesti, mi moramo biti sposobni da se složimo sa njegovim tvrdnjama, ali i da sa pouzdanjem pokažemo na istinu o božanskoj ljubavi: „Da, ja jesam grešnik i moja krivica je velika. Ali Bog me i dalje voli bezrezervno.“

Kada se Božja ljubav razume na ovom nivou, ona prodire u unutrašnjost ličnog iskustva i postaje vitalna snaga, mesto mira, radost srca, naša volja i razlog da živimo.

Nakon što sam sročio ovu istinu svojim vlastitim rečima, hajdemo sada u Pismo po dodatno pojašnjenje i potvrdu. Postoje najmanje tri dimenzije božanske ljubavi koje Biblija ističe.

1. Nesebična ljubav. Isus se molio upravo pre Svog raspeća: „Oče moj! Ako je moguće da me mimoiđe čaša ova; ali opet ne kako ja hoću nego kako Ti“ (Matej 26,39). Dve volje su ovde u sukobu – moja volja i Njegova volja. Žrtva koja je čekala Hrista pobudila je u Njemu prirodni nagon ka samoočuvanju, koji je urođen ljudskoj prirodi. On nije želeo da umre. Nije želeo da doživi tamu odvojenosti od svog Oca. Ali postojalo je nešto što još više nije želeo. On nije želeo da vi i ja budemo večno izgubljeni. Naš život je bio od većeg prioriteta za Njega od Njegovog sopstvenog života. Zbog toga, On se dobrovoljno potčinio potencijalnoj večnoj smrti da bi nama podario večni život.

Kada kažemo da je Božja ljubav nesebična, ono što mislimo u praktičnom smislu jeste to da nas On voli bez sebičnih interesa, sa obuzimajućim interesom za interese drugih. Kada je Bog doveden u situaciju da mora da bira između samoodržanja po cenu održanja drugih i održanja drugih po cenu samoodržanja, On uvek donosi izbor u korist drugih, čak i kad su ti drugi upravo oni koji oduzimaju Njegov život. Ne postoji tačka u kojoj Božja ljubav prestaje. On ne čuva nijedan deo sebe u rezervi, tako da taj deo sebe ne žrtvuje za dobro drugih. Njegova ljubav doseže do najdubljih mogućih nivoa požrtvovanja.

2. Večna ljubav. „Odavna mi se javljaše Gospod. Ljubim te ljubavlju večnom, zato ti jednako činim milost“ (Jeremija 32,3). U ovom izuzetnom stihu Pisma reč *večno* ovde opisuje vrstu ljubavi kojom nas Bog voli. Reći jednostavno *Ja sam te voleo* učinilo bi ljubav nedefinisanim. Bog želi da tačno razumemo kakva je Njegova ljubav. Tako da On kaže *Moja ljubav prema tebi je večna ljubav*.

Večna ljubav je ljubav koja nema kraja. To je ljubav u svakom trenutku, i nema trenutka u kojem nje nema. Večita ljubav. Nepromenljiva ljubav. Ljubav koja se ne pali ili gasi u odnosu na ono što uradimo ili propustimo da uradimo. Ona ne može da se poveća nekim našim dobrim ponašanjem ili da se smanji lošim ponašanjem. Ona jednostavno ali duboko jeste. „Bog je[ste] ljubav“ (1. Jovanova 4,8). Uvek je bio. Uvek će biti. Mi ne možemo da zaslužimo to. I mi ne možemo da uništimo to.

Ovaj večni aspekt Božje ljubavi prirodno nas vodi u sledeću dimenziju.

3. Neosuđujuća ljubav. Jovan 3,16 je najcitiraniji stih od svih stihova u Bibliji. Sedamnaesti stih je jednako važan. Primetite celu misao: „Jer Bogu tako omile svet da je i Sina svog Jedinorodnog dao, da nijedan koji Ga veruje ne pogine, nego da ima život večni. Jer Bog ne poslao Sina svog na svet da sudi svetu, nego da se svet spase kroz Njega“ (Jovan 3,16.17).

Ne dozvolite da vam važnost ove neverovatne istine pobegne. Ona vam je potrebna, kao i meni. Prateći gramatičku strukturu ove misli, vidimo da je ljubav (grčka reč Novog zaveta koja je prevedena sa „omile“ zapravo je glagol „voleti“ – *prim. prev.*) o kojoj se govori u 16. stihu antiteza osudi koja se pominje u 17. stihu. Drugim rečima, Bog je poslao svog Sina da se ophodi prema nama

bez osude. Njegova ljubav je u svojoj prirodi neosuđujuća. „Jer Bogu tako omile [Bog je tako voleo] [...] da je i Sina svog [...] dao [...] ne [...] da sudi svetu [...] nego da se svet spase kroz Njega“.

Osuda koju osećamo za greh dolazi od samog greha. Greh je pogrešan i naša savest to zna. Mi se prirodno i ispravno osećamo krivima za greh koji činimo. Naša krivica za uzvrat slabi našu volju da činimo ispravne stvari jer se osećamo beskorisno i bespomoćno. Što je veća naša krivica to manje vrednosti vidimo u sebi. Mi interpretiramo svoje neuspehe kao pravu meru svoje vrednosti. Samopouzdanje je umanjeno. Samopoštovanje je erodiralo. Moralna snaga se ispumpala. Sve što možemo da uradimo jeste da se predamo svom grehu.

Postoji samo jedno moguće rešenje za problem greha. Nada je dostupna samo na jednom putu. Moramo da verujemo da Božja ljubav prevazilazi našu krivicu. Ovo je jedini lek koji je dovoljno moćan da nas isceli. Znati i verovati da nas Bog voli uprkos našem grehu će povratiti naš osećaj lične vrednosti i preplaviti naše duše moralnom snagom.

Podite sa mnom na trenutak da stanemo kod gomile koja je opkoljavala jednog muškarca i jednu ženu. Ovde ćemo videti ljubav na delu.

Da li vidite tu ženu? Prekrila je posteljinom svoje golo telo. Grčeci se od straha, jedna od njenih ruku je snažno prigrljena na njenim grudima dok drugom pokriva svoje oči što pokazuje da ju je sramota. Njena dugačka crna kosa pada kao veo preko njenog suzama išaranog lica.

Sad pogledajte u ovu gomilu ljudi. Uglavnom je sačinjena od muškaraca obučениh u posebnu religijsku odeću. Oni su religijske vođe, samoprozvani Božji predstavnici. Oni su ti kroz koje ljudi misle da će videti Boga.

Primitite i tog jednog čoveka napred. Čini se da on predvodi gomilu koja kreće u linč. Njegove ruke su prekrštene, a onda ispruža jednu pred sobom, i uperuje svoj koščati prst u ženu. Na njegovom licu kao da je ispisan prezir pomešan sa samopravednošću. Kakav užasan prizor!

I konačno tu je taj usamljeni lik, taj drugi Čovek. Slomljena žena je na silu dovedena pred Njega od strane onih koji su je optuživali. Njegove ruke su blago podignute, tu negde oko nivoa struka, delom su otvorene, delom zatvorene. Na Njegovom licu je nešto kao paradoks sukobljenih emocija. Dok gleda u tu grupu ljudi ja vidim žalosno razočaranje koje suzdržava sveti gnev. Dok spušta pogled ka ženi Njegove oči su ispunjene saosećajnom čežnjom da je obnovi.

Poslušajte, oni govore.

Uhvatili smo ovu ženu u samom činu preljube i dovukli smo je ovde da tebe pitamo za sud. Prema zakonu, treba je kamenovati do smrti. A šta ti misliš da bi trebalo da radimo sa njom?

Vi niste ništa pravedniji od nje, odgovorio je Isus, pa ako osudite nju, osuđujete i sami sebe. Ako ona treba da se kamenuje, onda bi i vas trebalo kamenovati.

Izrazita istinitost Njegove poente je bila toliko neizbežna da „kad oni to čuše, i ukoreni budući od svoje savesti izlažahu jedan za drugim [...] i osta Isus sam i žena stojeći na sredi (Jovan 8, 9).

Zatim je usledila zapanjujuća kontradikcija sa popularnim religijskim mišljenjem o tome kako Bog misli i kakva osećanja ima prema izgubljenima, prema grešnicima koji greše. Kažem „grešnicima koji greše“ jer je ova žena bila upravo to. Nije bila pokajana grešnica, ne još. Bila je grešnica uhvaćena u samom činu greha. Grešnica u grehu koja još uvek nije odstupila od njega.

Dakle, šta Bog misli i kakva osećanja On ima prema nama dok smo još grešnici, pre nego što prestanemo sa grešenjem? Pre nego što ispravimo stvari? Pre nego što nam je uopšte i žao?

Poslušajte Isusa:

„A kad se Isus ispravi, i ne videvši ni jednog do samu ženu, reče joj: Ženo! Gde su oni što te tužahu? Nijedan te ne osudi? A ona reče: Nijedan, Gospode! A Isus joj reče: Ni ja te ne osuđujem, idi, i odsele više ne greši“ (Jovan 8,10.11).

Neverovatno!

Nema osude.

On nije rekao, „Pokaj se za svoje grehe i onda ću prestati da te osuđujem“. Najpre je rekao *Ja te ne osuđujem*. Zatim je rekao, u svetlu svoje ljubavi koja podiže krivicu, *idi i ne greši više*. Snaga za pobedom, greha činjenih iznova i iznova, je u Božjoj nezasluživoj, neosuđivačkoj ljubavi. Osuda ovekovečuje greh u životu, a Božja ljubav, zbog toga što ne osuđuje, oslobađa dušu greha.

Pogledajte u nju sada... nakon što joj je On pokazao svoju ljubav. Pogledajte iza njenog lica, iza njenih očiju, u unutrašnjost njenog srca.

Ona podiže svoju glavu u odgovoru na Njegove jedinstvene, zapanjujuće reči. Pre toga nije mogla ni da zamisli nešto drugo od onoga što je do tada dobijala. Još podrugljivosti. Još prekora. Još osude. Ali On je to prikazao tako kako niko do tad nije.

Gospodine, da li sam vas dobro čula? Da li ste rekli da me ne osuđujete? Možda niste razumeli. Ja sam kriva.

Da, znam. I da, dobro si me čula. Rekao sam da te ne osuđujem za tvoj greh. Znam da si uradila to. Znam da si to radila iznova i iznova. Ali i dalje ne osećam osudu prema tebi. Ja te volim.

Po prvi put u njenom životu, Marijine oči gledale su u Božji lik. Te oči, natekle od bola i hiljade osuđujućih pogleda, uključujući i samoprezirne poglede u ogledalu. Te oči, natekle od tragajuće čežnje da vide pravu Božju ljubav. Te oči su bile uperene u Jedinog koji je zapravo mogao da je osudi, i On to nije učinio.

Lepota Njegovog srca je dotakla njeno srce i obnovila ga. Obožavanje je nadolazilo iz dubine njene zlostavljane duše.

Zahvalnost. Vera. Nada.

Taj sladak ukus nade.

Slavljenje. Privrženost. Čežnja.

Cežnja da bude šta god što takav Spasitelj želi da ona bude.

Snaga. Odlučnost. Motivacija.

Motivacija da se odvoji od greha i živi samo za Njega. Kada bi mene neko pitao da napišem definiciju ljubavi za rečnik, napisao bih nešto ovako:

1. Najlepša stvar u celom univerzumu.
2. To jest Isus.

Oče, da li si to stvarno Ti u Isusu? Da li me stvarno voliš kao što je On voleo ženu uhvaćenu u činu preljube? Ja verujem da si to Ti, i zadivljen sam. Jedva da znam šta da kažem. Volim Te tako puno. Hvali Ti što si me voleo prvi. Ostani uz mene. Ponekad je sve što me održava to što si uz mene. U Isusovo ime se molim. Amin.

13. TVOJ ODRAZ U NJEGOVIH OČIMA

Isprva se osećala kao bogata prostitutka.

U konačnici, osećala se kao da nikad nije ni bila prostitutka.

Ko si ti? Da, ti, ti što držiš ovu knjigu. Džesika Monro.

Ne mislim na tvoje ime. Ne tražim da čujem zbir azbučnih slova koji sačinjava reč kojom te zovu. Nasuprot, interesuje me identitet tebe kao osobe.

Znam šta ćeš reći.

Ja sam ljudsko biće ženske vrste, državljanka sam Srbije, živim u Kragujevcu. Moja mama se zove Vesna, moj tata se zove Zoran, a moj pas Žuća (ovaj deo teksta prilagođen je čitaocima sa srpskog govornog područja – *prim. prev.*).

Bog zna za sve to i svaki drugi detalj tvog zapetljanog i komplikovanog života. Ali On takođe zna još nešto o tebi... nešto drugo što je od životne važnosti, a što ti možda još nisi otkrio/la o sebi. Ali pre nego što uđemo u to, hajde da nastavimo još malo sa tim ko si ti po svojoj vlastitoj proceni.

Kako reče da se zoveš? A, da, Džesika.

Pa, Džesika, da li si ikada razmišljala o svom poreklu? Tvoji roditelji su imali roditelje, koji su takođe imali roditelje, koji su opet, takođe imali svoje roditelje. Porodično stablo seže daleko, daleko zapravo. Sve do Adama i Eve, originalnog oca i majke svih ljudskih bića. Bio je to slavan početak. Ali ispostavilo se da je to bio i tragičan početak takođe. Slavan je bio zbog toga što smo kao vrsta u početku stvoreni, u našim praroditeljima, po savršenom Božjem obličju. Bio je tragičan jer su praroditelji uprskali. Ali ne samo da su uprskali za sebe, već i za sve njihovo potomstvo u koje smo ti i ja uključeni. Zbog toga što su oni postali grešnici, svi smo grešnici.

Velika promena desila se u Adamu i Evi koja je promenila celokupnu ljudsku rasu. Verujući sotoninoj laži o njihovom Ocu Stvoritelju, dali su svoju odanost varalici i time porekli svoj identitet dece Božje. Tada je ovaj pali par nastavio sa potomstvom koje je bilo po njihovom obličju, što je bilo jedino što su mogli da urade. Mogli su da proslede samo ono što su i sami imali, ono što su oni sami bili.

I tako evo nas. Sinovi smo i kćeri Adama i Eve. Grešnici po svom nasledstvu, emocionalna skladišta pogrešne slike o Bogu, po rođenju. Grešnici smo od prvog dana. I vaše slatke slike dok ste bili bebe nemaju ništa s tim. Izgled može da prevari. Rođeni ste kao pobunjenički odmetnik, što je vašim roditeljima postalo očigledno kada ste napunili dve godine.

Kakva stvar!

Kakvo nasledstvo!

Kakav identitet!

I postoji samo jedan način da se otrgnemo od toga.

Potrebna vam je potpuna promena identiteta, kao i meni. Novi Otac. Nova porodica. Nova adresa. Čak i novo ime. Nove ideje. Nove želje. Sve to treba da nastane iz nove slike o Bogu, prave slike o Njemu.

Čuo sam jednom jednu priču (u svojoj mašti) o ženi iz „crvene zone“ (ovo je naziv za delove grada Amsterdama koji su centri prostitucije, legalizovane u Holandiji – *prim. prev.*). Njeno odrastanje bilo je obeleženo žurkama visoke klase prostitucije. Njena majka bila je prostitutka od svoje dvadesete godine takođe. Ta žena je prezirala svoj život, ali to je bilo sve što je znala. Njen

osmeh je bio plastičan i nikad nije imala onaj osmeh koji dolazi iznutra. Njeno lice je bilo obojeno kontrastom tamnih i svetlih boja kako bi odavalo izgled lepote koju ona u sebi nije mogla da vidi. Kasnim jutrima često bi plakala u samopreziru želeći da je nešto drugo, na nekom drugom mestu i u nekom drugom vremenu.

Onda, jednog dana se desilo nešto potpuno čudno. Upoznala je čoveka koji joj je ponudio više od onoga što je bila njena uobičajena cena.

„Koliko naplaćuješ?“ pitao je.

Kada je izrekla svoju cenu on se nasmejao i rekao: „Previše jeftino. Ti si vrednija od toga.“

„Dobro gospodine“, odgovorila je, „šta kažete na to da udvostručimo cenu?“

„I dalje je premalo. Ti si mnogo vrednija od te sume.“

Pogađanje se nastavilo sve do trenutka kada više nisu pričali o novcu. Pitala se da li je ovaj čovek bio toliko bogat da ima novca za bacanje ili se samo igra sa njenim umom.

Mogla je da oseti da je bio mrtav ozbiljan.

„Zašto me ne bi poveo na put oko sveta bez ikakvih ograničenja i dao mi milion dolara u kešu kada se sve završi?“

„Ne“, odgovorio je sa pogledom koji je zadržavao emocije. „Ti si daleko vrednija od toga.“

„Ko ste vi gospodine, najbogatiji čovek na svetu?“ „Možda, možda ne, ali znam kad spazim nešto vredno, a ti si izuzetno vredna, vredna svega što imam.“

„I šta onda želiš od mene?“

„Samo jednu stvar. Daću ti sve što imam. Nikad ti više ništa neće trebati. Brinuću se za sve tvoje potrebe. Tražim samo jednu stvar u zamenu za to. Da više nikad ne prodaješ sebe nekom čoveku. Tretiraj sebe kao nevinu ženu koja nikad nije spavala s muškarcem za novac.“

„Šta! Zar ne vidiš šta sam ja? Ja sam prostitutka.“

„Da, vidim šta si. Ali ja ne vidim prostitutku. Ja vidim dragocenu ženu. Divnu damu. Prelepu osobu koja je zarobljena u životu kojim zapravo ne želi da živi. Tako da ti nudim potpuno drugačiji život. Nudim ti izlaz. Potpuno novi identitet.“

Mogli biste da kažete da je čovek bio jednostavno glup, ili biste mogli da kažete da je bio jako inteligentan, dovoljno inteligentan da vidi potencijal iza nepravilnosti.

Možete da nazovete to što je on uradio pretvaranjem, ili možete da nazovete to proroštvom, proroštvom koje bi se ispunilo samo od sebe samo ako bi ona poverovala.

Možete da nazovete slepilom njegovo viđenje ove žene, ili biste mogli to da nazovete verom, verom koja udahnjuje nadu i koja bi mogla da joj da novi identitet; njegovom verom koja u njoj pobuđuje veru u njega.

Srećan sam što mogu da vam kažem da je ova prostitutka prihvatila taj novi identitet koji joj je čovek ponudio. (Ovo je moja priča. Mogu da radim šta god poželim sa njom.) U početku se osećala samo kao bogata prostitutka. Ali posle nekog vremena počela je da se oseća kao ćerka izuzetno ljubaznog čoveka. U konačnici osećala se kao da nikad i nije bila prostitutka. Ona stara osoba koja je jednom bila postala je daleko sećanje na nešto sa čim više nije mogla da se poistoveti. Ta milostiva vera bogatog čoveka preobrazila je grešnu ženu u ono što je ona želela da bude.

Vratimo se sada vašem i mom identitetu. Ponovo pitam, ko si ti? Ko sam ja? Da li smo mi krivi sinovi i kćeri palog Adama i pale Eve?

Da, to je prilično stvarna dimenzija naše stvarnosti, i ako to izaberemo, mi možemo da nastavimo da održavamo taj identitet i poistovećujemo se s njim.

Ali postoji još jedna stvarnost koju treba da razmotrimo, ona je moćnija i jednako stvarna. Postoji smisao u kom sve što je istina o nama zbog Adama, zapravo nije istina uopšte. Samo ako izaberemo identitet koji je Bog izabrao za nas i podario nam ga u Isusu.

„Jer kad za greh (zbog greha) jednog carova smrt kroz jednog, koliko će većma oni koji primaju izobilje blagodati i dar pravde u životu carovati kroz jednog Isusa Hrista! Zato, dakle, kao što za greh jednog dođe osuđenje na sve ljude, tako i pravdom jednog dođe na sve ljude opravdanje života. Jer kao što neposlušanjem jednog čoveka postaje mnogi grešni, tako će i poslušanjem jednog biti mnogi pravedni“ (Rimljanima 5,17.19).

U Isusu Hristu, Bog je stvorio za nas potpuno novi identitet i sudbinu. Ne moramo da nastavimo da budemo oni koji jesmo po svom rođenju, već možemo postati Božji sinovi i kćeri duhovnim rođenjem u život Hrista. Sve što treba da uradimo jeste da poverujemo u ono što On veruje o nama, da vidimo sebe onakvima kakvim nas On vidi, da mislimo o sebi kako kroz veru jesmo sve ono što On želi da budemo. Adam je zgrešio i doneo „osudu na sve ljude“. Jedan njegov neuspeh doneo je univerzalni problem greha koji je uticao na sve nas. Ali Hristos je ispravio taj neuspeh živeći bezgrešnim životom u telu koje je Adam predao svojim naslednicima. Njegov život pravednosti stvorio je univerzalnu pravednost koja je svima dostupna kao besplatan dar.

Zbog savršene pravednosti koja je postignuta, stvarnost u Hristu, Bog ima veru u naš potencijal Njegovom milošću. Njegova vera je tako jaka da On „zove ono što nije kao ono što jeste“ (Rimljanima 4,17). U Pavlovom kontekstu on ovde želi da kaže da nas Bog smatra pravednima, ne grešnima, čak iako mi zapravo jesmo grešni, a ne pravedni. Čineći to, On ne želi da da izgovore (dozvolu) za naš greh ili da ga ovekoveči. Nasuprot tome, On želi da nam da, kao besplatan poklon, nov identitet nevinosti i pravednosti. On zna da, ukoliko bi nas osudio kao duhovne prostitutke koje jesmo, to bi nas samo učvrstilo u našim gresima i ovekovečilo moralnu slabost koju nam krivica nameće. Tako da On podiže našu krivicu da bi nas postavio na čvrsto tlo. Odnoseći se prema nama kao da smo prelepi, dok smo i dalje ružni, On se nada da će pobuditi u nama pravu čežnju za lepotom. Uračunavajući nas u pravednike, dok smo još grešnici, On namerava da zapali u nama poverenje i nadu koji su potrebni da bismo zaista došli do pravednosti. On dakle, „zove ono što nije kao ono što jeste“.

Naš deo je da odgovorimo jednakim poverenjem i verom. Moramo da vidimo sebe onako kako nas On vidi. „Tako i vi, dakle, držite sebe da ste mrtvi grehu a živi Bogu u Hristu Isusu Gospodu našem“ (Rimljanima 6,11). „Držati“ ovde znači „smatrati“, „gledati“, verovati da jesmo nešto što nismo, da bismo mogli, poistovećujući se s tim, zaista postati ono što On želi da budemo.

Lekar ne postaje jednostavno Lekar tako što uči iz knjiga šta lekar jeste. Nakon svog učenja iz knjige, on i dalje nije stvarno lekar. Ali mora da smatra sebe onim što nije da bi postao ono što želi da bude. On mora da praktikuje medicinu kao onaj koji nikad nije praktikovao medicinu da bi postao lekar.

Isto tako, mi nismo pravedni. Ali se Bog odnosi prema nama kao da jesmo, da bi usadio u nama potrebno pouzdanje (veru) da praktikujemo pravednost. „Da ne caruje, dakle, greh u vašem smrtnom telu, da ga slušate u slastima njegovim; niti dajte udova svojih grehu za oružje nepravde; nego dajte sebe Bogu, kao koji ste živi iz mrtvih, i ude svoje Bogu za oružje pravde. Jer greh neće vama ovladati jer niste pod zakonom nego pod blagodaću“ (Rimljanima 6,12-14).

Drugim rečima, živite kao ono što jeste u Hristu, ne kao ono što jeste kroz Adama. Ovo je moguće zato što niste pod osudom zakona kao onaj koji ga krši, već ste pod milošću Božjom, kojom vas On uračunava kao pravedne kroz veru Isusa.

Možete gledati u svoj život i videti poraz, ali u Hristu ste više od pobednika (vidi Rimljanima 8,37).

Možda se osećate napušteno, ali u Hristu ste usvojeno dete Božje (vidi Efescima 1,5).

Možda se osećate odbačeno i osuđeno za svoje grehe, ali ste „prihvaćeni u Voljenome“ Isusu Hristu (Efescima 1,6).

Vi ste sve ovo i beskonačno više od toga jer je On bio sve to za vas u telu kakvo je naše telo. U telu kakvo je vaše i moje On je „obnovio zavetom“ za nas put „novi i živi“ (Jevrejima 10,19). Iz našeg starog čoveštva iskovao je za nas potpuno novo čoveštvo. Ulazeći u našu situaciju slabosti, On „osudi greh u telu“ (Rimljanima 8,3) odbijajući da poklekne pred njegovom silom. On je učinio to, ne zato što se pretvarao da smo nešto što nismo, ne da bi opravdao naš greh (obezbedio dozvolu za neometan nastavak u grehu), već da bi nam dao novi početak, „Da se pravda zakona ispuni u nama koji ne živimo po telu nego po duhu (Rimljanima 8,4).

Možete Ga smatrati budalastim zbog toga što nas je smatrao pravednima pre nego što smo to zaista bili, ili Ga možete smatrati izuzetno mudrim, dovoljno mudrim da iza naše neprilike vidi potencijal.

Možete to što je on uradio nazvati pretvaranjem, ili to možete nazvati proročanstvom, proročanstvom koje će se ispuniti samo od sebe u svima onima koji veruju.

Možete ga nazvati slepim, ili možete shvatiti da nam je Njegova vera dala potpuno novi identitet da po njemu živimo.

U početku, osećaćete se kao bogati bednik. Ali uskoro ćete početi da se osećate kao dete izuzetno ljubaznog nebeskog Oca. U konačnici, stara osoba koja ste nekad bili postaće samo daleko sećanje sa kojim više ne možete da se poistovetite. Milostiva vera bogatog Čoveka, bogatog u pravednosti i ljubavi, preobraziće vas u prelepu, novu osobu kojom nas je On stvorio u Hristu.

Dakle, ko si ti, Džesika, ili kako god da se zoveš?

On je izabrao tebe. Sada je izbor na tebi.

Bogu Ocu: *Da li je stvarno tako? Da li sam u Hristu već sve ono što Ti želiš da budem? Da li sam zaista pravedan unapred kroz veru u Isusa Hrista? Verujem. Pomozi mom neverju. Ojačaj moju veru u Tebe da dostigne Tvoju veru u mene. Pomozi da nikad ne zloupotrebim Tvoju milost. Učini me prelepim karakterom Onog koji me je prihvatio pre nego što sam uopšte i znao da mi je On potreban. Volim Te u svetlu Tvoje ljubavi prema meni. Sakriven/a u Isusu, da se On otkrije kroz mene. Amin.*

14. LAŽ KOJA ZASLEPLJUJE

***Bog nas spasava ili zbog toga što smo dobri ili zbog toga što je On dobar.
Ako nas spasava jer je On dobar, onda je spasenje naše pre nego što smo dobri.***

U jednom trenutku smatrao sam da postoji puno različitih religija u svetu. Mogao sam da vidim puno opcija. Budizam. Hinduizam. Islam. Judaizam. Katolicizam. Protestantizam. Adventizam. Mormonizam. I još puno drugih „izama“. Nakon nekog promišljanja i istraživanja, sada sam ubeđen da postoje samo dve religije između kojih se može birati. Sa jedne strane postoje razne verzije jedne lažne religije. Sa druge strane, nasuprot tome postoji jedna prava religija, jedna istina o Bogu.

Ta jedna lažna religija oblači se u mnogo različitih teoloških odela, da se približi 31 različitom ukusu ljudskog srca. Neke su snažne i očigledne. Neke su slatke i suptilne, ali kad se svuku gole, sve su iste. Mnogi izrazi jednog temeljnog koncepta. Mnogi okviri, ali jedna veoma identična slika Boga.

Jedna prava religija ono je što jeste i veoma je jasna o tome šta ona jeste. Nema suptilnih nijansi. Jedna jasna stvarnost i sva njena nepogrešiva lepota.

Dakle, kako da znamo razliku?

Cela stvar se može svesti na jedan presudan faktor: ono što neku religiju čini istinitom ili lažnom jeste način na koji ona razumeva kako Bog spasava ljude. Uzimajući u obzir spasenje, postoje samo dve mogućnosti koje potiču iz dva sukobljena pogleda na Božji karakter.

Prva opcija: temelj svake lažne religije je tačno isti, čineći ih sve istima. Taj temelj je spasenje delima. Po ovom pogledu Bog je onaj kojem je naneta šteta. On ima potrebu da bude umiren jer u Njegovom srcu postoji neprijateljstvo prema grešniku. Njegov prst je podignut u znak osude, Njegove obrve su naborane dok On u besu zahteva poslušnost i preti da kazni svakog ko ne dostigne normu. „Popravi se, ili gori“ jeste njegov moto. „Saberite se, ili ću te rastrgnuti“.

Breme odgovornosti za popravljavanje odnosa leži na palom čoveku. On mora da uradi nešto da zadobije, da zaradi ili zasluži naklonost razočaranog Boga. On mora nešto da uradi – kako god da pojedina religija definiše to nešto – da bi promenio Božji stav prema njemu. Samoporicanje. Pokora. Molitve. Hodočašća. Darovi novca. Post. Samokažnjavanje. Trpljenje Božje kazne. Ispovesti. Pravila ishrane. Celibat. Ceremonije. Žrtve. Držanje subote.

Nije bitno šta je to nešto, da li je čovekom ili Bogom dana zapovest, ideja je ista. Mi ljudi moramo da uradimo nešto da promenimo Boga. Naša dobrota izaziva Njegovu. Bog spasava ljude zauzvrat tome što su bili dobri, ne zato što je On dobar. Naša dostignuća za koja smo sami zaslužni uzrokuju da se Bog predomisli. Dok nas je u jednom trenutku odbacivao, sada kada smo ispravili sebe, sada nas prihvata. Dok je u jednom trenutku bio neprijateljski nastrojen, sad je voljan da oprost. On peva pozadinske vokale impresivnoj pesmi našeg religijskog iskustva.

Problem je što naše iskustvo nije uvek tako impresivno. Tako da u susretu sa našim neuspesima, slika Boga koja pretpostavlja (zahteva) spasenje delima, gura nas u očaj ili u neiskrenost. Ili odustanemo od Boga u potpunosti, ili se predamo iskušenju da racionalizujemo svoj greh i zamišljamo da smo pravedni. Samoprezir ili samopravednost jedine su neizbežne alternative za osobu koja veruje da je Bog spasava na osnovu njenih dobrih dela.

Druga opcija: jedina prava religija je utelovljena i personifikovana u osobi Isusa Hrista. U Njemu se susrećemo sa slikom Boga koji je kompletna suprotnost pogledu koji tvrdi da se spasenje zadobija delima. U životu i smrti Isusa mi vidimo Boga koji spasava u potpunosti zbog svoje milosti,

svojom transparentnom, nepotpomognutom, nezasluživom, unutrašnjom dobrotom svog karaktera. Ljudska bića imaju udela u tom spasenju kroz veru; to jest verujući u sliku o Bogu koja se otkrila u Hristu.

U ovom pogledu čovek je taj kojem je naneta šteta. U njegovom srcu postoji neprijateljstvo prema Bogu (Rimljanima 8,7) zbog sotonine lažne predstave božanskog karaktera. Izbegavajući istinu o svojoj krivici, njegov prst kojim optužuje uperen je prema Nebu, u pobuni prema Tvorcu.

Jedina nada grešnika jeste da Bog preuzme odgovornost, da preuzme krivicu, da napravi bolan napor da dokaže svoju ljubav i ponovo osvoji naše poverenje. Bog mora da uradi nešto, nešto zapanjujuće, fenomenalno, užasno, da demonstrira istinu o svojoj dobroti. On mora da uradi nešto da mi promenimo mišljenje o Njemu.

I On je to uradio.

Isus, „Koji, ako je i bio u obličju Božjem, nije se otimao da se uporedi s Bogom; Nego je ponizio sam sebe uzevši obličje slugе, postavši kao i drugi ljudi i na oči nađe se kao čovek. Ponizio sam sebe postavši poslušan do same smrti, a smrti krstove“ (Filipljanima 2,6-8).

Utelovljenje. Samoodricanje. Poniženje. Davanje onima koji uzimaju. Ljubav prema onima koji nisu dostojni ljubavi. Opraštanje neoprostivog. Briga za one koje je baš briga. Davanje svega u zamenu ni za šta, i sa time, stvaranje kapaciteta za davanje u nama.

Ono što Bog radi nas menja. Njegova dostignuća u Hristu uzrokuju promenu naših srca. On dolazi ka nama na svoju sopstvenu inicijativu, ne nagovoren našim delima i ne odgovoren našom grešnošću. Zapravo, naše stanje Ga privlači pre nego što ga odbija. On trči da ispuni naše potrebe. On nas spasava jer je dobar, ne u zamenu za našu dobrotu. I onda, rezultat toga je da nas Njegova dobrota vodi na pokajanje (Rimljanima 2,4). Njegova nezasluživa ljubav budi u našim srcima poslušnu ljubav prema Njemu. „Imamo mi ljubav k Njemu, jer On najpre pokaza ljubav k nama“ (1. Jovanova 4,19).

Njegova ljubav je primarna, neizvedena, nepozajmljena.

Naša je sekundarna, izvedena, ona koja dolazi u odgovoru na nešto.

Njegova ljubav je stvaralačka.

Naša ljubav je stvorena.

Njegova ljubav i dobrota čine našu ljubav i dobrotu mogućima.

Lepota Njegovog karaktera ulepšaće naš karakter dok gledamo u Hrista.

Dok smo Ga u jednom trenutku odbacivali, sada kada u Hristu vidimo Njegovu ljubav prema nama, mi Ga prihvatamo kao što je našem srcu oduvek trebalo. Dok smo u jednom trenutku bili neprijateljski nastrojeni prema Njemu, sada smo mekani i prepuštamo se Njegovim poverljivim rukama da nas oblikuje. Mi pevamo prateće vokale impresivnoj pesmi o Njegovoj zadivljujućoj ljubavi, a Njegova ljubav je toliko impresivna da nas zapravo osnažuje da se odvojimo od naših grehova, odmahujući glavom u zaprepašćenju što smo ikad mogli da budemo tako slepi. Ali bili smo. Bili smo zaslepljeni laži da Bog spasava samo dobre. Zaslepljeni laži da mi zapravo možemo (i moramo) da činimo dobro pre nego što nas On spase. Zaslepljeni laži da dobrim koje činimo zadobijamo nešto od Njega čime nas On već nije preplavio kao slobodnim darom u Isusu Hristu.

Neko ko drži ovu knjigu postaje nervozan. Osećam kako se knjiga trese. Ti znaš ako si to ti. Zabrinut si da će potpuno besplatno spasenje poslužiti kao dozvola za greh i da će to učiniti da poslušnost prema Božjem zakonu bude nepotrebna. Ne možemo da imamo Boga koji spasava grešnike sto posto svojom milošću, misliš, jer onda neće biti nikakvog razloga da živimo pobožan život. Onda možemo da živimo kako god hoćemo i da i dalje budemo spašeni.

Dozvolite mi da objasnim zašto mislim da je ono što je tačno suprotno od ovoga.

Slika o Bogu koja počiva na spasenju delima proizvodi iluziju poslušnosti prema Bogu, ali nikad ne proizvodi pravu stvar. Ona pobuđuje na spoljašnju usklađenost sa slovom zakona, ali ostavlja srce nepromenjeno. To je zbog toga što slika koja počiva na spasenju delima tera grešnika kroz osećaj odgovornosti da osvoji Božju naklonost, ali ne privlači grešnika kroz razumevanje Božje dobrote. Tako da koren problema greha, koji je fokusiranost na sebe, ostaje nerešen. Strah od ličnog gubitka i želja za ličnim dobitkom izaziva puku obavezu poslušnosti prema Bogu koga još uvek ne volimo zaista. On je još uvek nepoželjan u našim očima, ali radimo ono što moramo da radimo da bismo izbegli pakao i zadobili raj. To zapravo znači da ne služimo Njemu uopšte, nasuprot tome, mi služimo sebi. I to nas ostavlja na istom mestu sa kog smo počeli, ostavlja nas nespasenim pobunjenicima koji služe samo sebi. Jedina razlika to je što sad idemo u crkvu i mislimo da smo Božji verni narod.

U istom trenutku u kom se ljudska dela bilo koje vrste postave pre spasenja kao uslov, osnažujući potencijal jevanđelja je pokraden, srž božanske ljubavi je sakrivena, i pali čovek se uzdiže iznad Božjeg karaktera. On postaje zavisn od nas, pre nego što mi zavisimo od Njega. Od Njega se očekuje da se promeni u odgovoru na našu dobrotu, pre nego što se od nas očekuje da se promenimo u odgovoru na Njegovu dobrotu. Ovo čini Njega manjim, a nas većim. Ovo je upravo razlog zbog kojeg je slika o Bogu koja počiva na spasenju delima tako popularna; ona hrani naš prirodan nagon ka samouzdanju. Mi smo otpočeli našu pobunu sa željom da živimo nezavisno od Boga i da uzdignemo sebe na jednak nivo sa njim. Tako da je logično onda što će svaka religija koju mi ljudi smislamo nastaviti da podstiče tu potragu za samouzdanjem.

Slika o Bogu koja podrazumeva spasenje milošću, za razliku od one koja podrazumeva spasenje delima, zapravo nas oslobađa greha i proizvodi iskrenu poslušnost Božjem svetom zakonu; ne ponekad, već stalno, ukoliko se zaista veruje u tu sliku. Istina nikad ne doživljava neuspeh u oslobađanju onog koji veruje (vidi Jovan 8,32). Ona to čini promenom srca, koja za posledicu ima promenjen život. Istinsko otkrivenje božanskog karaktera pobuđuje u umu i osećanjima dubok, pročišćujući nagon za napuštanjem sebičnosti u ljubavi prema tako čudesnom Bogu. U trenutku kada se ova ljubav pojavi u duši, ona neizbežno vodi grešnika ka vernom, ljubaznom potčinjavanju Božjoj volji. Sva ljudska slava se baca u prašinu, otvarajući time put Bogu da On uradi za nas ono što ne možemo da uradimo za sebe.

Biblija govori o samo jednom putu u spasenje:

„Jer ste blagodaću [Božjom nezasluživom ljubavlju] spaseni [oslobođeni krivice i sile greha] kroz veru [kroz verovanje i prihvatanje Hrista kao istine o Bogu]; i to nije od vas, dar je Božji [potpuno je besplatan], ne od dela [nemoguće ga je zaslužiti delima], da se niko ne pohvali [kako je nečim zaslužio svoje spasenje], Jer smo Njegov posao [Njegovo remek-delo], sazdana [nismo se stvorili sami od sebe] u Hristu Isusu za dela dobra [koja su proizvod spasenja, a ne sredstvo kojim ga zaslužujemo], koja Bog unapred [bez naše uključenosti] pripravi da u njima hodimo“ (Efescima 2,8-10).

Nema nikakve opasnosti u tome da bi Božja dobrota mogla da bude predobra. Prava opasnost je u neviđanju Njegove izuzetne veličine. Bez ikakve sumnje, uvek će biti onih koji „blagodat pretvaraju u nečistotu“ (Juda 4). I neka ih bude. Ali Bog je onaj koji jeste. Ako odaberemo da se pobunimo protiv Njega u svetlu Njegove ljubaznosti, onda za to nije kriva Njegova milost. Za one koji zaista veruju, ta ista milost, ne samo da im ne daje dozvolu za greh, već podstiče da se

„odreknemo bezbožnosti i želja ovog sveta, i da pošteno i pravedno i pobožno poživimo na ovom svetu“.

Bogu Ocu: *Mogu da vidim da sotona na različite načine pokušava da zavede, ali i da u osnovi on nudi jednu smrtonosnu laž: on želi da verujemo da se Tvoja naklonost mora zaraditi kroz dobra dela sa naše strane. Sa takvom nepremostivom preprekom pred sobom, mnogi nikad neće ni pokušati da Ti pristupe. Drugi će revnovati u samopravednosti i ostati slepi za Tvoju ljubav. Treći će čak odbaciti verovanje u božanstvo i Tvoje postojanje. Hvala Ti što si mi otvorio oči da mogu da vidim Tvoju milost koja se ne može zaslužiti. Daj da je nikad ne zloupotrebim kao dozvolu za greh. Neka tvoja dobrota pobudi u meni nezaustavljivu želju da Te poštujem svakim aspektom svog života. U ime Isusa Hrista se molim. Amin.*

15. ZATO ŠTO SMO SLOBODNI, TREBA NAM DA VIDIMO

Komunikacija = razumevanje.

Razumevanje = poverenje.

Poverenje = ljubav.

Ljubav = odanost.

*U ovakvoj postavci, poslušnost je ništa više,
i ništa manje, od prijateljstva koje se vidi na delu.*

Kada bih prislonio pištolj uz vašu glavu i rekao vam da skočite, vi biste skočili.

Ako bih vam rekao da se nasmešite, vi biste se nasmešili. Ako bih vam rekao da dubite na glavi, vi biste pokušali. Ponašanje može da se kontroliše silom.

Ali šta ako bih prislonio pištolj uz vašu glavu i rekao vam da me volite... da osećate privrženost prema meni... da mi verujete?

Da li biste mogli to?

Nisam pitao da li biste to uradili, kao da bi to bila jednostavna stvar izbora. Pitao sam da li biste mogli? Da li bi postojala uopšte neka potencijalna mogućnost da me volite i da mi verujete dok ja držim pištolj koji je uperen u vašu glavu? (Ovde ne govorim o ljubavi koju treba da imamo čak i prema našim neprijateljima, već o poverljivoj ljubavi koju prati odanost i posvećenje.)

Naravno da ne biste mogli to. Mogli biste da me lažete svojim rečima da biste spasili sebi život, ali u vašem srcu jednostavno ne biste mogli da mi verujete i da me volite. Osećanja ljubavi i poverenja međusobno su isključiva u odnosu na prisilu i manipulaciju. Oni ne mogu da postoje u isto vreme u svesnoj stvarnosti iskustva bilo kojeg ljudskog bića. Da bi se ljubav uopšte javila, ona mora da se pojavi u uslovima u kojima ste slobodni da volite ili da ne volite. Ako će se poverenje pojaviti u vašem srcu prema bilo kojoj osobi, ono može da se pojavi samo ako tu osobu vidite kao onu koja je vredna poverenja.

Treba da progledamo jer smo slobodni. Ovo je posebno istina u slučaju našeg odnosa sa Bogom.

Ovo je i razlog zbog kojeg je nadahnuti pisac pesama pevao Gospodu: „Urazumi me, i držaću se zakona Tvog, i čuvati ga svim srcem“ (Psalam 119,34).

Biblija ovde povezuje razumevanje sa pokretanjem volje ili mogućnošću izbora. Iz razumevanja dolazi poslušnost Gospodu celim srcem. Kada bi trebalo da poštujemo Božji zakon bez razumevanja Njegovog karaktera, naša poslušnost uopšte ne bi bila poslušnost, bila bi ropstvo. Ne predlažem da bi trebalo da imamo tvrdoglavi stav koji zahteva savršeno razumevanje svega pre nego što postanemo poslušni Gospodu. Zapravo, mi nikad nećemo u potpunosti shvatiti volju i karakter svemogućeg Boga. Vera često zahteva život u skladu sa Njegovom voljom, čak i onda ne možemo da razumemo svako zašto i kako.

Ipak...

Razumevanje Božje ljubavi do određene mere kojom se iskrena ljubav i poverenje uspostavljaju u našoj duši od ključne je važnosti. Savršeno razumevanje svega nije preduslov za odanost. Sa druge strane, ako mislimo da je Božji zakon proizvoljan, a Njegov karakter potencijalno surov, pokušati

biti poslušan sa takvim zamagljenim razumevanjem bilo bi jednako ropstvu. Iako nikad nećemo u potpunosti spoznati ogromne dubine Božjeg karaktera i Njegovih puteva, ipak moramo da ga razumemo dovoljno jasno da možemo da verujemo da je On u potpunosti dobar, i, kao takav, Onaj kome se može verovati.

Zbog toga što nas je Bog stvorio kao slobodna moralna bića sa mogućnošću izbora da Mu služimo ili da Mu ne služimo, On nas je takođe stvorio sa intelektualnim i emocionalnim kapacitetom da razumemo i prosuđujemo o Njegovom dostojanstvu. Što jasnije razumemo Božji karakter, to ćemo slobodniji biti da mu budemo poslušni celim srcem.

Molim vas, ne dozvolite da zazvuči oholo ili smelo to što predlažem da puka ljudska bića mogu da procenjuju Božji karakter. Sam Gospod je želeo da tako bude. On je taj koji je stvari između sebe i nas uredio na takav način. On je taj koji nas je stvorio sa slobodom izbora. Takođe nas je stvorio sa razumom koji upotpunjuje tu našu slobodu. Koliko ja mogu da vidim, cela ova stvar Njega čini većim pre nego manjim. Sama pomisao na to da je suvereni Vladar univerzuma izabrao da podredi sebe mojim procenama još više me ubeđuje u to da je On u potpunosti transparentan i da mu se može verovati. Kada bi zahtevao da Mu budem poslušan bez ikakvih pitanja i bez bilo kakvog traženja da Ga prisno spoznam, onda bih sumnjao u Njegov integritet. Ali On nema šta da krije, ne postoji ništa čega se On srami. Ne postoji nešto za šta se On boji da bih mogao da otkrijem o Njemu, a što bi me oteralo od Njega. Nasuprot tome, On je u potpunosti siguran da, što Ga bolje upoznam, to ću Ga više voleti i verovati Mu. On je beskonačno dostojan moje najdublje odanosti i najvećeg poštovanja, i On to zna. On to zna ne zbog svoje božanske uobrazilje, već zato što zna unutrašnju dobrotu principa kojima se On vodi. On zna da nas voli i da uvek čini ono što je u našem najboljem interesu. „Jer ja znam misli koje mislim za vas, govori Gospod, misli dobre a ne zle, da vam dam posledak kakav čekate“ (Jeremija 29,11).

Zato je bilo pogodno da Isus kao Božji predstavnik dođe na Zemlju i pozove nas u prosvetljeno prijateljstvo pre nego da nam zapovedi da uđemo u slepo ropstvo:

„Više vas ne nazivam slugama; jer sluga ne zna šta radi gospodar njegov; nego vas nazvah prijateljima; jer vam sve kazah što čuh od Oca svog“ (Jovan 15,15).

Značaj ovog biblijskog stiha ne može se prenaglasiti. On prenosi suštinu svega što Bog želi od ljudskih bića. On želi jednostavnu ali duboku bliskost prijateljstva. Da bi prikazao na šta misli, Isus pominje kontrast između dve vrste odnosa sa kojima smo dobro upoznati: ropstvo nasuprot prijateljstvu. Ropstvo karakteriše poslušnost motivisana strahom. Sluga radi ono što mu gospodar kaže jednostavno zato jer mu je rečeno, ne postavlja pitanja. Prijateljstvo je, u potpunoj suprotnosti, karakterisano odanošću koju motiviše ljubav. Osoba radi ono što je prijatelj zamoli da uradi zbog toga što to želi, ne zato što to mora. Prijatelje pokreće unutrašnji osećaj vernosti i želje da se ugodi prijatelju.

Prema Isusu, naše prijateljstvo sa Njim rađa se iz komunikacije, što nas opet vraća nazad na razumevanje. Da li ste primetili šta je rekao: „[...] nego vas nazvah prijateljima; jer vam sve kazah što čuh od Oca svog [komunikacija]“.

Iz komunikacije dolazi razumevanje.

Iz razumevanja dolazi poverenje.

Iz poverenja dolazi ljubav.

Iz ljubavi dolazi odanost.

U ovakvoj postavci stvari, poslušnost nije problem. U prijateljstvu sa Bogom, poslušnost nije gnjavaža ili teret, pa čak ni pitanje. Potpuno suprotno, poslušnost je najdublja strast i čežnja srca.

Poslušnost je prirodni plod ljubavi koja je pokrenuta poverenjem. Car David je imao ovakvu poslušnost na umu kada je pevao, „Hoću činiti volju Tvoju, Bože moj, i zakon je Tvoj meni u srcu“ (Psalam 40,8). Ovo je ono što je apostol Pavle imao na umu kada je zapisao, „Hvala, dakle, Bogu što [...] poslušaste od srca [...]“ (Rimljanima 6,17). Sva istinska poslušnost dolazi iz srca i praćena je dubokim unutrašnjim osećajem ličnog zadovoljstva. To se može nazvati poslušnošću, a može se nazvati i prijateljstvom. Ta dva su ista.

Poslušnost motivisana strahom nije poslušnost uopšte. To je kao kada dečak ustane da postavi pitanje na času. Kada mu učitelj naredi da sedne, on odbija, a onda učitelj ugura mališana dole na stolicu režeći: „Rekao sam sedi dole“. Dečak onda odgovori: „Svojim telom sedim, ali u svom umu stojim još uvek“. Kao što je neko rekao: „Čovek koji je ubeđen protiv svoje volje i dalje je istog mišljenja.“

Uskladiti se sa slovom Božjeg zakona iz osećaja obaveze, samo zbog toga što se plašimo da postupamo drugačije – to zapravo nije poslušnost. To je prikrivena pobuna. Ljubav je Božji viši cilj. Kako ljubav raste u duši, strah nestaje. „U ljubavi nema straha, nego savršena ljubav izgoni strah napolje; jer strah ima muku. A ko se boji nije savršen u ljubavi. Da imamo mi ljubav k Njemu, jer On najpre pokaza ljubav k nama“ (1. Jovanova 4,18.19). Kad razumemo Božju ljubav prema nama dolazimo do toga da volimo Boga bez straha. Njegova ljubav prema nama prethodi našoj ljubavi prema Njemu i omogućuje nam da Ga volimo. Kada uvidimo Njegovu ljubav prema nama, upravo to uviđanje u našim srcima rađa ljubav prema Njemu. Ljubav pobuđuje ljubav i rasteruje strah.

Pod nadahnućem Svetog Duha Zaharija se molio Bogu „[...] da budemo izbavljeni iz ruku neprijatelja svojih, i da mu služimo bez straha, i u svetosti i u pravdi pred Njim dok smo god živi (Luka 1,74.75). Pavle je izrazio slične misli kada je opisao odnos Hrišćana sa Bogom: „Jer ne primiste duh ropstva, opet da se bojite; nego primiste Duh posinački, kojim vičemo: Ava, Oče!“ (Rimljanima 8,15).

Božja je želja da „mu služimo bez straha“, da ne budemo u ropstvu strahu u našem odnosu prema Njemu. Nasuprot tome, On čezne za tim da ga mi vidimo kao Oca punog ljubavi i milosti kojeg ne treba da se bojimo. A ne treba da ga se bojimo iz dobrih razloga: On nije strašan.

Bog nije ružan, već prelep.

On nije zloban, već ljubazan.

Ne osuđuje, već oprašta.

Ne donosi odluke proizvoljno, već je dosledan (konzistentan).

Nije ćudljiv, već predvidiv.

Nije zao, niti je čak kombinacija dobrog i zlog, već je stopostotno dobar sve vreme.

Problem nije u tome ko je Bog, već ko mi mislimo da On jeste. Strah se javlja kada imamo pogrešne predstave o Njemu. Sa druge strane, strah se povlači i ljubav se rađa kada vidimo Njegov karakter u pravom svetlu. Biblija je ispunjena obećanjima koja govore o sili koja je sadržana u ispravnom razumevanju Božjeg karaktera.

Razmotrite samo nekoliko takvih tekstova:

Pavle se molio „Da Bog Gospoda našeg Isusa Hrista, Otac slave, dade vam Duha premudrosti i otkrivenja da Ga poznate, i bistre oči srca vašeg da biste mogli videti šta je nada Njegovog zvanja, i koje je bogatstvo slave nasledstva Njegovog u svetima“ (Efescima 1,17.18). „Da biste mogli razumeti [...] I poznati pretežniju od razuma ljubav Hristovu, da se ispunite svakom puninom Božjom“ (Efescima 3,18.19).

Petar je prepoznao da „mir i milost“ ulaze u život „poznavanjem Boga i Hrista Isusa Gospoda našeg. Budući da su nam sve božanstvene sile Njegove, koje trebaju k životu i pobožnosti, darovane poznavanjem Onog koji nas pozva slavom i vrlinom“ (2. Petrova 1,2.3).

Jovan je objasnio da se „[...] po tom [...] pokaza ljubav Božja k nama što Bog Sina svog Jedinorodnog posla na svet da živimo kroz Njega“ (1. Jovanova 4,9). Potrebno je da „Vidite kakvu nam je ljubav dao Otac“ (1. Jovanova 3,1).

Isus sam je rekao: „A ovo je život večni da upoznaju Tebe jedinog istinitog Boga, i koga si poslao Isusa Hrista“ (Jovan 17,3).

Zbog toga što nas je Bog stvorio slobodnima, On nas je takođe stvorio sa potrebom da razumemo stvari dovoljno jasno da donosimo inteligentne odluke. On rado prosvetljuje sve koji žele da Ga upoznaju. On vam nikad neće prisloniti pištolj uz čelo. On nije nekakav kontrolor. On je bliski prijatelj.

Tako si dobar, Gospode. Pomisao da suvereni Vladar univerzuma želi prijateljstvo sa mnom zadivljujuća je! Ta pomisao je preuzvišena da bih je u potpunosti razumeo. Ali verujem u nju jer vidim dokaze u Isusu Hristu. On je učinio čežnje Tvog srca apsolutno jasnima. Zbog Njega postoji mogućnost da Te upoznam i volim bez straha. Da, sa potpunom vernošću, jer Ti si Svemoćni Bog, i ne vladaš strahom i zastrašivanjem. Pridobio si me. Ti si moje sve. Drži me čvrsto dok ne dospem na drugu stranu. U ime Hristovo se molim, amin.

16. ONO ŠTO VIDIŠ ONO JE ŠTO DOBIJAŠ

*Jedno, najbitnije pitanje sa kojim ćemo se ikad suočiti,
vezano je za sliku o Bogu koju držimo u svojim srcima.*

Mogao sam da osetim kako je ovaj čovek koji je izgledao kao vojnik želeo da mi kaže nešto. Ali oklevao je. Na svakih nekoliko minuta pomerio bi se napred u svom sedištu i nagnuo bi se ka meni kao da želi da mi nešto kaže, i onda se vratio nazad. Do tog trenutka ja sam najviše pričao, bila je to prijateljska poseta prilikom koje smo pričali o trivijalnosti života.

Konačno, nisam više mogao da podnesem to suzdržavanje. Dok je iskušenje jačalo u meni da ga udarim po potiljku tako da izgovori to što hoće, pomislio sam da je bolje da ja probijem led za njega i poštedim sebe sramote koja bi došla onim drugim metodom.

„Izvini Tomi, da li imaš nešto što bi hteo da mi kažeš? Možda mi deluje pogrešno, ali ako ti nešto leži na srcu, budi slobodan da mi to kažeš.“

„Da“, nasmešio se on sa vidljivim olakšanjem, „ima nešto što hoću da ti kažem, radi se o mom ličnom iskustvu Božjeg vođstva u životu. Da li bi hteo da ga čuješ?“

Odgovorio sam potvrdno na ovu ponudu. Tomi je upravo čuo moje iskustvo sa jednog seminara koji sam držao u crkvi koja je bila u blizini njegovog doma. Sada je on želeo da mi ispriča svoju priču o tome kako je upoznao nebeskog Oca kroz jedinstveni kontakt sa svojim zemaljskim ocem.

Tomi je počeo...

Odrastao sam ne poznavajući svog oca. Ali ipak sam imao sliku o njemu u svom umu, zahvaljujući mojoj majci.

Dve stvari mi je govorila o njemu iznova i iznova dok sam odrastao. *Ti si malo sebično, jedno bezvredno čudovište od deteta.* I onda bi dodala, *Isti si kao tvoj otac.*

Činilo mi se kao da što se više takve misli gomilaju u mojoj glavi, to sam se beznadežnije osećao u želji da se lepo ponašam. Postajao sam sve više i više kao moj otac, kao otac kojeg sam zamišljao u svojoj mašti, i koga sam mrzeo.

U nekoliko prilika pitao bih mamu da mi kaže nešto o tati. Ona bi mi odbrusila da on nije vredan toga da znam bilo šta o njemu. Da te voli, rekla bi, zar ne misliš da bi te pozvao neki put, ili makar poslao rođendansku čestitku jednom godišnje?

Kako sam odrastao i postajao čovek, život je postajao sve teži i teži. Vojska je bila moj beg od stvari. Za neko vreme činilo se da strogost i disciplina kanališu moju frustraciju. Ali nikad zapravo nisam mogao da pobegnem od činjenice da sam loša osoba iznutra. Mrzeo sam sebe i skoro sve oko sebe. Onda se desilo nešto što je sve promenilo.

Mama je dala šokantno saopštenje porodici i prijateljima. Godinama je u tajnosti živela kao lezbejka. Sada je želela da ima slobodu da to otvoreno čini bez gnjavaže. Iz nekog razloga ova potresna vest u meni je pobudila želju da sam upoznam oca. Pitao sam se da je li sve ono što mi je mama rekla bila istina. Raspitujući se u porodici, došao sam do imena grada koji je bio udaljen četiri države od one u kojoj sam ja živeo. Uz pomoć imenika došao sam i do njegovog mogućeg broja telefona.

Ruka mi je drhtala dok sam pritiskao brojeve na mom telefonu.

„Makgregor ovde“, začuo se iznenada glas sa druge strane.

„Tata“, rekao sam, „mislim, gospodine Makgregor, ovde Tomi, vaš sin. Molim te, nemoj da prekineš vezu. Ne znam da li želiš da imaš bilo šta sa mnom, i ne želim da te zamaram, ali ja sam sad odrastao. Imam suprugu i troje dece. Ako je to ikako moguće, zaista bih voleo da te vidim, makar jednom.“

Dok mi se stomak uvrtao od straha od odbijanja, blag i dobrovoljan glas je odgovorio: „Bilo bi mi zadovoljstvo da se vidim s tobom, sine.“

Odmah sam isplanirao svoje putovanje. Kupio sam avionsku kartu i rezervisao iznajmljivanje auta. Konačno, nakon godina ogorčenosti, mržnje i zbunjenosti, dan prvog susreta je došao. Stajao sam ispred stare kuće na farmi. Bio je tu traktor podbočen panjem, očigledno je popravka bila u toku. Bilo je znakova dugogodišnjih radova svuda oko male kuće. Moja unutrašnjost se ponovo uzburkala dok sam stajao pod škripavim, drvenim tremom.

Starac je otvorio vrata, bio je pomalo pogrbljen od godina napornog rada na farmi. Njegove oči su delovale nervozno, ali i nežno.

Gospodine Makgregor, ja sam Tomi.

Molim te, uđi, sine. Njegov glas je bio nežan kao i njegove oči. Seli smo jedan preko puta drugog. Bilo je očigledno da niko od nas ne zna šta da kaže. Nakon nekoliko sekundi tišine, oboje smo ustali i pružili ruke jedan prema drugom. Povukao me je ka sebi i zagrlio me. Bio je tako drugačiji od onog kakvim sam ga zamišljao.

Nakon što sam pustio koju suzu, nisam mogao više da se suzdržim. Delovao je ljubazno, ali šta je sa svim onim što mi je mama ispričala o njemu. Izneo sam svoja pitanja i zahtevao odgovore.

Zašto si me doneo na svet, a onda se razveo od mame zbog druge žene? Zašto si bio tako okrutan prema njoj? Zašto ti nije bilo stalo do mene? Zašto me nikad nisi zvao, čak nijedan poziv, nijedno pismo za sve ove godine?

Stari farmer je delovao zbunjeno i ožalošćeno. Kako je sedeo, počeo je da objašnjava.

Nikad nisam voleo ni jednu drugu ženu osim tvoje majke. Još uvek je volim iako je nisam video već puno godina. Nikad nije postojala neka druga žena. Ona se jednostavno pokupila i otišla jednog dana. Sve ove godine sam bio sam i nadao se da će se ona vratiti jednog dana. Voleo bih da sam mogao da pozovem ili da pišem. Ili još bolje, došao bih u posetu. Ali nisam imao pojma gde te je odvela. Nakon što je prošlo nekoliko godina, odlučio sam da se nikad ne odselim sa ove farme, misleći da bi možda mogao da me potražiš kad odrasteš.

Saznao sam da je moj otac jedan stari, fini, prosti džentlmen, najbolji čovek kojeg sam ikad upoznao. Kada sam otkrio da je moj otac tako dobar čovek, to me je promenilo. Sva moja ogorčenost i bes nestali su u uviđanju da me on voli. Neko čudno omekšavanje u mom srcu desilo se bez ikakvog truda. Činilo se kao da su svi sukobi mog života razrešili u tom trenutku istine kada sam upoznao oca i otkrio da je on čovek vredan poznavanja i ugledanja na njega. Pre tog trenutka u mom životu, uvek sam mrzeo Boga i verovao da je On okrutni, nebeski sadista koji uživa u našoj patnji. Ali na neki način, upoznavanje sa mojim ocem otvorilo me je za upoznavanje sa nebeskim Ocem.

Tomijeva majka ga je lagala. Kroz njene lažne predstave o njegovom ocu, on je odrastao mrzeći ga iako ga nije poznavao. Ali on zapravo nije mrzeo svog oca; mrzeo je tu lažnu sliku o njemu koja nije bila zasnovana na stvarnosti. U trenutku u kom je otkrio istinu o dobroti karaktera svog oca, njegova celokupna životna perspektiva se promenila.

Puno je problema sa kojima mi ljudi moramo da se borimo, puno problema koje treba da rešimo i puno nedoumica da otkrijemo. Ali je najbitnije pitanje sa kojim ćemo se ikad suočiti vezano za sliku o Božjem karakteru koju držimo u svojim srcima. Najznačajnija tema o kojoj ćemo ikad promišljati jeste Božji identitet. Najvažniji problem koji ćemo ikad pokušati da rešimo tiče se tog sukoba u našim glavama vezanog za oprečne slike Onog na Nebu koji je naš Otac.

Kao što je to bio slučaj sa Tomijem, i nas su lagali u početku. Karakter našeg Oca je jako pogrešno predstavljen. Neke od loših glasina otvoreno su klevetničke, i razgllašene od strane Njegovih javnih neprijatelja. Druge su suptilni nagoveštaji isprepletani teologijom onih koji tvrde da su Njegovi prijatelji. Postoji samo jedan način da saznamo istinu: moramo da imamo lično iskustvo sa Ocem, iz prve ruke.

Naše shvatanje Božjeg karaktera je uporište naše egzistencije, ključna tačka oko koje se sve važne stvari u našem životu okreću. Bilo da smo svesni te činjenice ili ne, način na koji razumemo Boga igra ogromnu ulogu u oblikovanju toga ko smo mi sami. Slika o Bogu koju držimo u svojim srcima u nama uspostavlja psihološki šablon po kojem razmišljamo i na osnovu kojeg se osećamo, i koji služi kao osnovna paradigma na osnovu koje se naša svest ophodi prema drugima i prema sebi. Slika koju imamo o Božjem karakteru snažno utiče na to kako se odnosimo prema svima oko nas, i konačno utiče na to kako se odnosimo prema sebi.

U duhovnoj dimenziji života, gledajući, mi se menjamo: „Mi pak svi koji otkrivenim licem gledamo slavu Gospodnju, preobražavamo se u ono isto obličje iz slave u slavu, kao od Gospodnjeg Duha“ (2. Korinćanima 3,18). „Jer, on [čovjek] je onakav kako misli“ (Priče Solomunove 23,7; stih je uzet iz savremenog srpskog prevoda jer se poklapa sa engleskim prevodom koji autor koristi – *prim. prev.*). Ako Boga vidite kao Onog koji vas osuđuje prilikom neuspeha, onda ćete težiti ka tome da osuđujete i odbacujete druge kada oni omanu u nečemu. Sa druge strane, ako uvidate Božju nepromenljivu ljubav prema vašoj duši, onda ćete voleti druge čak i kada omanu.

Konačni i neizbežni korak u ovom psihološkom procesu ili je gorak ili sladak, i zavisi od vašeg pogleda na Božji karakter. Vaše viđenje Božjeg karaktera, koje oblikuje način na koji se odnosite prema drugima, eventualno će stvoriti psihološke granice u okviru kojih će vam biti suđeno unutar vaše savesti. Što dublje i konzistentnije (stalnije) vidite Boga kao ljutog sudiju, to ćete se više odnositi prema drugima kroz osuđivanje, i to ćete manje biti sposobni da verujete da Bog oprašta vama u trenutku kada vam to bude trebalo. Oproštaj postaje nešto van domašaja, ne zbog toga što Bog odbija da oprost, već zato što vi ne možete da ga vidite kao Onog koji oprašta. Razumski i emocionalni kapacitet da se uvidi Božja ljubav uništen je konstantnim odbijanjem da se vole drugi.

Isus je izrazio ovaj koncept na sledeći način (obratite pažnju na ove reči kao da ih nikad do sad niste pročitali):

„Ali vama kažem koji slušate: ljubite neprijatelje svoje, dobro činite onima koji na vas mrze; Blagosiljajte one koji vas kunu, i molite se Bogu za one koji vas vređaju [...] ako ljubite one koji vas ljube, kakva vam je hvala? Jer i grešnici ljube one koji njih ljube. I ako činite dobro onima koji vama dobro čine, kakva vam je hvala? Jer i grešnici čine tako [...] Ali, ljubite neprijatelje svoje, i činite dobro, i dajte u zajam ne nadajući se ničemu; i biće vam velika plata, i bićete sinovi Najvišega, jer je On blag i neblagodarnima i zloma. Budite dakle milostivi kao i Otac vaš što je milostiv. I ne sudite, i neće vam suditi; i ne osuđujte, i nećete biti osuđeni; opraštajte, i oprostiću vam se. Dajte, i daće vam se: meru dobru i nabijenu i stresenu i prepunu daće vam u naručje vaše. Jer kakvom merom dajete onakvom će vam se vratiti“ (Luka 6,27.32.33.35-38).

Ispratite duboku ali jednostavnu logiku onoga o čemu Hristos ovde govori.

On govori o tri ključne stvarnosti:

1. Isus nas poziva da se prema nepokajanim grešnicima odnosimo kao da oni uopšte nisu grešnici. Treba da volimo, da činimo dobro, da se molimo, blagosiljamo, dajemo, opraštamo i uzdržavamo se od osuđivanja onih koji su zli i pakosni, i to dok su zli i pakosni, ne nakon što su se pokajali.
2. Zatim Isus gradi neverovatan most razumevanja iz ovog poziva. Razlog zbog kojeg treba da se odnosimo prema drugima na ovaj način u tome je što se upravo tako Bog ophodi prema svim grešnicima, što uključuje i nas, još dok su oni Njegovi neprijatelji. Pre nego što se pokajemo, dok smo u pobuni protiv Njega, On nas voli. On nam čini dobro, blagosilja nas, oprašta nam bez osuđivanja. Isus zaključuje, „budite dakle milostivi kao i Otac vaš što je milostiv“. Ophodeći se prema zlima i nezahvalnima sa ljubavlju i milošću, čini nas decom Najvišega jer čineći tako, mi razmišljamo, osećamo i činimo kao što On to radi.
3. Konačna poenta koju Spasitelj pravi jako je ozbiljna. Isti standard merenja koji koristimo za merenje drugih koristiće se za merenje nas samih. Očigledno, Isus ne misli da će nas Bog osuditi ako osudimo druge. Upravo je objasnio da Bog ne funkcioniše po sistemu osuđivanja. Karakter našeg Tvorca nikad se neće promeniti tako da održava ružnoću nama zauzvrat. Bog oprašta. On ne osuđuje, čak i nezahvalne i zle. On ne može da prestane da bude ono što On jeste. Ali Isus želi da razumemo da, ako insistiramo na sistemu osude u svom ophođenju prema drugima, mi rušimo most oprostjenja preko kojeg moramo i sami da pređemo. Mi sami sebe guramo u ćošak osude iz kojeg se ne može pobeći. Milost je jedina propusnica koja nas oslobađa krivice, a mi se lišavamo sposobnosti da shvatimo to jedinstveno izbavljenje tako što odbijamo da oprostimo onima koji se ogreše o nas.

Ako vidite osudu u Bogu, davaćete osudu drugima, i konačno, doživeteće osudu na sopstvenoj koži. Ali ako uvidate oslobađajući oproštaj koji zaista postoji u Gospodu, onda ćete davati oprostjenje drugima i konačno imati sigurnost u to da je vama oprošteno. Ono što vidite ono je što dobijate. Vi ste ono što vidite i što verujete, i to će se jednog dana vratiti da vas progoni ili da vas blagoslovi.

Ključna stvar u životu onda postaje da vidimo Oca onakvim kakav On stvarno jeste. Kada to učinimo, otkrićemo da je On najbolja Osoba u celom univerzumu.

Hvala ti, Tomi... i vama, gospodine Makgregor.

Moj oče, hvala Ti što si toliko godina čekao na mene dok sam lutao svuda samo ne prema Tebi. Sada mi je jasno da Ti uopšte nisi taj bog kojeg sam video i prezirao u svojoj mašti. Sada kad sam Te sam upoznao, vidim da si zaista najbolja Osoba u celom univerzumu. I u tom otkrivenju je tajna sila moje promene. U svetlu Tvoje opraštajuće ljubavi prema meni, osećam kako se u meni topi osuđivački stav prema drugima. Zaista, kako može jedan pobunjenik kojem je oprošteno da osuđuje drugog takvog pobunjenika? Pa ipak, iako znam ovu istinu, i dalje mi je neizmerno potrebna Tvoja pažnja. Učini da vidim Tvoje prelepo lice stalno pred sobom, da se ne okrenem za svojim otvrdlim, hladnim srcem, koje sam ostavio za sobom. U ime Hristovo se molim, amin.

17. OSETI ONO ŠTO VIDIŠ

*Postoji divno mesto u ljudskoj duši gde se intelekt i osećanja prepliću.
Bog čeka na tom mestu. Da li ste ikad bili tamo?*

Kada sam počeo da sastavljam misli za ovu knjigu, nameravao sam da završim sa nečim drugačijim od onoga sa čim sad nameravam da završim. Moj prvobitni cilj bio je da prenesem kompleksne teološke istine jednostavnim, stvarnim jezikom. Bio je to spisateljski projekat, zadatak koji sam hteo da ispunim u službi drugima. Ali sa svakim novim korakom, kako se moja svest povećavala, osećao sam kako Gospod ovim čini službu mojoj duši. Božanska strast je postepeno obuzimala moje srce, gurajući me u duhovni svet koji je van domašaja pukih teoloških objašnjenja.

Iako se i dalje nadam da se moja prvobitna zamisao za tebe, čitaoče, ostvarila do značajne mere, takođe se nadam i nečemu višem. Nadam se da si i ti bio/la ponesen/a van domašaja reči u duboko iskustvo sa svojim Ocem. Puko intelektualno razumevanje istinitih ideja nije i ne može biti najviši cilj duhovne potrage. Mi smo više od uma; mi smo srce. Mi smo osećajna bića, ne samo misaona bića. Poznavanje Boga ne znači ništa ako Ga ne volimo strastveno u tom poznavanju.

Postoji mesto u ljudskoj duši gde se intelekt i osećanja prepliću, oblast u kojoj se um i srce sreću kao jedno. Baš tu, u tom preplitanju dešava se pravo hrišćanstvo. Baš tu, gde srcem osećamo ono što umom razumevamo, tu se dešava ta duboka i dugotrajna transformacija. Istina je vitalna; ali istini se mora dozvoliti da prođe kroz intelekt i dođe do unutrašnjosti duše ukoliko želimo da nas promeni nabolje.

Intelektualna religija često se nosi kao ogrtač da prekrije nedostatak ličnog posvećenja Bogu koje je motivisano ljubavlju. Kada se uhvatimo u ovu zamku, težimo ka tome da se specijalizujemo za doktrinarne debate i da se u spoljašnosti uskladimo sa slovom zakona. Tada smo sigurni samo onda kada smo u pravu jer nas intelektualna ispravnost i spoljašnja usklađenost navodi da mislimo da smo u dobrim odnosima sa Bogom. Pa ipak, naša ispravnost u propisima i praksi može biti natkriljena hladnom, iako često kultivisanom, osudom onih za koje mislimo da su ispod naše duhovne stratosfere.

Prema Isusu, Bog je u potrazi za drugačijom vrstom obožavatelja: „Ali ide vreme, i već je nastalo, kad će se pravi bogomoljci moliti Ocu duhom i istinom, jer Otac hoće takve bogomoljce“ (Jovan 4,23).

Ove reči izgovorene su ženi koja je tražila ispunjenje svog srca u „ljubavi“ šest različitih muškaraca. Njen život bio je život propalih romansi, koje su jedna za drugom dovele do pojave stalno rastuće, ogromne rupe u njenoj duši. Isus je bio sedmi čovek u njenom životu, gospodin Pravi, konačno. On je postavio dijagnozu njenom srcu kao onom čiju žeđ može da ugasi samo božanska strast.

Ono što tražiš, činilo se da Isus hoće da kaže, jeste baš ono što i Bog traži; vas dvoje ste savršeni spoj. On traži prave obožavatelje, kao što ti tragaš za pravom ljubavlju.

Bog traga za obožavateljima koji u odnosu daju svoje srce kao i svoju glavu; obožavateljima koji osećaju jednako kao što misle. Nije slučajno što starozavetni proroci iznova i iznova prikazuju Boga kao napuštenog ljubavnika koji čezne za pažnjom svog nevernog naroda (vidi Jezekilj 16). Bog nije puka cerebralna energija. Slično kao što smo mi, On je više od uma. On je srce. On je emocija. On je osećajno biće, ne samo misaono biće. „Bog je ljubav“.

Obožavati božanskog ljubavnika samo u istini jeste svojevrsni šamar, sličan onom koji predstavlja žena koja se udaje za čoveka samo zato što je to najpametnija stvar koju može da uradi. Konačno, On je bogat. Nazovite to pametnim. Nazovite to pronicljivim. Nazovite to kako želite. Ali ne zovite to ljubavlju.

Religija koja je puka religija onoga što je ispravno, istinito i inteligentno, jeste nešto, ali nije obožavanje, nije onakvo obožavanje za kakvim Bog traga. Sama ideja da Bog – svemoćni Tvorac svih stvari – traga za nečim, već to je više nego što možemo da shvatimo. Ali misliti da On želi srčanu strast od pobunjenika kao što smo ja i vi, to je skoro neverovatno. I bilo bi potpuno nemoguće verovati u to da On nije načinio ubedljiv korak u utelovljenju te želje u Isusu Hristu kako bi dokazao dubinu svoje naklonosti prema nama.

Da li Bog zaista čezne za ljubavlju? Da li Svemoćni ima srce koje oseća kao što ima um koji misli?

Isus odgovara *da*.

Da, Bog je zaista u potrazi za onima koji strasno vole Njega kao osobu. Za onima koji vole Njegovu ljubav, Njegovu ljubaznost, Njegovu milost, Njegovu pravdu. On je u potrazi za onima koji vole Njegov karakter. On je zainteresovan za dugotrajni odnos, za večnost u međusobnoj ljubavi i poverenju. On traga za obožavaocima koji Ga obožavaju u srcu jednako kao i u istini. Traga za obožavaocima koji osećaju ono što vide u Njemu.

„Dubina traga za dubinom“. Dubine Božjeg srca pozivaju najdublje delove tvoga srca.

Da li Ga čuješ; da li Ga osećaš?

Da li ćeš odgovoriti?

Evo me, Gospode. Evo mog uma za Tvoju istinu; evo mog srca za Tvoju ljubav. Sve što jesam dobrovoljno predajem Tebi. Bez rezerve, kao da bi moglo bilo šta da postoji na ovom svetu što bi moglo uopšte da se upoređi sa svim što imam u Tebi. Bez straha jer ne mogu da dovedem u pitanje Tvoju dobru volju prema meni. Bez sumnje jer je Tvoja ljubav dovoljno jasna u Hristu. Pa ipak, osećam da sam jako slab. Zato, molim Te, ne puštaj me... znam da nikad nećeš. Molim se u svetlu Tvog slavnog karaktera onako kako je otkriven u Isusu. Amin.